MINISTERUL CULTURII | Proiect realizat cu sprijinul financiar al Ministerului Culturii

Top Litera

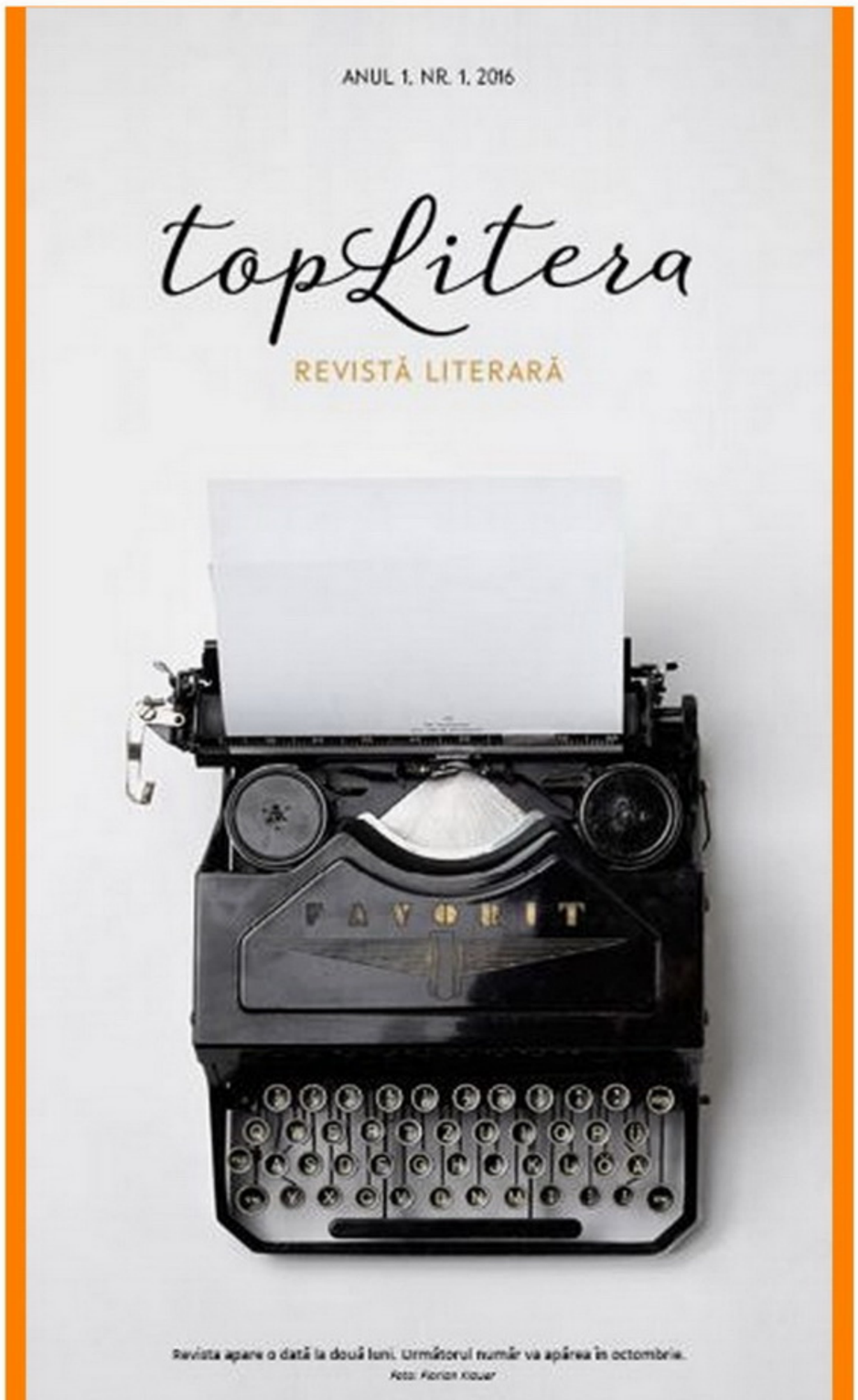
An VIII, nr.4
Noiembrie 2024

Primul număr a apărut în august 2016.

REVISTĂ LITERARĂ

Adrian OILA Alexandra MURESAN Alexandra Renata PRECUP Alexandra VASILE Alina PĂDURARIU Ana Maria COJA
Andreea Denisa RAITA Andreea IRIMESCU Andrei Adam DÓSA Andrei ZBÎRNEA Angela PRECUP A. B.
Beatrice-Gabriela IORDACHE Camelia Iuliana RADU Corina MOLDOVAN Cosmin PERȚA Cristina BONCEA Daria CIFU
Gabriel MOLDOVAN Ion CRISTOFOR Laura STANCIU Maria CIUREA Mihaela POP Mihók Gekszi TAMÁS Miruna CRĂIUȚ Oana BELEAN Ottilia ARDELEANU Ștefan DANDU Ștefan LAZĂR Teodora UJICA
Victor Nicolae CIOBANU Viorica CIFU Viorica Macrina LAZĂR

ANUL I, Nr. 1, 2016 / primul numar al revistei Toplitera

Toplitera este revista literară oficială a Bibliotecii Municipale „George Sbârcea" din Toplița, județul Harghita, o instituție publică enciclopedică, de drept public, care funcționează sub autoritatea administrației locale. Biblioteca, cu personalitate juridică și autonomie financiară, joacă un rol esențial în promovarea culturii și literaturii în regiune, fiind finanțată din bugetul local și venituri proprii.

Revista **Toplitera** reflectă misiunea bibliotecii de a încuraja creația literară contemporană, devenind o platformă deschisă atât pentru autori consacrați, cât și pentru talente emergente. În paginile sale, cititorii pot descoperi proză, poezie, eseuri și articole de critică literară, dar și interviuri, recenzii de carte și evenimente literare organizate sub egida bibliotecii.

Cu o viziune modernă și un angajament față de educația culturală, Toplitera îmbină valorile tradiționale ale bibliotecii cu tendințele actuale, oferind un spațiu vibrant de exprimare artistică și un punct de întâlnire pentru comunitatea creativă.

Editor
Viorica Macrina LAZĂR

Asistent Editor
Marinela ŢEPEŞ
Aurica Maria UJICĂ
Georgeta Maria LUNG
Tifrea Doina Ecaterina

Design & Tehnoredactare
Vasile MOLDOVAN

TopLitera

An VIII, nr.4 - Noiembrie 2024

poezie

Adrian OILA 04 Miriapodul / Pandemie / Văzduhul căzut / Mă întreb / Pe Mare / Ninge
Alexandra VASILE 06 wolkswagen-ul negru de pe caracal / de la L.M. / Întârzii + încă două poezii
Alina PĂDURARIU 08 Toamna Mea / Bucurie! / Visare / Esența vieții / Claritate
Andreea IRIMESCU 10 Două poezii
Alexandra Renata PRECUP 11 Dor + înca O poezie
Andrei DOȘA 12 portal / distribuție / temporar și puternic / ora de iarnă
Andrei ZBÎRNEA 14 terarium colaj / amitripty lin / husszúgörcs / vortex
Angela PRECUP 16 Noua Poezii
A. B. 17 Scrisoare de la el / O iubire pierdută
Beatrice-Gabriela IORDACHE 18 Sacrificiu / It's a neverending story
Camelia Iuliana RADU 19 de Chirico și Tanguy s-au întâlnit pe stradă / sunt fauve din naștere, bro / Arlechinii lui Picasso sunt în cartier / Pissarro ajunge viral pe Tik-Tok / Michelangelo face senzație la spălătoria auto
Corina MOLDOVAN 22 Șase Poezii
Cosmin PERȚA 24 Ucraina în cinci tablouri
Cristina BONCEA 26 starstruck / doar o fată / pastila care face liniște + încă o poezie
Ion Cristofor 28 PISICA NEAGRĂ / Melci și oameni / Un pactol de cuvinte / Ceață / De două mii de ani / Ceasul chinezesc
Maria CIUREA 30 unde se formează (amintirile de bază) / era o vară scurtă și rece / o familiaritate care înțeapă / cineva știe mai multe decât tine
Ana Maria COJA 32 Rugăminte / Lacrimi de poet / Scrisoare pentru Moș Nicolae / Eu sunt Octombrie, iubite
Mihaela POP 34 IAR ŞI IAR… / De ce? / Trecerea / Stare de toamnă / OCHII TĂI
Mihók TAMÁS 36 stihuri contabilicești
Ottilia ARDELEANU 38 amintiri din gimnaziu / călătorire / nuanțe / de un timp îmi cumpăr pălării
Ștefan LAZĂR 40 e noapte / flux + încă o poezie
Miruna CRĂIUȚ 42 Angel number: 777 + încă două poezii
Andreea Denisa RAITA 43 Dansul Naturii
Ștefan DANDU 43 Amintiri Pierdute
Viorica Macrina LAZĂR 44 Trei Poezii

>

imagine copertă față & copertă spate © Hermine Sol Moona / pexels.com
imagine pagina 2, sus © Pixabay / pexels.com
Ilustrații pagini interioare, realizate cu DALL•E

MINISTERUL CULTURII | Proiect realizat cu sprijinul financiar al Ministerului Culturii

CUPRINS

proza

Gabriel MOLDOVAN 46 Live din Transilvania
47 Aripi și Rădăcini
49 Moș Constantin
Laura STANCIU 53 Autobuzul 68
54 Matilda
56 Western
Maria CIUREA 57 Aventurile lui Kate în orașul Pink
Victor Nicolae CIOBANU 58 Cei trei fii de baron și Jaguarul de aur
60 Bunica și Copilul Soarelui
61 Caracatița
Viorica Macrina LAZĂR 63 Confuzie
Alexandra Renata PRECUP & **Gabriel** MOLDOVAN 64 Calul și Nebunul
Teodora UJICA & **Victor Nicolae** CIOBANU 66 Adelaide Pretniss
Oana BELEAN & **Maria** CIUREA 68 Ema și cum a scăpat ea din universul pisicesc
Alexandra MURESAN & **Andreea** IRIMESCU 69 Rățoiul Vlad (oricine poate fi un erou)
Viorica CIFU & **Daria** CIFU 70 Corabia Copilariei

CUVANT INAINTE

Toplitera în 2024...

o nouă ediție dedicată vouă, cititorilor noștri de suflet

Ne bucurăm să vă prezentăm acest nou număr al revistei Toplitera, realizat cu multă pasiune și gânduri curate. Fiecare autor implicat a contribuit cu cele mai bune creații literare, ghidat de libertatea de a alege subiecte care îi reprezintă.

Această ediție, realizată în condiții provocatoare, reflectă puterea literaturii de a aduce lumină și inspirație. Poeții și prozatorii noștri au lucrat cu dăruire, iar rezultatele vorbesc de la sine. Sperăm ca fiecare pagină să vă bucure și să vă provoace gândirea.

Municipiul Toplița, un loc obișnuit, în care lectura devine un refugiu extraordinar, ne inspiră în tot ceea ce facem. Vă invităm să parcurgeți această ediție, dedicată cu drag comunității.

Mulțumim Ministerului Culturii pentru sprijinul oferit. Deși suntem o publicație modestă, credem cu tărie în bucuria inestimabilă pe care o aduce lectura.

Echipa redacțională
Toplitera

Șase Poezii

Adrian OILA

Miriapodul

Printre cele de Dumnezeu lăsate
mai neverosimil între toate
apare omul-insectă.

Răspândește duhoare infectă
deschiderea gurii lui
asemănător culcușului porcului.
Are mii și mii de picioare
scârbavnica arătare;
pe trup, în chip de chingă
o mâzgă verde i se prelinge
și, ca pentru orice putrefacție,
mușteleau mare atracție.

În această simbioză dezgustătoare
numele său are mare valoare
i se spune „conducătorule, iubite stăpâne”
și zilnic i se oferă neghina din grâne
și apa dospită din baltă,
ofrande aduse cu prețuire înaltă.

El nu muncește, el vegetează
„Ce nebănuite orizonturi scrutează!”
exclamă mușteleZumzăind împrejur
și astfel revelația prinde contur:
„Ideile vin peste mine de-a valma!”
strigă el, ridicând palma,
căutând spre-un țânțar spăimântat
„Tu de pildă, cât ai lucrat?”
și lovindu-se cu unghia în dinți:
„Spune drept, să nu minți!”

Nenumăratele sale picioare
îl duc prin absconse culoare,
are sumedenie de ascunzișuri
sub podea, în copaci, în tufișuri
și pe unde azi merge, mai merse,
mâzga cea verde să-și verse.

Deseori cântă, deși e afon,
roiul de muște îi ține ison.
În sfârșit, într-una din zile
predă mușteloR câteva file:
„Aste scrieri le colaționați
și deîndată să acționați
că vremea rămasă-i puțină
pornim să construim... o latrină!”

Visul atavic al speciei sale:
nenumărate, uriașe haznale;
ideea neexprimată de generații ’nainte
i s-a revelat din ciocnirea unghie-dinte.

Fie dimineață, seară, amiază,
rostul lui așa se întemeiază
și fiindcă omului să-l calce îi e greață
încă mai este în viață.

Și astăzi mai stăpânește norodul
Micimea Sa, el, Miriapodul.

Mă întreb

Mă întreb
Mă întreb dac-ar fi bine
Să privesc în jur...
Ea este atât de frumoasă
În lumina ștearsă de abajur.

Ningea fără milă afară
Și vântul răcnea
Ea era atât de luminoasă
Și pieptu-i de lumină zvâcnea.

Era cald în camera ei
Lumânările răspândeau iasomie
Glasul ei era
Cântec, rugă, dragă melodie.

Și-am adormit în brațele ei
Nu mai eram eu...
Ea era atât de frumoasă
Eu eram zeu.

Am visat cum ades visez
Ori mi se schimbă viața?
Doamne mulțumesc,
Zeița mea, bună dimineața!

Pandemie

Un liliac și-un pangolin
S-au iubit într-un hamac
Câtă vreme-un pinguin
Pescuia tăcut pe lac.

„Dă-mi ceva, să te țin minte
Îmi e teamă c-ai să pleci
Că-ți e sângele fierbinte
Pe când solzii mei sunt reci."

Astfel zise pangolinul
De iubire izbăvit
După ce băură vinul
Și credea că a răcit.

Ce urmează după asta
Cu-amorezul pangolin?
Uite, ne lovi năpasta
Ne-alesesem c-un vaccin.

Ninge

Pământul e alb, cerul cenușiu,
umed, molatic
Și ninge întruna, până târziu,
ninge de tot hieratic.

Ninge într-un fel necuprins în cuvânt,
ninge ca-n copilărie;
ninge grozav peste toate ce sunt
ninge cu nostalgică bucurie.

Ninge peste lume, peste timp ninge
cu flori reci de cristal,
peste toate dintr-odată învinge
o aromă senină, un miros glacial.

Mă bucur că ninge, mă bucur că sunt
Și că ești eu mă bucur
Mă bucur că ninge peste pământ
Te iubesc, de aceea mă bucur.

Pe Mare

Mă luasem după tine
Și am ajuns undeva și mi-ai spus:
„Vezi iubitul meu, este marea!"
Tu nu știai să înoți, eu știam
Și-am plecat singur pe mare.

Pe celălalt țărm mi s-a făcut dor de tine
Dar a venit cineva și mi-a spus:
„Vezi iubitul meu, este marea!"
Ea nu știa să înoate, eu știam
Și-am plecat singur pe mare.

Pe un alt țărm mi s-a făcut dor de ea
Dar a venit cineva și mi-a spus:
„Vezi iubitul meu, este marea!"
„Da", i-am răspuns, „dar tu nu știi să înoți!"
„Ba știu!" Și-a plecat singură pe mare
Și niciodată nu s-a mai întors.

Văzduhul căzut

Cătușele grele mă umplu de rană
Văzduhul cel negru tot cade
Sunt îndoit ca o babă în strană
Cu demonii morții când șade.

Sunt străveziu precum o lăcustă
Văzduhul mă doare pe șale
Vagă o rază injustă
Aprinde scântei peste cale.

În van mă mai amăgiți voi lumini
Văzduhul tot cade, este căzut
Iar voi prieteni, puțini
Iertați-mă pentru tot ce-am făcut.

Goodbye my friends, goodbye!

Cinci Poezii

Alexandra VASILE

***

dormim ca să nu ne amintim
ca să nu dorim
ca să nu învinovăţim
ceea ce plutește în cameră nu este praf
este pielea noastră moartă
cele 1,85 g de magneziu nu pot lupta cu cele 20 de toamne dintr-un singur om
ar trebui să ne cunoaștem așa cum îți știi capacitatea stomacului prin ingerare, mai ales
când îți e foame și cineva îți pregătește farfuria
printre magnolii, salcâmi și cireși
îmi clătesc privirea
căldura e un pansament pe o rană matinală iscată
din perioada embrionară, parfumul oricui îmi amintește, îmi înfing cheia în mână, nu
simt
porumbeii se uită la mine ca la o firimitură
ar vrea să mă rupă și să mă înghită
le spun să stea la rând
sunt strivită de altcineva acum.

***

când creștetul capului mi s-a atins de prosopul de baie atârnat
m-am speriat la gândul că puteau fi picioarele cuiva
ața ce mi-a căzut pe mână putea fi trecerea printr-un nor, m-a șocat
oboseala mă face să văd figuri odioase, iar timpul curge altfel când ești adormit, dorm.
sunt curioasă ce efect ar avea o privire de a ta și o îmbrățișare.

Întârzii

dacă nu mă trezește toporul sărit
în mâna stângă sau rinichi
vor fi bormașina, loviturile în pereți, placajele aruncate de la etaj
zgomotul copiilor de grădiniță
sau doar grija cu 6 min înaintea alarmei
pentru a putea întârzia din nou, spre autobuz, pe străzi, prin gânduri
rupturi de sentimente
prin facultate
oriunde.

wolkswagen-ul negru de pe caracal

știu și eu să mint, fără să mă intereseze dacă par cu adevărat credibilă sau nu
mă gândesc să nu murdăresc cartea anei cu sângele de pe degetul meu
conserva de pate a tăiat adânc
încerc să nu mă gândesc nici la tine, nici la sosia ta
marea neagră se scurge în ochiul tău drept, din profil,
dreadurile, tunsoarea ta, centura caracalului, wolkswagen-ul negru passat cenzurat
sau opel *nu mă pricep la mașini, nici la cenzură*
nici să spun exact ce simt la momentul potrivit

nu te pot învinovăți de prea multe, pentru că n-ai făcut prea multe, iar ceea ce-ai privit stângaci să
știi că sunt doar apatia și detașarea, cum tu dai story după story, eu ies
trebuie să renunț la bandaje
motivul
mă doare în inelar.

de la L.M.

într-o după-amiază de vară
m-am întins pe jos
furnicile construiau un aqua park în ochii mei, coborau pe șira spinării și nu mă mai miram, chiar dacă priveam cum
lumina mă taie bucăți
printre copaci, mereu mi-au plăcut stelele, chiar dacă
d-abia văd vreo constelație și nu e întotdeauna cineva care să îmi arate
liniștea albastrului ș-a nopții, lipsa gravitației, luna
am spulberat ani în șir
o creangă să o pun proteză
mâine va fi altfel, voi scăpa din livadă.

Alexandra Vasile s-a născut pe 23 decembrie 2002 și este o tânără autoare emergentă din Craiova. Studentă la Facultatea de Litere, specializarea Comunicare și Relații Publice din cadrul Universității din Craiova, Alexandra îmbină studiile umaniste cu pasiunea pentru poezie. De asemenea, urmează cursuri pedagogice și de formare în domeniul medical, demonstrând o abordare interdisciplinară asupra vieții și creației.

Distinsă cu numeroase premii literare, Alexandra a câștigat Premiul „Emil Isac" la Festivalul Literar Internațional „Vox Napocensis" și Premiul I la Concursul Internațional de Creație Literară „Vis de toamnă". Poeziile sale au fost publicate în antologii precum „Po(e)T-ii" și reviste literare, inclusiv în „Monitorul de poezie" și pe blogul „Vocea literară a comunității UCV".

Implicată activ în promovarea artei poetice, este membră a grupului Poetry Open Therapy din cadrul Casei de Cultură a Studenților Craiova. Participările sale la concursuri și publicațiile o confirmă ca o voce promițătoare în peisajul literar contemporan.

Cinci Poezii

Alina PĂDURARIU

Toamna mea

Eu toamna râd, iubesc... nu încetez o clipă să trăiesc!
Cât e de mare bucuria pe care-o simt
Când văd culorile nedezlușite în combinații mii și mii,
Atât de pline de mister!

Covor pufos, prin care eu, la fiecare pas descopăr,
În altă formă, alt ungher,
Un loc în care mii de gâze și-au petrecut sau își petrec
O viață lungă pentru ele, dar pentru mine-un minuțel!

Și vântul cu-ale lui cvartete
Îmi dă fiori și mă alintă
Când îmi atinge-n treacăt părul
Și cu blândețea lui mă-ncântă!

Aș vrea ca picăturile de ploaie,
Când ating pielea mea înfierbântată,
Să se transforme-n mici mărgele lucitoare,
Care să mă învăluie toată!

Asta e toamna pentru mine... un anotimp care-mi convine!

Bucurie!

Când în confortul casei mele sunt,
Îmi vin tot felul de idei mărețe,
Dar când ies din odaie, mă înfrunt
Cu-atâtea fețe pline de tristețe!
Aș vrea să am puterea unui zeu
Și, prin a mea poruncă, să pot orândui
Toată splendoarea ce se strânge-ntr-un nucleu,
Ca floarea ce ia viață pentru-a o prețui!
Aș vrea să am o magică baghetă,
Să fiu un magician faimos,
Care, printr-o formulă trainică, completă,
În lume să împrăștie tot ce-i frumos!
Să fiu o zână bună, visez atât de des...
S-ating cu-a mea suflare fermecată
Și cu al meu surâs de ne-nțeles
Măcar o parte din această lume bogată!

Visare

Pe scena vieții eu mă simt,
Ca un actor în strai de sărbătoare!
Și fiecare emoție o simt
Intensă, petrecându-mă-n visare!
Să joc un rol de pasăre măiastră,
Care spre cer se-ndreaptă cu a sa splendoare,
Și-atunci când o privești de la fereastră,
Te-aruncă într-o tainică visare!
Sau aș putea să fiu o splendidă panteră,
Care cu-a ei puternică, felinică mișcare
Te fascinează și aproape ți se oferă
Când se transformă totul în visare!
O stea strălucitoare de-aș fi,
Te-aș lumina cu o pură candoare,
Și mii de luminițe aș jertfi
Doar pentru a te duce în visare!

Esența vieții

De când eram o copiliță îmi imaginam
Că mi-ar plăcea să fiu o fereastră
Din aceea mare, care dezvăluie lumina,
Câmpiile și florile, munții și norii.
Apoi mi-am zis că ar fi păcat
Să privesc acest peisaj banal, la infinit.
Am devenit geloasă pe gaura cheii,
Care vedea esența, acele lucruri care schimbă viața,
viziunea.
Așa că mi-am dorit să fiu fascicula aceea de lumină
Care poate pătrunde în miracolul științei.
Dar și aici mă plictiseam.
M-am transformat într-un ochi de sticlă, al unui vultur,
Într-un laborator de biologie,
Cu riscul să fiu ignorat, ciobit sau chiar batjocorit.
Nu știu cum m-am trezit, apoi, într-o dimineață,
O gaură, fără sticlă, cu gratii.
Vedeam disperarea, abjectul, noroiul.
Trebuia să schimb ceva!
Așa am devenit fereastra odăii bunicilor mei.
Era o liniște ancestrală, doi ochi blajini
Prevesteau calea spre lumină.
Mirosea a cozonac și pâine
Numai scoasă din cuptor.
Să fie asta, oare, fereastra la care visam de copiliță?

Claritate!

E-o nebunie... ziceam adeseori.
Eu nu pot făuri așa ceva!
Nu sunt în stare de asemenea valori
Și nu găsesc nimic în a mă motiva.
Sunt ca o frunză verde desprinsă din copac,
Care se lasă dusă pe-a valurilor cânt.
Și-aterizez pe câte un cerdac,
Apoi adesea-ncep să mă frământ.
Nu sunt un om ghidat de rațiune,
Căci viața pentru mine-i o minune.
Nici n-aș putea avea asupra ei o viziune
Care să nu conțină o slăbiciune!
Emoția... e ce caut peste tot în viața mea,
În inima și ochii tuturor.
Și nimeni n-are-o viață-atât de grea
Încât să simtă-un foc mistuitor.
De când emoția e muza mea,
Am posibilități nenumărate.
Nu pot să-ți spun cum se numea,
Dar simt o nesfârșită și-așteptată claritate!

Alina PĂDURARIU (n. 1980 în Lugoj) este o poetă care își face debutul literar în acest număr al revistei Toplitera, cu poeziile prezentate mai sus. Imaginile bogate și sinceritatea profundă sunt caracteristici ale lucrărilor sale, iar versurile sale oscilează între bucuria simplă a momentului și reflecțiile filosofice asupra existenței. În poezii precum „Toamna mea" și „Bucurie!", Alina celebrează frumusețea vieții și legătura cu natura, în timp ce în „Esența vieții" și „Claritate!", autoarea caută introspecția și claritatea emoțională, conturând portretul unei voci lirice aflate într-o permanentă căutare a sensurilor profunde. În afacerea sa cu cuvintele, Alina își exprimă o sensibilitate aparte, combinând observațiile cotidiene cu simboluri profunde și o fascinatie pentru miracolele din viața de zi cu zi. Pe lângă poezie, autoarea este pasionată de pictură, hobby care adaugă o dimensiune creativă și vizuală universului său artistic.

Două Poezii

Andreea IRIMESCU

***

Degetul meu se afundă-n lumina rece,
swipe în sus, swipe din nou

Plaja plină de oameni,
o voce calmă îmi povestește ceva,
dar nu mă pot focusa pe ea.
Fiecare sunet ca o piatră măcinată.
Peste tot, pe ecran, e nisip, nisip și white noises
încerc să ascult, dar mintea fuge,
se agață de un val în depărtare,
îl văd cum se rostogolește, încet,
și pe undeva se sparge
Skip.

Ceva despre o dietă keto,
încă un influencer își aranjează fața în oglindă,
îmi zice cum să-mi trăiesc viața mai simplu,
dar camera lui are prea multe lumini,
e prea alb, prea corect
miroase a parfum scump și mi-l imaginez
cum merge pe un coridor lung, rece,
plin de oglinzi care nu-l reflectă.
Skip.

Mă opresc.
lumina dispare și las loc privirii să se piardă
în reflexia ferestrei. Dincolo de ea, un șantier abandonat,
macarale care au rămas pe loc, încremenite.
Mă gândesc la social media și algoritmi,
cum învârtește fiecare click până devine spirală,
iar eu mă învârt cu el, fără oprire.
Până și imaginea șantierului de afară se frânge
în mii de pixeli – totul e prea clar,
prea organizat, prea rapid.

***

aici totul e gri,
gri peste poduri, gri sub pașii care trec fără să știe
unde se duc,
clădirile cresc din asfalt ca din carne, ca din frică,
și mâinile nu mai ating nimic,
decât telefoane, decât țigări.

între luminile roșii ale semafoarelor
sunt tăceri care țipă.
cineva plânge în spatele unei ferestre, dar nu vezi
niciodată chipul,
niciodată chipul acelui plâns.

pe străzile astea nu e nimic să te țină,
doar zgomotul, doar ploaia de noiembrie care cade
ca o lovitură,
ca o altă promisiune ruptă,
sub pașii pe care nu i-ai vrut niciodată.

Aceste exercitii poetice au fost scrise în cadrul taberei de scriere creativă „Creație la poale de Călimani", organizată la Toplița și coordonată cu dibăcie de Andrei-Adam DÓSA.

Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Două Poezii

Alexandra Renata PRECUP

***

Câteodată îmi imaginez cum ar fi să fiu un ceas
Sa am timpul în mâinile mele
Să opresc timpul, să rămân în prezent
Să trăiesc toate clipele să trăiesc in moment
Uneori îmi doresc să fiu un ceas
Pe pereții casei unei familii sau pe turnul unei biserici
Vreau să mă vadă toată lumea
Să se uite la mine, sa știe ce am de spus
Să mă asculte
Și cu toate astea să fac ce vreau fără ca cineva să mă poată opri
Să am timpul în mâinile mele
Vreau să fiu un ceas
Pe mâna bătrânului de la etajul 2
Să ascult și eu poveștile pe care i le spune pisicii lui
Deși are multe probleme de când bătrâna a plecat
Mă ascultă mereu, mă înțelege
Si câteodată mai opresc timpul să pot sta cu el mai mult
Dar îl pornește din nou
Aș vrea să fiu un ceas
Să am timpul în mâinile mele
Să fiu pe o noptieră într-un spital
Să mi spună o mamă tristă
"Întoarce-mi acele ceasornic blând"
Și să ma întorc în timp
Să-i aduc copilul înapoi
Să-i mai audă plânsetul măcar odată
Aș vrea să fiu un ceas
Să am timpul în mâinile mele

Dor

Pe prispa veche unde stăteai tăcut,
Îmi pare c-a rămas doar vântul blând,
Și pașii tăi ce-mi bântuie-n trecut
Îi simt ca umbre-n pragul meu arzând.

Bunicule, cu mâini bătătorite,
Ai ridicat din vremuri grele zid,
Din ochii tăi, povești nesfârșite,
Și lecții ce-n adânc mi le-ai deschis.

Mai port în suflet glasul tău cel cald,
Când îmi spuneai de vremuri depărtate,
Cu-n zâmbet trist, dar mereu adevarat ,
În inima-mi ai pus lumină, toate.

În serile de vară te priveam,
Cum stăteai lin, cu gânduri dus departe,
Și-atunci simțeam că tu și stelele aveam
O înțelegere tăcută-n noapte, cand nimic nu ne desparte.

Din mâna ta, am învățat să cresc,
Să văd în muncă un izvor de viață,
Acum, că nu te mai găsesc,
Rămân doar cu amintiri în dimineață.

Pământul pe care l-ai muncit cu trudă
Își plânge roadele sub cerul sur,
Iar eu, copilul tău, mai stau în umbră
Și-aș vrea să-ți văd privirea ta de aur.

Te caut uneori în vise lungi,
Sperând să-ți aud glasul peste nori,
Dar între noi sunt doar tăceri adânci,
Și ani ce-și scriu în stele albii sori.

Aș vrea să-ți spun că tot ce-ai semănat
În mine crește azi cu rod bogat,
Că fiecare pas mi l-ai lăsat
Ca pe-un testament în suflet adunat.

Bunicule, de-ai ști cât dor mai port,
Cât mi te-aștepți în prag, măcar o dată,
Dar timpul nu se-ntoarce dinspre mort,
Rămâi în cer, iar eu, cu inima curată.

Patru Poezii

Andrei DOȘA

ora de iarnă

ieșeam din tunel
întunericul continua
mușchii umblau
pe podea cu
aripile înțepenite
printre încălțările
noastre sclipi scârț

și atunci
senzația de postliceală
urmele teului
luceau pe coridoare
pentru portar-
sanitar
un murmur
abia audibil
cheia înghițită
a sălii unde
ne învățau
telemarketing
cum să vinzi
când implicare zero
când ies
aburi pe gură
cum să te vinzi

temporar și puternic

avioanele își varsă laptii în dâre groase
fibre lemnoase în dezordine după furtună
alcătuiesc o cardiogramă
zăpada se topește punctiform și lasă vederii
cavități negre ca de craniu uman
totul aici e temporar și puternic

gândește-te câtă lumină în deșert și la polul sud
nu o savurează nimeni
mă întreb câtă căldură pierdem acum
în timp ce urcăm muntele sulinar
şi ştiu că ar fi inutil să-l rog să calculeze
dacă tot nu simte intensitatea
golirii mele de viață lângă el

violența golirii mă desparte de pământ
mă înalț deasupra pădurii
în mine tot ce-i temporar și puternic
tata calculează-mi volumul

portal

după ploaie o lumină
de-ți vine să ascunzi repede în buzunar
raze origami

pe coordonate spațio-temporale unde
radiațiile solare sunt resimțite
ca duioșie

intersecția strălucește ca o prismă
descompune realitatea în posibilitățile ei
le voi trăi deodată pe toate

distribuție

tata le întinde mâțelor capătul sforii
simțul echității funcționează perfect
toate mâțele au parte de distracție

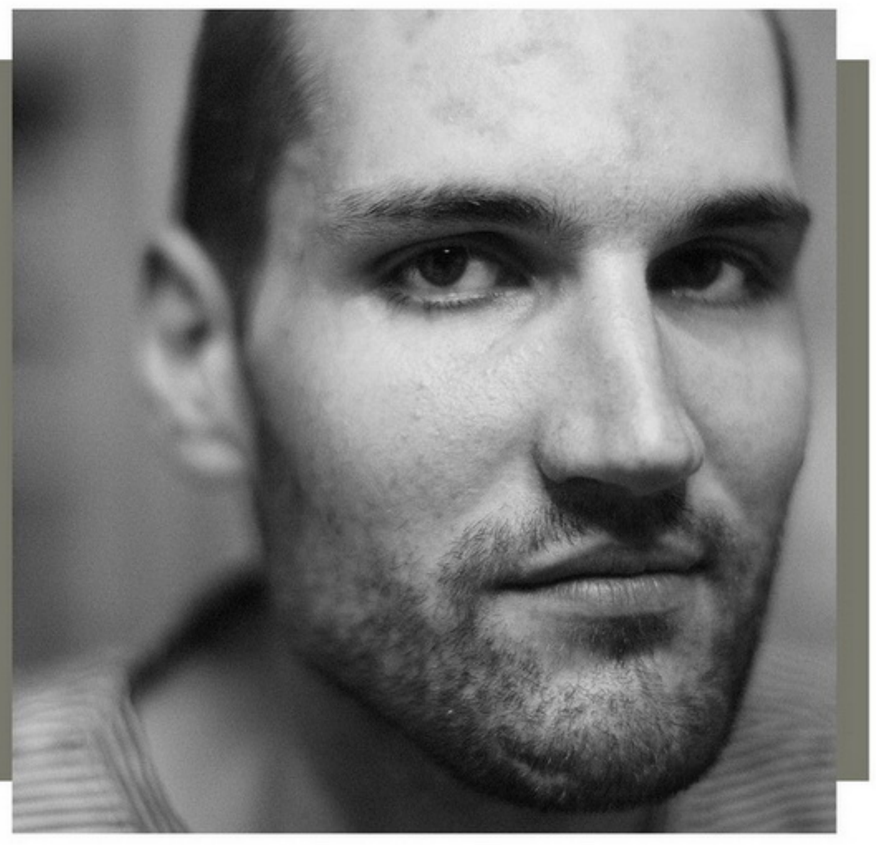
mama prinde câte-o mâță și o bagă în casă
o întărâtă cu pământuful de șters praful
voluptatea ei a găsit vietatea perfectă
(îi mângâie în treacăt organele sexuale)

când se înmulțesc prea tare
iau mâțele și le înec în găleată

Andrei Adam Dósa, un poet, prozator și traducător român contemporan. Născut în 1985 la Brașov, Dósa este cunoscut pentru stilul său inovator, care combină observațiile cotidiene cu elemente de introspecție și ironie.

A debutat cu volumul "Când va veni ceea ce este desăvârșit" (2011), care a fost bine primit de critici, iar mai târziu a publicat alte volume notabile precum "American Experience" (2013), "Nada" (2015) și "Adevăratul băiat de aur" (2017). De asemenea, a scris romanul "Ierbar" (2018), care explorează teme de identitate și relații umane într-un registru realist și poetic.

Pe lângă scris, Andrei Dósa este și traducător, având contribuții importante în traducerea unor autori maghiari contemporani în limba română. Opera sa este marcată de o sensibilitate aparte, reflectând o atenție deosebită față de detalii și un simț al umorului fin, chiar și în momentele de profunzime.

Patru Poezii

Andrei ZBÎRNEA

terarium colaj

fii prima persoană care pune o întrebare
fii ghid local și spune-le și altora despre restaurantele
din împrejurimi construiește-ți un terariu după un
itinerariu
precis printre zonele eco lipsite de logică bucură-te de
soare și de
super-reduceri vine o zi în care uiți că plata a fost
înregistrată nu

rata un spectacol pentru copiii până în zece ani cu
mascote
și personaje biletele individuale se epuizează rapid iar
oferta expiră

în zece

vom desena cu creta galbenă pe asfalt mesaje ce conțin
a sense
of urgency sindromul FOMO sindromul YOLO și alte
abrevieri inegale

[salarii 2023] Se câștigă OK în merchandising și promoții?

ai mega-prețuri pentru cina de dragobete o figurină
funko
ține locul persoanei iubite care ar fi ales sticla aia de rose
de la mileștii mici
de la al treilea pahar în sus nu te mai înțelegi cu ea

un produs din lista ta de favorite a intrat în stoc limitat
nasol moment
ceva pentru îndrăgostiții de teatru
nasol moment
din trei comenzi banii ți-i recuperezi
nasol moment

Dear Andrei,

Someoneinterested in antisemitism
andislamophobiamentionedthename "Andrei Zbîrnea" in
a PDF uploadedto Academia.

Ai nevoie de un telefon nou?
Semnalul e tot mai slab în terarium.

[SONDAJ] de unde vrei să lucrezi în 2023?
[RĂSPUNS] din valea săpunului.

husszúgörcs

există tehnica sau scenariștii din
brooklynnine-nine au inventat-o pentru că
sună
cool exotic ireversibil
husszúgörcs

(îl vom pronunța "ho-sen-ge-urch") o strategie
maghiară prin care adormi vigilența
adversarului boost de încredere și toate cele
pulverizarea momentul în care nu
mai credeai în ieșirea din valea săpunului husszúgörcs
un andrei proiectat în costum
de scrimă și o poză rătăcită pe hi5 din vremea în care
rețele sociale erau refugiu doar
pentru insomniaci și pentru cei care știau să aprecieze
un solo de tobe în mijlocul unei
furtuni de nisip costum de scrimă sau de cosmonaut

sau poate puloverul meu cu urs panda croșetat de
mămăița ana în anul în care se năștea crăiasa
gheorgheni-urziceni 323 kilometri pe rutieră valea
săpunului berceni o altă rută 323 în care nu lăsăm
garda jos nici când vine tentația husszúgörcs

nici

când playlistul mutilează și ucide zborul planat într-o
mare educațională
și mai e acea poză de la șase ani în care andrei albastru
urs panda se uită la andrei din oglindă iar andrei din
oglindă îl vede observă și-i dă un bobârnac lui andrei
din viitor într-o noapte de 13 mai 2022 pe peronul
gării de nord o crăiasă aproape speriată aproape în siaj
dar nedispusă la husszúgörcz
e tușa noastră de aur și
capătă volum dincolo și dincoace
de valea săpunului

amitripty lin

crăiasa coboară scările
în timp ce eu

crăiasă urcă scările
în timp ce eu

valea săpunului scoate și cele mai dificilepete
în timp ce eu

am încercat pentru somn valeriană pasiflora
melatonină mai târziu am trecut la ceva hard
core adus de peste prutamitriptylin
amitriptylin produs în bratislava

în timp ce crăiasa coboară scările
în timp ce eu în timp ce crăiasa urcă
scările în timp ce eu

nu mi-au plăcut niciodată uneltele nu știu cum
arată o cheie franceză crăiasa coboară scările în timp ce
eu crăiasa urcă scările în timp ce eu îmi imaginez că
aș da două găuri cu bormașina pentru tabloul cu semnăturile
jucătorilor de la borussiadortmund cel mai mult
m-am bucurat

în timp ce eu

de iscălitura lui nea marcelrăducanu în timp ce tu cobori scările
în timp ce eu crăiasa urcă scările valea săpunului e turnul de control
și noi ne supunem turnului de control în timp ce eu crăiasa coboarăscările

vortex

în unele seri muzica anilor ’80 acoperă cei 323 de kilometri
un fizician din secolul XIX ne avertizase că nu mai e nimic de
descoperit totul înseamnă măsurători din ce în ce mai precise în unele seri uit că balconul e descoperit și ies din duș
umed și fără prosop plutind peste valea săpunului un meeting-room
ca un acvariu un salt naiv peste un vortex văzut la primul televizor
color un anitech cu 14 canale pe MAIN și alte 14 pe SUB urziceniul cu purici cartoonnetwork și mtv în 1993 iar tehnologia
încă mă bate de exemplu dușul care mă stropește din toate unghiurile mă
ghemuiesc încolțulnordic al cabinei unde apa rece nu poate pătrunde
foreveryoung I wanttobeforeveryoungs-ar auzi din orice tonomat
ce unește frontiera dintre sibiu și șelimbăr sună ca o melodie pe care o tot
asculți dar pe care nu ești capabilă să o reproduci runningupthathill crăiasa se
transformă în maxinemayfield în unele seri muzica renunță la toate straturile de piele

Andrei Zbîrnea (n. 20 noiembrie 1986, Urziceni, Ialomița) este poet, jurnalist și o voce distinctă în peisajul literar contemporan. Absolvent al unui master în Probațiune la Facultatea de Sociologie și Asistență Socială, Universitatea din București, Andrei explorează în creațiile sale teme contemporane și universuri introspective, îmbinând o poetică autentică cu influențe din culturile moderne.

A debutat în volum cu Rock în Praga (2011), volum ce va avea o ediție tradusă în limba cehă. Printre publicațiile sale se numără #kazim – contemporani cu primăvara arabă (2014), Turneul celor Cinci Națiuni (2017), Pink Pong (2019, volum trilingv realizat împreună cu Claus Ankersen) și nick cave@bergen (2021). Poezia sa a fost tradusă în cehă, maghiară, engleză, daneză, franceză și spaniolă, deschizându-se către un public internațional.

Publicat în reviste literare prestigioase precum Poesis Internațional, România Literară, Observator Cultural, Dilema Veche sau Vatra, Andrei se remarcă printr-un stil dinamic și expresiv. De-a lungul carierei, a fost recompensat cu numeroase premii literare, dintre care Marele Premiu al Festivalului Antares pentru Poezie (2015) și Premiul al II-lea la Concursul Național de Poezie „Ion Chichere” (2021).

Andrei Zbîrnea continuă să surprindă printr-o poezie de forță, ce reflectă un dialog intens cu realitatea contemporană și o preocupare constantă pentru noi forme de expresie literară.

Nouă Poezii

Angela PRECUP

...

Trandafiri roșii, sălbatici,
Crescut_am la piept,
Tu i-ai mutat în arsul nisip al deșertului,
Să moară uscați,

Să-mi doară.

...

Șterge-mă
ca un fum de pe fereastră,
Zarea albastră rămână-n față,
Șterge-mă
ca un vers nereușit,
Ce logica nu i-am găsit,
Din pagini mîzgălite puțin,

N-am să mai vin,
doar am să plec,
cu dorul sec,
purtat de gânduri.

Pe-obrazul alb,
O lacrimă trece,
Ca un semn de întrebare,
Ca un părău cu pietre.

...

Cioburi de inimă,
Pe drumul de stâncă,
Nelipite vreodată,
Talpa neâncălțată
Are să plângă.

...

Nu te întrebi,
Cât m-a costat,
Mersul pe apă,
În aval,
Spre tine,
De mi-a fost rău,
Ori bine,
Lacrimi, furii, suspine,
Câmpii de tristeți,
Vecine...

...

mă cutremur,
sârmă subțire ce sunt,
mă ridici,
deasupra de pământ...

...

Am scris cu inima,
Prea mult,
La schimb,
Cu nepăsarea ta.

...

Zăpadă scade,
Dar nu te văd,
Din suflet îmi curge
Prăpăd...

...

Cine o să ne cunoască pașii,
Cînd macii nu vor înflori,
Cărările s-or rătăci?!

...

Străine,
ce nimeni sunt eu,
În imensul tău...

Angela Precup s-a născut în satul Meștera, comuna Stânceni, județul Mureș. Pasionată de artă, lectură și frumos, a descoperit poezia încă din anii de gimnaziu, aceasta devenind o constantă a vieții sale creative.

De-a lungul timpului, a publicat poezii în volume colective și în diverse reviste literare, lăsându-și amprenta prin sensibilitatea și profunzimea versurilor sale. Pe lângă scris, Angela își exprimă talentul artistic și prin pictură, completând astfel un univers dedicat frumosului și expresiei creative.

Două Poezii

A. B.

Scrisoare de la el

Doi străini, două persoane, două suflete.
Două suflete complet nebune,
Care şi-au jurat o dragoste eternă, "şi după ce moartea ne v-a despărți"
N-am crezut că v-a fi ceva ce tu de fapt nu vei simți.

Ce are el şi nu am eu, mă voi întreba până când găsesc un răspuns.
Gândindu-mă la asta, am rămas complet surprins,
A fost o dragoste între noi doi, ce tu cu mâna ta ai aprins,
Şi totuşi, tot tu cu mâna ta ai stins.

Mi-ai spus ca v-a trebui să lupt pentru tine dacă mai încercam vreodată,
Dar asta nu o să se întample niciodată.
Nu a fost vina mea că am suferit din cauza ta.
Nu a fost vina mea că am luptat cum am putut pentru viața mea...

O iubire pierdută

Am reuşit să ajungem unde n-am crezut vreodată,
N-am mai reuşit să facem ce ne-am propus odată.
Şi uite-ne singuri undeva prin lume
Când ar trebui să fim împreună să facem glume.

Visam să ne mutăm împreună la casa noastră
Dar cu timpul visul s-a transformat în casa voastră.
Poate am fost naiv să cred în toate cele spuse,
Şi poate am fost naiv pentru toate cele la suflet puse.

Cândva două suflete pline de dragoste, acum pline de singurătate
Obişnuiai să fii a mea jumatate, dar m-am trezit la realitate din păcate.
Visele reprezintă doar al meu subconştient
Dar au devenit al tău nou divertisment.

Două suflete, încet răpuse de o dragoste care....
Care putem zice ca a fost de încercare.
Şi totuşi...mai am o fărâmă de speranță
Care e încetul distrusă de a ta distanță.

Obişnuiam să vorbim în fiecare minut al zilei
Iar acum îmi spui " nici nu-mi mai pasă, faci ce vrei"
Te-ai schimbat de când te-am cunoscut, de când ai devenit a mea
Dar totuşi am decis să mai rămân puțin, chiar daca durea.

Două Poezii

Beatrice-Gabriela IORDACHE

SACRIFICIU

De astăzi vreau să fiu un brad.
Un brad ce-l întâlnești cu greu,
atât de adânc ascuns în pădure,
încât nici nu-l poți vedea de sudoarea
ce-ți curge de pe frunte.
Și totuși, nu-i nevoie să mă vezi;
eu vreau doar să îți simt ochii închiși,
iar pieptul prea umflat cu aroma mea,
căci e și asta, într-un fel, o "inspirație".
Dar, poate tu, știindu-mi verdele nemuritor
îmi vei întoarce spatele fără păsare
și eu voi aștepta necontenit pentru etern
un popas de un minut.
Pentru tine - doar o clipă.
Pentru mine - totul.
Mai mult aș vrea atunci
să fiu un simplu mugure de brad
să ma culegi cu mâna ta grăbită
apoi să fiu siropul ce te vindecă.
Să nu trăiesc pentru o singură suflare.
Să nu mă pierd în aromele altor brazi.
Să fiu un mugure de brad, doar atât vreau.

Aceste exercitii poetice au fost scrise în cadrul taberei de scriere creativă „Creație la poale de Călimani", organizată la Toplița și coordonată cu dibăcie de Andrei-Adam DÓSA.

Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

IT'S A NEVER ENDING STORY

Am vrut să văd cât e ceasul.
Din inerție am apăsat pe Instagram.
Eu nu stau pe tiktok să-mi ard neuronii.
Am apăsat pe un clip.
Interesant, deci așa se fac aceste paste pe care nu le voi găti în viața mea.
Din inerție, am dat scroll.
Mereu mi-au placut pisicile,
mai ales astea portocalii.
Scroll.
Nu mai știu despre ce au fost urmatoarele reel-uri,
doar de unul îmi amintesc pentru că avea Subway Surfers în dreapta.
Era ceva poveste de pe reddit;
săracul om de acolo.
Scroll.
WAKE UP. WAKE UP.
Acest clip făcut doar pentru views;
cică îmi pierd viața.
Îmi distanțez degetul mare de ecran,
ochii - uscați de la luminozitatea prea mare
încearcă să vadă prin întuneric
și să focalizeze ceva.
Dar e mai greu să vezi în beznă
când ochii au fost fixați pe lumina artificială.
Nu văd nimic.
E întuneric.
Îmi simt doar degetele antrenate pe click-uri specifice.
Îmi masez ușor degetul mic
în care s-a format un dâmb de la proptit telefonul.
Din inerție, scroll.
Niște oameni care construiesc o casă din macaroane;
cred ca e târziu.
Scroll.

Cinci Poezii

Camelia Iuliana RADU

Arlechinii lui Picasso sunt în cartier

colorați
cu chipuri trăsnite
și gesturi țâșnite din seva medievală
arlechinii zburau dintre pânzele uitate
direct pe străzi în cartierul rău famat
un clovn gras în pantalonași scurți
sărea prin bălți în vreme ce un altul
lung și flămând sorbea în tihnă o bere
un boschetar cu pălăriuță îi făcea cu ochiul
unei curve păroase
iar trei adolescenți slăbuți stăteau în rând
la o tarabă
dintr-un gang îngust țâșni un arlechin trist
costumat în nuanțe de albastru și maroniu
un adevărat oximoron

frisonul tragediei înteți cheful de circ
într-o clipă
se făcu horă în mijlocul drumului
răsunau chiote și glasuri
care nu mai știau cum să cânte
dar cântau
– a venit Țăndărică în vesta lui roșie
șomoiogită! hai, Picasso, vino
să ne închiriezi pe toți pentru o friptură!
însă nenea Pablo rămase singur
în cercul lor dănțuitor
oftând prefăcut printre umbrele înmulțite
– de ce vă mai frământați?
vecina va veni azi în atelierul meu
și nu va mai pleca așa curând
până nu o voi stoarce ca pe o lămâie
în paharul poftelor mele
din depărtare
pândea ochiul unei femei colțuroase
cu lacrimi istorice pe obrazul pomădat
Picasso contură cu negru trupul ei spart
în bucăți și o expuse
arlechinii tăcură
otrăviți cu gheață de Alaska
adusă special pentru Pablo
și ginul lui sec

Pissarro ajunge viral pe Tik-Tok

pe malurile înzorzonate cu reclame
decolorate de ploaie
oameni cenușii singuratici
priveau melancolic

natura își scutura veșmântul multicolor
dezgolindu-se fără rușine
în fața manechinelor Louis Vuittondin vitrine
și a provincialilor care năpădiseră Bucureștiul
după Revoluția din 89

împrăștiate de vânt
aripile ruginii ale unui nor uriaș
dansau leneș
așteptând întoarcerea în somnul iernii
iar pe râul Dâmbovița
cădeau molcom frunze galbene în derivă
dar niciun lucrător de la salubritate
nu le aduna

Pissarro lăsă frunzele să îi acopere trupul
ar fi adormit în brațele toamnei
în aroma pământului hârșâit de istorie
dar o voce îl făcu să tresară
– man! cât ești de plictisitor!
te privesc de juma de oră și nu te mint
au fugit și muștele de pe cadavrul tău

Pissarro se ridică dintre frunzele roșiatice
trase peisajul cu grija de sub bocancii tânărului
îl făcu sul și urcă pe norul uriaș
care porni în viteză peste câmpurile
pestrițe de la marginea orașului
pe care se lăfăiau ultimele gogonele
și ardeii grași în grădinile gospodarilor
jos pe asfaltul ud
băiatul îl filma cu telefonul mobil
și posta pe Tik-Tok un viral
– cool man! cool!

Michelangelo face senzație la spălătoria auto

prin râurile spumante și rotitoare
mirosind a căpșunide la spălătoria auto
un tânăr musculos își croi drum printre
clienții grăbiți și printre muritorii de rând
păşind măreț ca un zeu antic
– I am thebest! simplythebest
fredona el
venise să contemple freamătul jeturilor
de apă care înviau versiuni
ale fântânilor renascentiste

își descălță sandalele
sub fluxul puternic și lăsă apa să șuiere
pe trupul lui de atlet impunător
– myGod, ce faci? ce mai aștepți?
întinde mâna, Doamne,
haide că poți!
și numai ce se formară în jurul lui iazuri
și valurile zvâcniră în spectacole de stradă

un șuvoi de apă țâșni brusc și lovi cu putere
un geam înalt
făcându-l să se curbeze elastic
zâmbitor Michelangelo oftă fericit
întrezărind aievea
Capele Sixtine renăscute fără număr

din bustul lui dezvelit
se desfăcură brațe multiple de artă
cuprinzând într-o îmbrățișare senzuală
viitorul
un dans al elementelor divine
ce cool respira frumusețea
ce cool o închina el artei murmurând
– I am thebest! simplythebest!
thanksGod!
bărbatul masiv și chipeș fredona vesel
Tina Turner îi zâmbi. era de acord

de Chirico și Tanguy s-au întâlnit pe stradă

când Tanguy l-a întâlnit la colțul dintre vis și realitate
de Chirico mergea pe o perspectivă imposibilă
– Yves ți se pare că azi
umbrele sunt mai lungi decât obiectele?
– doar în dimensiunea a patra Giorgio
în a cincea sunt lichide

clădirile se curbaseră
urmând logica unui ceas Dali
cerul devenise o pânză întinsă
pictată cu nori cubiști
– uite cum cresc forme organice din asfalt
se miră în treacăt Tanguy

un tren trecu prin mijlocul străzii
în vagoanele transparente
în fiecare compartiment
se vedeau înghesuite mii de arhetipuri
de Chirico întrebă mai mult de formă
– să luăm trenul ăsta către Inconștient?
– de ce nu? biletul este un vis
iar conductorul este Jung

sunt fauve din naștere, bro

jos cadavrele vii – au țipat ei sălbatic
pe simezele înghețate de frică
fiecare artist are de ales între plecarea bruscă
și deraierea în patima nemuririi
dar ei nu și nu
când erau în gașca de diferiți
fiecare punea altfel untul pe pâine
culorile erau azvârlite chiar din tub
ce tușe largi impulsive
ce dezmăț!
lumea concretă își dădea hainele jos
dansa frenetic
doar în prezentul imaginat
emoții în culori violente își făceau de cap
într-un Woodstock interbelic surescitat

de la începutul lumii filonul vital
i-a pregătit în secret
să-și vomite Subconștientul pe pânză
și ce să vezi?
culori puternice și pensule acerbe
au dezvirginat mințile opace
– văleu! sălbaticii ăștia au înconjurat
Academia cu strigăte și urlete
drăguțele noastre convenții tradiționale
și chiar odioasele restricții realiste au fost
asasinate iar supraviețuitorii și-au luat tălpășița
– și acum încotro, bro?

Camelia Iuliana Radu este scriitoare, redactor-șef al publicației literare NORR și președinta Asociației și Cenaclului Literar pentru Tineret NORR din Ploiești. Membră a Uniunii Scriitorilor din România, a publicat 15 volume de poezie și 4 de proză scurtă și eseuri, fiind una dintre cele mai apreciate voci literare contemporane.

Debutând la o vârstă fragedă, Camelia și-a demonstrat talentul în cadrul cenaclurilor literare și în antologii naționale, fiind remarcată de personalități precum Tudor Opriș și Marin Sorescu. Printre volumele sale se numără Tangerine Tango (Volumul Anului – Plumb), Negru de iarnă (Premiul I pentru poezie), Oman (ediție bilingvă) și Jucăm Lenin, cel mai bine vândut volum de poezie românească la Târgul de Carte de la Paris.

Poeziile și eseurile sale au fost publicate în reviste de prestigiu din România (Steaua, Discobolul, Plumb) și din străinătate, fiind traduse și în limba franceză. Stilul său, profund și introspectiv, explorează teme precum identitatea, natura umană și relația cu lumea exterioară.

Camelia este, de asemenea, grafician cu expoziții naționale în anii '90 și jurnalist cultural, contribuind cu articole, eseuri și interviuri în diverse publicații. Cu studii în psihologie și științele educației, aduce o perspectivă profundă și multidisciplinară în opera sa.

Implicată activ în comunitate, este președinta Asociației STOP POLUĂRII ÎN PLOIEȘTI, coordonând inițiative civice importante.

Camelia Iuliana Radu continuă să inspire prin creațiile sale și prin eforturile de promovare a literaturii și culturii, pregătind noi volume care reflectă bogăția și complexitatea universului său artistic.

Șase Poezii

Corina MOLDOVAN

***

Din când în când se-așează în fereastră,
îngerul bun născut din poezie,
balsam pentru cuvânt ca să îmi fie,
și aripi nevăzute să îmi crească.

Miroase-a zbor și a cuminecătura,
noiembrie își țese-nsfoară plumbi,
din trup tu toate spaimele dezbumbi,
cu pași cuminți topești din frunze-arsură.

Adulmec toamna, gura mea te minte,
că vineți nori îmi sunt acoperământ,
miresme sfinte vor ninge în cuvânt,
miei albi zburda-vor iară-n colinde.

Ne vom ascunde în pâine și în vin,
în pulbere de timpuri și de stele,
vom dănțui și noi în pas de iele,
închide ochii, așteaptă, am să vin.

***

nu mai știm să prindem de mână iubirea,
nu, ai să râzi, nu mai știm să iubim,
omul pe cale își uită menirea,
chipul luminii tot mai mult îl știrbim.

porțile ei sunt tot mai înguste,
în mine se zbate o toamnă de plumb,
vin îngerii încă încet să mă mustre,
aripa căzută încerc să mi-o îmbumb.

e tot mai puțin, eu tot mai puțină,
din clopote tunuri cu toți am făcut,
în coastă șoptește o ploaie divină,
desface lumina captivă în lut.

gloate de nouri se izbesc în fereastră,
mă îmbrac în armuri de cuvinte și strig,
degeaba ascunde-ți iubirea cerească,
totuși mi-e toamnă, mi-e dor și mi-e frig.

***

Se întinde lacrima asta de sânge în șoapte,
Vântul geme și plânsetul mă împunge în geană,
Demult n-a mai nins în petuniile moarte,
iubirea e în noi o vamă străină.

Din copaci se preling roiuri de îngeri,
Seceta asta slutește cu riduri pământul,
Tu te vaieți tăcut, apa vieții o tulburi,
Umbre obscure îmi mătură gândul.

Peste cer se întinde o pânză de nouri,
Ne târâm tot mai greu povara prin lume,
Viața-i o scenă, noi triste șerbe de roluri,
Undeva să plecăm într-un loc fără nume.

Din vise împleteam cândva curcubee,
Ne legăm în uitare, plecăm în vacanță pe lună,
Cine mai vrea în deșerturi să stee?
Trupul de ceară să-l topim în lumină.

Trupuri de ceară.

***

Uneori nu simți,
chiar dacă îți alunecă
cuțitul în carne,
iubitule te rog
o săptămână cu mine,
sting luna pe cer,
opresc respirația copacilor,
schimb traseul păsărilor migratoare
și mă închin.
Doamne câtă răbdare să mai ai
Doamne curată-mi ochii
și lasă-mă să-i închid,
cu ochii închiși pot mai bine
să înțeleg lumina,
pot să aud neauzitul,
să pipăi dureri neștiute.
Lumea o ia la vale
și noi nici măcar nu vedem,
nu simțim pământul
cum ne fuge de sub picioare,
nu mai urmărim stelele căzătoare,
nu ne mai întâlnim
nici cu noi...

***

Nu știu, acum câteva zile,
Luna-mi părea mai frumoasă,
Zâmbea știrbă de după șindrile,
Adormise la mine-n fereastră.

Un opaiț în negura nopții,
Luna îmi este vecină,
Sub palida culoare a vieții,
Întunericului îi este lumină.

Lăcrimează a sânge nebuna,
Singură-n noapte jelește,
Cât de singură-mi este luna,
Tulnic pe creste doinește.

Aplecată pe streașina vremii,
Cucuveaua-și strigă chemarea,
Se îneacă în ciuturi strigoii,
Luna pală-mbrățișează marea.

Nu știu de ce, acum câteva zile,
Luna-mi părea mai frumoasă...

Luna-mi părea mai frumoasă

***

Nu mai știu de mult de sunt femeie,
Sunt orice, dar nu mai știu ce sunt,
Am făcut cu mine aspru jurământ,
Să mai las să pâlpâie-o scânteie.

Până când are să ardă tot ce e străin,
În mine, e-o străină, o privesc cu milă,
Și o plâng, te plâng biată copilă,
Aripile-n cui, din nou mă-nchin.

Totuși poate să-mi îmbrace iară,
Îngeri ce se poartă dezbrăcați și goi,
Umbra de fecioară înghețată-n ploi,
Fără ca auzul să nu mă mai doară.

Nu mai știu de mult de sunt femeie,
Sunt orice, dar nu mai știu ce sunt,
Viața mi-e pustie, sufletul cărunt,
Peste timp tăceri în chip de straie.

Corina Moldovan s-a născut pe 15 decembrie 1976 în satul Meștera, județul Mureș, într-o familie mixtă, cu tată maghiar și mamă româncă. Primii ani de școală i-a urmat în satul natal, continuându-și studiile la Liceul „Mihai Eminescu" din Toplița. Deși formată într-un mediu cu profil real, pasiunea pentru literatură i-a marcat profund parcursul.

Corina a început să scrie poezie în anul 2014, într-o perioadă dificilă, când se afla departe de țară, de familie și de cei dragi. Poezia a devenit pentru ea un mijloc de supraviețuire emoțională, un spațiu intim în care și-a explorat și exprimat trăirile profunde. De-a lungul anilor, a publicat poezii în diverse publicații online și nu numai, construindu-și un drum literar marcat de sensibilitate și introspecție.

Până în prezent, Corina Moldovan a scris peste 300 de poezii, visând să le reunească într-un volum sau chiar într-o serie de cărți. Poezia este pentru ea mai mult decât un exercițiu artistic – este un loc al conexiunii umane, al explorării emoțiilor și al căutării frumosului. Prin versurile sale, Corina oferă cititorilor o fereastră spre un univers de sensibilitate și autenticitate.

Ucraina în cinci tablouri

Cosmin PERȚA

1.

Cânt o pajişte
Ce-avea în mijloc un trup dezgolit
Care se tot istovea
Până la putreziciune

Lungi cârduri de păsări
Se tot azvârle asupra lui dinspre asfinţit
Rupt este braţul drept
L-au mâncat şobolanii

Cânt o pajişte
Ce-avea în mijloc un cadavru dezgolit
Care se tot istovea
Până la descompunere

Lungi fuioare de ierburi
Tot foşneau printre coastele lui
Ruptă este viziunea simplităţii
Au mâncat-o şobolanii

Cânt o pajişte
Ce-avea în mijloc un copil pierdut
Care se tot istovea
Până la linişte

Lungi hemoglobine se clatină
În sângele lui şi se opresc
Ruptă este inima mamei
Au mâncat-o şobolanii

2.

Toţi cei din familia lor aveau un ritual al morţii
Cu câteva săptămâni înainte
Li se îngălbeneau ochii
Şi degetele se făceau tot mai osoase
Şi parcă mai lungi.

Dispariţia lui nu a fost anunţată
Nimic pe faţa lui nu a mişcat

A zis ies doar puţin,
Să iau o gură de aer.
Aerul ăsta de dimineaţă e extraordinar de sănătos.
Şi poate să cumpăr
Nişte portocale
De la non-stop.
L-au găsit cu trupul chircit,
S-a pierdut
Cum râdea

Sufletul tău nu se îndepărtează de corp,
Ţine-l strâns de tine şi nu va pleca
Trebuie doar să aşteptăm aici foarte mult.
Şi aerul fraged al dimineţii
Va umple până la urmă camera.

3.

Doamne
Dumnezeul meu
pentru război ne-ai făcut?
Carnea mea
nerezistentă atomic,
Doamne,
are 39 de ani.
Peste un an nu poate lua pastila cu iod,
Doamne,
şi sigur nu o să vină bomba peste un an.
Ea o să vină, Doamne, când o să am 78
sau 97
sau niciodată, Doamne.
Dar nu o să pot lua pastila cu iod, Doamne.
Ştiu tineri care preferă să ucidă, Doamne,
ştiu bătrâni care se bucură că au ucis deja,
ştiu multe feluri de a fi nefericit
şi am văzut pajişti pline de roiuri de-albine.
Pentru spaimă ne-ai vrut?

Cosmin PERȚA (n. 1982, Vișeu de Sus, jud. Maramureș) este poet, prozator și eseist. A absolvit Facultatea de Litere a Universității „Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca. Și-a continuat studiile la Universitatea din București cu un master în literatura contemporană, obținând ulterior titlul de doctor cu o lucrare despre literatura fantastică est-europeană. A publicat mai multe romane și volume de eseuri, povestiri și poeme. Fragmente din opera sa poetică au fost traduse în 16 limbi. În 2012 i s-a decernat premiul Tânărul prozator al anului pentru romanul Teofil și Câinele de lemn. Volumul de poeme Cântec de leagăn pentru generația mea i-a adus premiul revistei Observator Cultural, iar romanul Arșița, Premiul agentiadecarte.ro. În prezent este lector la Universitatea Hyperion din București.

4.

Băieţelul ucrainean de 6-7 ani
Care după ce primeşte de la Alexandra
Un sandviş şi o apă
Îi mulţumeşte bătând pumnul lui mic
De pumnul ei mic
Apoi aleargă la rucsac
Şi scoate din mica lui rezervă
O bomboană de ciocolată
Pe care i-o dă ei
E definiţia mea pentru bunătate.

5.

Pregătiţi-vă creierul lax de război
În fiecare dimineaţă cât se mai aud păsări pe cer
Şi trupurile strălucesc întinse-n demenţă
Teribilul cânt pe strună pornit-a deja.

Mâna crispată, rece ca un homar şi
Verde, verde ca vântul
E carnea mea
Cea mai verde din toată amărăciunea acestei
Ploi cu lămâi

O parte din cer pe pupilă, o altă parte pe primăvara aceasta
O parte din cer se retrage
O altă parte, cea din memorie, e doar zgomot şi iad
Drumuri pe jumătate, nestatornic de lungi

Ce e în spate e întotdeauna complet
Nu ştim totul: exact
Un om se înveleşte-n mormânt
Un cer verde mustind de sudoare între omoplaţi
Astăzi e o zi cât se poate de galbenă şi murdară
Am uitat tot ce voiam să mai spun
Păsări moarte, păsări străine
Trebuie iute uitat

Bei alcoolul acesta fierbinte
Şi vrei să-i trezeşti pe alţii
Într-o zi o să te trezeşti doar pe tine
În mijlocul unei istorii tragice, imobile
De unde n-o să mai pleci

Nici marea, nici peştii, nici ceea ce-i mănâncă pe peşti
Nu se pot odihni. Ia-ţi patul tău de sub ape
Şi dormi dormidormidormidormidormi

Împrumută-mi creierul tău,
Fratele meu, ca să ne rugăm împreună
Ieşi din viaţa ta
Renunţă la limbă şi la cuvinte
La păr şi la unghii

Om al războiului, te privesc
Priveşte-mă-n faţă
În sfârşit este bine
În sfârşit s-a sfârşit.

Patru Poezii

Cristina BONCEA

doar o fată

țigări poezii și recunoștință
ce altceva să-ți mai dorești de la o fată
sufletul în formă de tort cu pescăruși care își cer
drepturile în fundal

sunt doar o fată
doar o fată
doar o fană

500 ml de cafea pe zi
somn nem tudom vise cu duiumul
nu vrei să vizitezi imperiul creat pentru tine?
te servesc cu o porție de nebunie de cea mai bună
calitate
vegană – zero intenții animalice
puțin otrăvită de suferința adolescentei hămesite ce nu
a mâncat la masă cu lubirea.

sunt doar o fată
știu că dacă vii, nu poți sta mult
te așteaptă regina la petrecere
primește măcar ofranda

îți mai dau o țigară.

starstruck

am prins fulgerul în sticlă și m-a izbit de pământ, mi-a
intrat în plămâni și acum când respir e mereu licoare
divină
zeus a fost darnic, mi-a dat cât să nu pot căra, atunci ai
apărut tu. făcut din stele, glume și versuri, am băut din
aceeași fântână a nemuririi; în lume putem fi doar stropi
de ambrozie,
în versuri, cerul nu mai e limita.
săgeata otrăvită a lui cupidon a venit de pe planeta unde
veghem asupra omenirii, dar nu o știam încă. zeii se țin
perpetuu de glume cu mine, nici pe tine nu te cruță
praful de stele mi-a intrat în ochi și de aceea am plâns în
reprize, ca să te păstrez cât mai mult timp în mine
păstrez tot ce ai atins cu sfințenie și de aceea mă iubesc
mai mult acum.
sticla spartă în cioburi-oglindă a eliberat fantomele
trecutului meu, să am la ce mă gândi cât nu ești aici
fulgerul îl simt încă în frunte, ca harry potter
se activează când nu mai pot respira
când apari în cameră
i'm starstruck.

pastila care face liniște

ce mi-ar plăcea să fiu un Nurofen
în creierul tău angoasat - să mă joc cu sinapsele
ca un copil ticălos cu firele de curent;
să cuplez minus cu plus, să te scurtcircuitez
în timp ce tu nu simți nimic din toate astea.

vreau să fiu un analgezic la suprapreț
pe care femeile îl iau să piardă durerea nefacerii
și bărbații îl aruncă pe gât din cauza femeilor
când se ceartă înainte de culcare și gândurile nu vor să plece
vreau să fiu pastila care face liniște.

dacă aș fi un Nurofen, aș fi Express Forte
în opoziție cu toată starea mea de fapt
și sinele treaz recită la ureche lucruri ce pot aparține doar infernului
cum ar fi să blochez durerea în loc să o multiplic
în sufletele celor care mă aud vorbind cu aceeași voce gravă
măcar o dată, măcar o dată…

vreau să fiu un antidot și nu otravă.

...

te-am pierdut în dureri de cap
mi-ai spus vino să mănânci
de atunci n-am mai mâncat
poezia nu ține de foame oamenii nu umplu golul
stomacul se frământă în zadar s-ar putea să vomit
din mine vor ieși toate lighioanele tot ce nu poate fi iubit
nu mai sunt aceeași
si toate drumurile duc la Toplița.

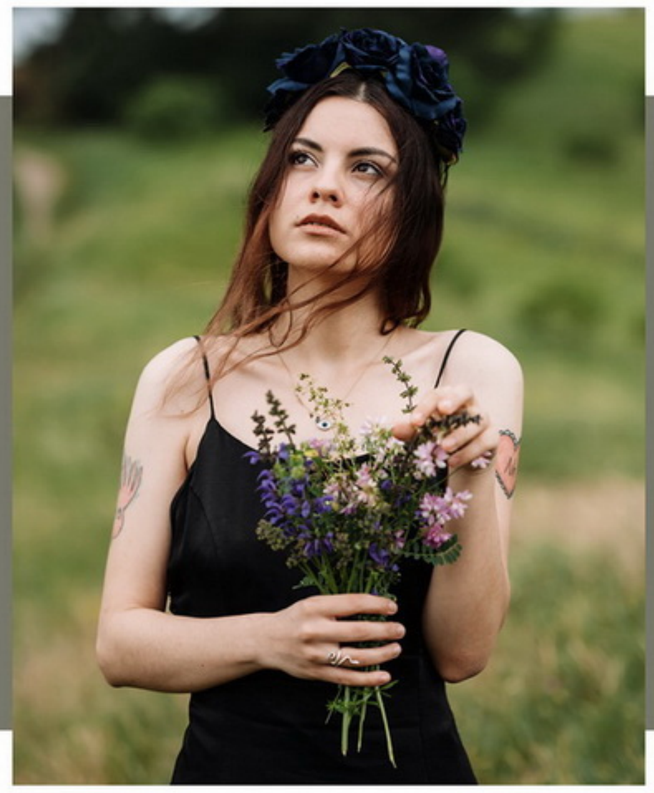
dacă explodez
dacă te împroșc cu noroi și flori
de femeie în trecere
le vei ridica de jos
să-mi faci o cunună frumoasă când mor?

vino la mormântul în care am intrat
după ce m-am hrănit cu idei și poezia ta
"a murit de foame
biata adolescentă hămesită."

Cristina BONCEA și-a început parcursul literar la doar 11 ani, prin diverse bloguri, de la jurnale personale la recenzii literare, iar din 2014 s-a dedicat exclusiv acestui domeniu. Scrisul este pentru ea o formă naturală de exprimare, iar experiențele vieții au contribuit la dezvoltarea talentului său, pentru care simte o profundă recunoștință.

Pasională față de cunoaștere și ghidată de o conexiune profundă cu divinitatea, își dorește să aducă lumină vindecătoare prin cuvintele sale. Dragostea pentru conexiune a condus-o către psihoterapie, unde își propune să sprijine transformarea interioară a celor din jur.

Din postura de scriitoare și terapeut, își exprimă dorința de a inspira și de a ghida oamenii către armonie și abundență, continuând să exploreze frumusețea vieții cu încântare.

Șase Poezii

Ion CRISTOFOR

PISICA NEAGRĂ

Pe acoperișul de tablă al depozitului de vată de sticlă
soarele mai pâlpâie ca o lumânare
în timp ce pisica cea neagră sfâșie naiva privighetoare.

Abia întors din călătoria în Grecia
poetul, înconjurat de sacre vedenii,
și-aruncă în valurile râului întunecat
cununa de lauri,
din ce în ce mai îngrijorat
că Platon îl va alunga din urmă cu biciul
din cetatea sa ideală.

De două mii de ani

De peste două mii de ani
sângerezi, Doamne, pe cruce,
și rămâi același,
blând și iertător.

În fiecare an
ți se bat alte
cuie în brațe
(noi le ascuțim)
și rămâi același,
blând și iertător.

Doar tâlharii
de dreapta și de stânga
se schimbă
an de an.
Pe care noi, păcătoșii, îi votăm.

Un pactol de cuvinte

Un ev cu fața plină de bube
s-a închis peste noapte,
ca magazinul de mărunțișuri din vecini.
Un altul, mai vânăt la față,
se-aude venind pe rotițe de vorbe bine unse.

Și iată, valurile unei mări din tinerețile tale
rostogolesc de-a valma pe plajă
cranii de regi, oase, cărți și monede,
și brusc afacerile amicului tău, poetul,
merg din rău în mai rău.

Un pactol de cuvinte se revarsă pe străzi,
în bibliotecile pustii și în hău.
E ceasul în care un râu luminos îmi inundă odaia
cu aurul părului tău.

Ceață

Niciun om pe strada pustie,
doar felinarul roșu al bordelului
luminează în ceață.

Și luna, ca o mireasă,
plutește pe deasupra orașului.

Ceasul chinezesc

Mărturisesc rușinat,
deși m-am născut într-un sat,
nu cunosc trilul tuturor păsărilor.
Le știu doar pe cele ale ceasului chinezesc de perete,
dintre care cucul lipsește.

Sub eclipsa de lună
îți numeri banii pe care-i vei lăsa fiului tău
să te înmormânteze
în satul natal, plin de păsări de toate soiurile.
Doar că-s ușor încurcat
și mă întreb dacă în paradis
sau în infern
mai cântă păsările.

Melci și oameni

El poartă cu sine nenumărate butoane
și toată puterea și măreția lui stau în aceste butoane aurite:
butoane de aur, butoane de piatră sau butoane de lemn,
toate bine fasonate la strung.

Când el apasă ușor pe un buton,
ca și cum noi am apăsa pe un nasture,
apare în fața lui un munte albastru,
o pădure cu arbori albaștri,
o mare
și pe plaja pustie o frumoasă femeie.

Geniul, ca să-i spunem așa,
sau poetul mecanic, apasă pe unul din multele butoane
pe care le are lipite peste tot
pe trupul străveziu precum sticla,
și deodată răsar nu departe de frumoasa femeie
un bărbat morocănos
însoțit de un cor de îngeri
care-l ajută să-și descalțe cizmele.

Și toată noaptea bărbatul,
fără somn, privește
cum melcii din jurul patului său
se transformă în oameni.

ION CRISTOFOR
S-a născut la 22 aprilie 1952, în comuna Geaca (judeţul Cluj), într-o familie de ţărani. A absolvit Liceul industrial energetic din Cluj-Napoca (1972) şi Facultatea de Filologie din Cluj, secţia română-franceză (1976). Doctor în filologie cu lucrarea Aron Cotruş între revoltă şi rugăciune (2001) şi masterand al Facultăţii de Ştiinţe politice, administrative şi ale comunicării (2006). A fost redactor la revistele Echinox (1974-1976), Tribuna (1987-2002), Bucovina literară (1998-1999), Cetatea culturală (1999-2009), Oraşul (din 2017). A fost electromecanic, profesor de limba franceză, librar. A funcţionat ca şef de serviciu şi şef de birou la Primăria municipiului Cluj-Napoca(1999-2017). Din 2021 redactor-şef al revistei Conexiuni culturale(Cleveland, OHIO, SUA). A publicat 13 volume de poezie. Traduse în reviste, antologii şi volume de autor în limbile engleză, germană, spaniolă, catalană, coreeană, suedeză, sârbă, japoneză, macedoneană, slovenă, cehă, maghiară, italiană, bulgară, portugheză, slovacă, aromână, turcă etc. A colaborat la dicționare: Dicţionarul scriitorilor români, coordonare şi revizuire ştiinţifică de Mircea Zaciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu (vol.I, 1994);Academia Română, Dicţionarul general al literaturii române (vol. I, 2004); Dicţionarul biografic al scriitorilor români, coordonat de Aurel Sasu (2005)ș.a. Dintre premii și distincții ce i-au fost acordate amintim: Premiul Universității din Freiburg și al revistei Sborlu a nostru (Germania) pentru publicistică (1996); Premiul Opera omnia al revistei Convorbiri literare(2016)); Medalia de argint Terra Sancta și titlul de Omul anului (Israel, 2017) ; Ordinul „Meritul Cultural” în grad de Cavaler(2019).

Patru Poezii

Maria CIUREA

unde se formează (amintirile de bază)

buretele de vase albastru
plin de apă și săpun
aruncat pe marginea chiuvetei
ochii tăi adormiți și mâinile
pe talia mea
nu m-am gândit vreodată
că în bucătărie îmi voi crea
o amintire de bază
nu alegi unde să fii
în momentele care te formează

cruciulița de aur se odihește pe piele
credința plantată în căldură
corpul
nu a simțit vreodată siguranță
până în acel moment

în dimineața în care te-ai trezit singur
n-ai avut alarme
griji sau obligații
nu te-ai așteptat la dezastru
ai intrat în singurătate ca într-o
pătură moale și albă
pe care am cumpărat-o împreună
și nu am apucat să o scoatem
din plasticul protector
acolo ai așteptat
ai așteptat până ai adormit iar
iar ciclul ăsta s-a tot repetat

nu suntem datori să iertăm
și nu vom putea uita
nu ești responsabil pentru durerea mea

vei înțelege mult mai târziu

era o vară scurtă și rece

niciun gând rău în mintea mea
momentul să luăm o pauză
oamenii mai și mor draga mea
avem nevoie de timp pentru noi
doar pentru noi
oamenii se mai și nasc
se mai și îmbolnavesc
se mai și plimbă prin parcuri
oamenii fac alți oameni
pe care trebuie să îi crească
și să îi iubească
oamenii se mai și ceartă
se despart și uneori
se împacă
oamenii mai și stau
doar stau și nu e nimic
greșit în asta

era o vară lungă si ploioasă
cea în care am înțeles în sfârșit
că nu voi putea fi întotdeauna
peste tot și nu e nimic
greșit în asta
și vinovăția asta care a plecat din mine
m-a învățat să mângâi
clipa în care stau acum
clipa care m-a primit să
dorm în ea
să trăiesc în ea
să mă așez în ea
clipa asta care nu-mi datora nimic
și care nu mi-era datorată

o familiaritate care înțeapă

puiul de vrabie se pregătește
își ia avânt și cade între noi
pe banca veche de lemn
am ieșit să luăm o gură de aer
și să discutăm despre viitor
ce ne mai poate face să rezistăm?

e august și soarele ne străpunge
carnea de pe spate
acolo unde nimeni nu ne-a mângâiat vreodată
unde facem eforturi
pentru a ajunge să ne spălăm
îți porți superficialitatea între omoplați
nimeni nu mai reușește să facă ceva
inedit
mestecăm de generații întregi
același idei și probleme
aceleași traume încuiate în alte
contururi de carne și sisteme nervoase

o doamnă scoate capul
pe fereastră în speranța că va reuși
să-și verse nervii în cascadă
peste mulțimea din parc
scena asta ce se mișcă doar
în aplecări de capete și agitația
unor degete ce tastează

nu poți să iei de unde nu e
nu uita

cineva știe mai multe decât tine

o viespe se așează
pe claviculă de parcă
acolo îi e locul
sapă prin carne
o opresc
îi scot acul din piele deși poate
trebuia să îl las la macerat în țesuturile mele
e o noapte în care învăț
n-am înțeles vreodată subtilitățile
mersului normal al lumii așa că doar
încerc să trăiesc fără să deranjez
e greu și nici nu-mi prea iese
noaptea ne inspiră pe toți în burta ei imensă
eu înot printre organe mă las purtată de sânge
nu
mă
ascund
cineva mă iubește și eu nici nu realizez
nu o să știm vreodată tot ce s-a întâmplat
vreau pacea de dinainte
a idolilor tăcuți și respectuoși
din carne și oase

vreau să știu de ce nu rămâne fiecare
în perimetrul căminului său
de ce ne place așa de mult
să sărim garduri care nu sunt făcute pentru noi
de ce tot materialul de poezie vine din suferință și
din confuzie și din frică

Maria CIUREA, studentă la Facultatea de Drept din Craiova, este o voce emergentă în poezie, cu texte publicate în reviste și platforme literare precum Golan, Mozaicul, Noise Poetry, Haimanale Literare, Planeta Babel, Revista de Povestiri, Cenaclul Visceral și altele. Este membră a clubului de poezie POT din Craiova, coordonat de Ana Andrei, și laureată a Premiului I la Concursul Național de Creație Literară Studențească „Pavel Dan".

Poemele sale sunt incluse în antologia „o rană pe care nu o las să se vindece" (Editura Casa de Pariuri Literare). A susținut lecturi la evenimente importante precum Festivalul de Literatură Transdanubiană, Poetic Hub, Festivalul Internațional de Poezie București și Cenaclul Matca. De asemenea, a participat la Atelierul Poetic Relațional organizat de Răzvan Țupa.

Patru Poezii

Ana Maria COJA

RUGĂMINTE

Dragul nostru Moș Crăciun,
Nu mai zăbovi pe drum!
Bradul l-am împodobit,
Căsuța mi-am primenit,
Te aștept cu mere coapte,
Cu biscuiți și cald lapte.
Am piftie și colaci,
Sarmale, nuci, cozonaci
Și vin fiert cu scorțișoară,
De se simte pân' afară.
În casă e cald și bine,
Te primesc cum se cuvine,
Cu colinzi, cu dalbe flori,
Că vin Sfinte Sărbători.

Te așez la masa mea,
Îți pregătesc o cafea,
Fiindcă de mult îmi doresc,
Cu dumneata să vorbesc.

Vreau să-ți mulțumesc, Crăciun,
Că ești un moș tare bun
Și tu, an de an, când vii,
Împărți multe bucurii.
Am o rugăminte mare...
N-asculta de fiecare!
Cei bogați ce au de toate,
Își doresc aur, palate,
Cei sărmani ar vrea să-ți scrie,
N-au o coală de hârtie.
Și deloc nu e cinstit,
Ca un suflet chinuit,
Ce-ar vrea o pâine pe masă,
Să nu le intri în casă.
Uite, eu îți pun în sac,
Sarmale, nuci, cozonac,
Bomboane, mere, colaci,
Te rog, du-le la săraci!

Eu le-aș duce de îndată,
N-am sanie fermecată,
Nu am reni ce-n zbor se-nalță,
Să intre pe horn în casă!

Lacrimi de poet

În orașul amorțit
De răcoarea dimineții,
Printre trandafiri brumați,
Lăcrimează doar poeții.

Restul oamenilor trec
Simplu; și nepăsători
Nu privesc, nu bagă-n seamă,
Trandafirii care mor.

Ieri, petale cu parfum
Purtat de vînt spre înalt,
Astăzi... pale, muribunde,
Zac întinse pe asfalt.

O durere neștiută,
Un oftat neauzit...
Trandafirii mor, poete!
...Totul are un sfîrșit!

Ah, ce trist, ce melodramă...
În tabloul desuet,
La un capăt de străduță,
Lăcrimează un poet.

Scrisoare pentru Moș Nicolae

Mi-am lustruit ghetuțele cârpite
Și le-am tocmit cât am putut de bine,
Căci îmi doresc, de poți, Moș Nicolae,
Să te înduri să treci și pe la mine.

Nu-ți cer nici jucării și nici bomboane,
Dar îmi doresc, de vrei și de se poate,
Niște ghetuțe noi, că este frig
Și ale mele sunt vechi și uzate.

Le-am căpătat cu ceva ani în urmă,
De la un om bun și cu suflet mare,
Acum mă strâng, că...uite, am crescut
Și talpa s-a tocit de la purtare.

Afară ninge și e promoroacă,
Picioarele-mi sunt ude, înghețate,
Nu am nici unde să mă încălzesc...
În șopru' lemnele-s pe terminate.

Te rog să nu mă uiți, Moș Nicolae,
Ai milă de un suflet necăjit,
Treci pe la mine măcar să mă mângâi,
Chiar dacă sacul îți va fi golit!

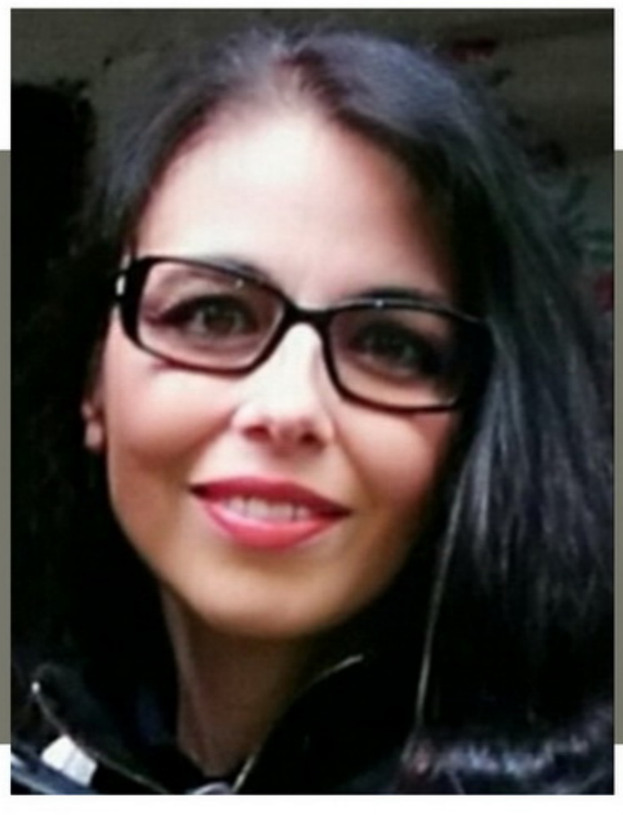
Eu sînt Octombrie, iubite

Eu sînt o frunză arămie
Ce tristă s-a desprins din ram,
Eu sînt Octombrie, iubite,
Și azi îți bat timid în geam.

Eu sînt o ploaie care plânge...
Sînt rece și miros a toamnă,
Eu sînt Octombrie, iubite,
Și amintirile mă cheamă.

Eu sînt o brumă nemiloasă
Ce biciuiește dimineața,
Eu sînt Octombrie, iubite,
Pe mine, trist, mă doare viața.

Eu sînt Octombrie, iubite,
Sînt palidă și obosită...
M-am preschimbat, nu sînt ce-am fost,
Azi, sînt o frunză rătăcită!

Ana-Maria Coja s-a născut pe 27 octombrie 1973, într-o frumoasă zi de toamnă, la Piatra-Neamț. A copilărit și s-a format în Toplița, unde a absolvit Liceul „O.C. Tăslăuanu", profil matematică-fizică, promoția 1992. Ulterior, a urmat cursurile școlii postliceale sanitare, promoția 1995, iar în prezent își desfășoară activitatea ca asistent medical generalist în cadrul Secției Pediatrie a Spitalului Municipal Toplița.

Poezia ocupă un loc special în viața sa, fiind un mod de a îmbina sensibilitatea și creativitatea cu pasiunea pentru cuvânt. Este câștigătoarea Concursului Internațional „Festivalul de Arte", secțiunea „Poezie pentru copii", și consideră poezia o formă esențială de expresie și comunicare, mai ales pentru cei mici. Ana-Maria își găsește inspirația în momentele tihnite, savurând o cafea alături de condei și hârtie, spațiul în care gândurile prind viață și emoțiile devin versuri.

Cinci Poezii

Mihaela POP

Trecerea

Nopţi albe,
Drumuri spirale în timp
Din constelaţii
Aştrii în derivă
Cad peste oracolul cosmic.
Degete – fulger
Peste osia timpului
Ating spiţe-n derivă
Drumuri fugare,
Stare de veghe.

Stare de toamnă

Frunzele toamnei
Cad în picuri de ceară,
Tristă furtună,
Ploaia,
Rupt şirag de mărgele,
Paşii verii pierduţi
Echilibrul balanţei
Cedrează încet,
Aruncă frunze de ceară,
Cu ultimele autografe.

IAR ŞI IAR...

Sfârşit de vară,
Zile de toamnă
Tabără literară
Tematici…
Vara a trecut
Într-un lung tratament
Aceeaşi zi se repetă.
Natura la fel…
Răspunde trist
Cicloane, furtuni
La ordinea zilei.
Totul se repetă,
Aşteptăm toamna
Hibernala iarnă
Iar şi iar…

Mihaela POP, s-a născut în Municipiu Cluj-Napoca în anul 1957, luna octombrie ziua 4. Studiile şi le-a efectuat în Municipiul Topliţa şi Târgu- Mureş.

A frecventat mai multe cenacluri literare în Topliţa – Cenaclul literar „O.C. Taslăuanu",în Tg. Mureş –Cenaclul literar „Liviu Rebreanu.

A publicat poezii în ziarele locale, a participat la mai multe concursuri litarare unde a obţinut premii lierare : Premiul ziarului Ceahlăul din Piatra Neamţ, Premiul III „Tudor Arghezii" la Tg. Jiu şi multe alet premii pe plan local.

Volumul „IZGONIREA ALBASTRĂ" sau „STĂPÂNĂ DE VISE" sunt o selecţie, o mică parte din creaţia sa, urmând să mai publice şi alte volume.

De ce?

- De ce?
Iubirea, cere sacrificii.
Harfe de suflet răvăşite,
Te chem în nopţile, de lumini
Sau în astral, să ne-ntâlnim.

- De ce?
Nirvana, spintecă genunea,
Mă regăsesc în firele de praf,
Macrocosmică, zefirică
Chemarea ta, tunel de Timp.

- De ce?
Strigătul IUBIRII, cere lacrimi,
Glasul TĂU, abia-l aud
Căutarea mea, în van,
Ca ţipătul de necuvinte.

- De ce?
Timpul estompează şi SPERANŢA!
Te chem în genunchi, însângerată,
Grota, murmură-n asceză
Cale de lumină, NOAPTE DE IUBIRE!

OCHII TĂI

Tresare din gene violete – Noaptea!
Şi se unduieşte în rotocoale de vis,
Cu petardice raze albe şi reci,
Ce-ating pleoapele cu insomnii,
Catalizate-n uşoare adieri.

Răsună mareea de val amorţit...
Sub arc de orizont tremurător,
Ce varsă fulgere frânte-n pustii,
De rotioare stele-n inseraţii,
Cu spinoase unghiuri pripite.

Ce-nalţă din conice lacrimi,
Cromatice stoluri rotite-n lumini,
Din pupila izvorului de nopţi,
Ce aleargă strivindu-şi falange,
Spre cataracte şi anhidre tăceri.

Cu latenţă de iris robeşti...
Orice vibrare ascunsă de gând,
Răscoleşti frenetice esenţe din negări,
Ce-şi înfing spinoase vertebre,
În miocardice tîrâmuri de vis.

Răsună sinaptice glasuri,
Ancorate-n abisale crezuri de nopţi,
Din iris torid, din flămânde retine,
Ca un miraj mereu aprins,
În miez de clipe vibrând.

Şuvoaie de ardeizice amurguri,
Se cristalizează pe tremuri de pleoape
Şi profiluri de nopţi adormite,
Scapătă-n reflex de fulgere – nfipte
În braţele inertei rătăciri.

stihuri contabilicești

Mihók TAMÁS

LIKE LOVE CARE HAHA WOW SAD HATE

faine pozele de pe malul canalului
păcat că-ți mută nasul emanațiile orașului
de scârbă grimasa ta e tot mai pisicoasă

post-contabilitate

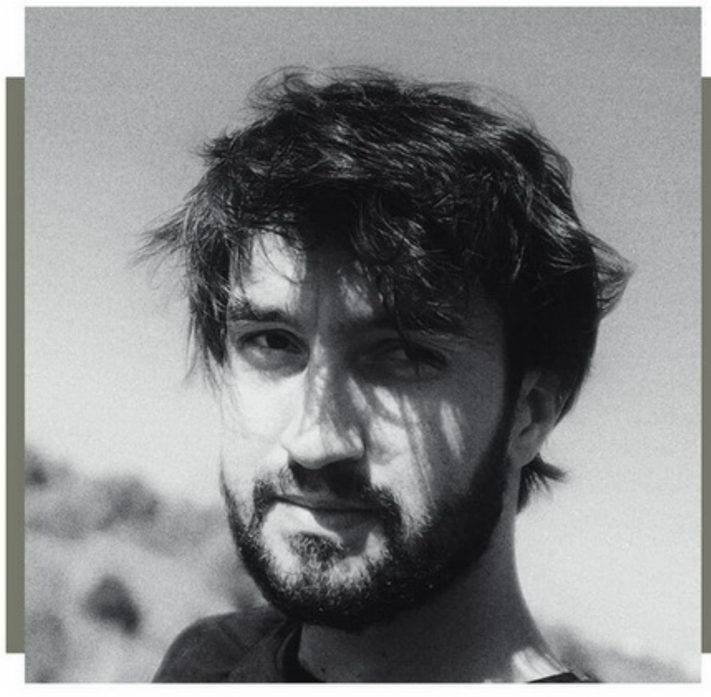
la ceas de metempsihoză prefer
să mă fac bacterie
dintr-o carie
de molar
decât să bâzâi la zoo
în aura de muște
a ursului polar

contabilitatea pistei de alergare Salca

grup de țânci cu petarde, cuplu țucându-se, 10 m liber,
bărbat șleampăt cu câine-lup în lesă, 5 m liber,
pensionari cu mâinile împreunate la coccis, 5 m liber,
blondă plus brunetă cu tocuri, parfum înțepător 5 m, 20 m liber,
miros de Marty Restaurants 80 m, bătrân static, ca o baliză, scrutând solemn cerul, 20 m liber,
noxe auto, pocăiți cu cărucior cu copil (vorbesc între ei în șoaptă – să-i ocolesc pe vârfuri?), fecale canine stropșite pe tartan, 15 m liber,
plimbăreț fumător cu căști în urechi, 5 m fum de marlboro, 5 m liber,
copii cu role pe contrasens – împinși de la spate de părinți, bunică trasă la o parte de nepot în ultima clipă, apoi certată, 20 m liber,
noxe iar, mustăcios răstindu-se la telefon, 10 m liber,
câini de rase diferite tachinându-se, tăvălindu-se – hazul stăpânilor, 5 m liber,
finish, deci liber

contabilitatea vertebrelor sănătoase

m-am luptat atât de mult
pe scări în sus pe scări în jos
cu canapele–birouri–biblioteci
că dacă frumusețea mea
cineva pe stradă te-ar ataca
s-ar putea ca la prima smucitură
să mi se blocheze spatele
și să nu te mai pot apăra
și nu știu ce-ar urma

Mihók Tamás (1991, Oradea) este poet bilingv, traducător literar, redactor de carte și redactor Familia. A absolvit Literele orădene. A studiat la ELTE Budapesta timp de doi ani, ca bursier. Din 2019, doctor în litere (coord.: Al. Cistelecan, UMFST Târgu Mureș). Autor a cinci volume de poezii (dintre care două apărute și în maghiară) și al studiului Bihorul poetic postbelic. O perspectivă critică asupra liricii româno-maghiare.

A tradus texte din peste șaptezeci de autori, publicându-le în reviste, antologii respectiv volume individuale. A susținut lecturi publice atât în țară, cât și în orașe din Ungaria, Anglia, Germania, Belgia, Suedia, Republica Moldova și Polonia. Selecții din poemele lui pot fi citite în limbile engleză, franceză, italiană, spaniolă, germană, suedeză, polonă, daneză, croată, greacă și hindi.

political compass

între pași încărcați cu
semnificație
și pași încărcați cu energie
<-> ce <-> vei <-> alege <->

haiku politic

să-i arăți mu13
cu piesele de tetris
în formă de tanc

ups

mă uit la storyul tău
și e ok
nu mă uit
și e ok

contabilitate sponsorilor

mai pun și eu două poeme ☑
mai puneți și voi două zerouri ☑

contabilitatea plușilor

douăzeci plușii
nu alertează urșii

patruzeci plușii
alertează urșii

din șaizeci plușii
se-nfruptă urșii

din optzeci plușii
nu se-nfruptă nici urșii

limerickul străzii cantonului

case pare și impare
întrerupte de-un Remax
dacă faci o încercare
de zen-contemplare
te poți reincarna-n limax

Patru Poezii

Ottilia ARDELEANU

amintiri din gimnaziu

despre specia de nuielușă la palmă
nu mi-aș fi dorit să vorbesc
simțeam cum îmi retează degetele
îmi trebuiau câteva minute bune
să nu mai simt nicio durere
mai tare mă durea sufletul
iar aici nu mă puteam ajuta cu nimic

mi se întâmpla rar
când mă duceam cu tema nefăcută
pentru că eram singură în gospodărie
și trebuia să fierb urzici pentru rațe
să le toc mărunt să le amestec ușor cu mălai
trebuia să fierb cartofi pentru porc în tuciul cel mare
abia îl agățam în cârlig deasupra focului
trebuia să urc în pătul după boabe
pentru celelalte păsări de curte
trebuia să frământ aluatul cu maia
ca mai apoi să coc pâinea cea de toate zilele pe vatră
trebuia să fac o ciorbă și o tocană
nici prea lungi nici prea sărate

ai mei veneau de la câmp obosiți înfometați prăfuiți
de multe ori mă găseau dormind cu capul pe masă

nuielușa n-avea cum să știe toate astea

nuanțe

reclama la rujuri nu văd să facă
buzele mai convingătoare
provocative pink satin hibiscus
mauve berry amethyst
nici cuvintele nu par mai naturale
cu spoiala asta din cataloage
întocmite de speculanți de zâmbete
una lângă alta schițele
exaltează doar pe cei care
au un tribut de acordat poeziei
singura care își pune ochelari de vedere
să vezi îndepărtatul vocabular
contorsionat de expresii latine
ori neologisme
nu face bine omului care culege
efemerul din curtea personală
pentru inima petrecută de frunze în
metamorfoza culorilor
exfolierea melancoliilor se tratează
cu tinctură de toamnă
ți-aș propune să nu mai seduci
pictorii au cu totul alte nuanțe

călătorire

poezia e o rochie cu bretele
decoltată cu imprimeuri vesele
deasupra genunchiului
lejeră mătăsoasă
cu parfum de femeie hotărâtă

să joci șotron îmbrăcată astfel
să arunci cu precizie piatra
în pătratul țintă
să întreții atmosfera
sărind într-un picior
în aplauzele celor care te urmăresc
este antrenant

vorbești cu muza
să mai schimbe ținuta

adesea e o cămașă de noapte
albă
în ea toate visele fac piruete
levitează
călătoresc în metafizic și înapoi

de un timp îmi cumpăr pălării

le port o zi două și nu-mi mai plac
le adaptez gustului meu
le adaug accesorii care-mi amintesc de copilărie
sau de tine

altceva mi se pare inutil

câte gânduri ascunde fiecare nu mă întrebați
nimic nu e fals în comportamentul acestora
complimentele mă copleșesc
abia pot schița acel mulțumesc nerostit

unele așteaptă o schimbare
nu sunt obișnuite
să suporte greutatea clevetirilor

Ottilia ARDELEANU

Membră a Uniunii Scriitorilor din România, filiala Dobrogea.
A publicat volume de poezie și cronică literară.
A obținut premii la concursuri de poezie și proză, dar și pentru volume de poezie.
Colaborează cu reviste din țară și de peste hotare. Poeziile și cronicile sale au apărut (selectiv) în: România literară, Convorbiri literare, Ex Ponto, Conta, Arca, Plumb, Mișcarea literară, Neuma, Scriptor, Pro Saeculum, Expres Cultural, Poezia, Caligraf, Spania literară, Littera Nova etc.
Prezentă pe mai multe frecvențe radio-tv: Constanța 101 FM, Radio Vocativ, TVR Moldova Plus etc.

Trei Poezii

Ștefan LAZĂR

***

Uneori îmi doresc să fiu un nasture uitat,

unul simplu, cum erau pe vremuri,

rotund și mic, de culoare albastru închis,

care se ascunde pe sub canapele sau în colțurile camerelor.

Dar cred că mult mai interesant ar fi dacă aș fi ața.

Dacă aș fi, nu mi-ar plăcea să fiu cusut într-o cămașă nouă,

din acelea cu dungi și cusături perfecte.

Mulți oameni nici nu se gândesc când se joacă nervos cu nasturii,

cum îi rotesc, îi strâng și îi scapă fără să-și dea seama.

Nu mi-aș dori în niciun caz să fiu ață într-o cămașă nouă.

În schimb, mi-ar plăcea să fiu ața ce se destramă în cămașa veche preferată,

unde nimeni nu știe exact când o să cedez.

Și nimeni nu și-ar da seama cât de aproape sunt de a se rupe.

Când mă gândesc la asta,

simt că mă îmbăt de libertate.

e noapte

Din fragmente. De-a lungul blocurilor gri. Din fum de țigară. Din umbre de leduri și din vitrine sparte. Din gustul amar al cafelei. Din pixuri rătăcite. Din lumina telefoanelor care pâlpâie, de-a lungul pervazurilor. Din playlisturi. Din notificări. Din liniștea dintre două mesaje. Din bancuri desenate pe marginea caietului. Din vibrat. Din scaune din spate. Din stele, care par pixeli. Din gări, pierdute sub umbre. Din alunecare. Din zile neterminate. Din reclame. Din somn fragmentat. Din repliere. Din jocuri care se repetă, pentru că timpul curge în cercuri. Din ecrane, orbitoare. Din stropi reci pe mână.

Din siguranță. Din siguranță, care lipsește.

Flux

Deschid YouTubeul Reclama aia iar, Am văzut-o deja, sunt saturat
Mai intru in story-uri, nimic nou, toti fac iesiri.
Un baiat ridica greutati, eu ridic cana de cafea. Am si amortit
Vibrație. Mesaj? Nu, doar notificare de la shein.
Închid ecranul, îl deschid iar.
Spotify îmi repetă aceeasi piesa, n am premium.
pe repeat, pe repeat, pe repeat,
Chiar nu știu cine e artistul, doar că-mi place beat-ul.
Playlist-ul curge,
ca laptele ce se varsă-n bol,, citesc despre ultimele noutăți din fotbal.
fără să-mi pese de ce scrie acolo,
Atat cat fcsb pierde
Totul e blur, ca si camera sparta
de la feed la feed,
de la un tren la altul
din stație-n stație, toate la fel.
Sunetul e mut.
Apăs butonul de sleep

Aceste exercitii poetice au fost scrise în cadrul taberei de scriere creativă „Creație la poale de Călimani”, organizată la Toplița și coordonată cu dibăcie de Andrei-Adam DÓSA.

Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Trei Poezii

Miruna CRĂIUȚ

Angel Number: 777

episoade violente
apărute după Perseide
liniște regăsită
în Deep Woods pe Sims

lumina adună ghinioanele
într-un punct comun pe hartă

ghinionul 1
'să te naști în Balcani'
ghinionele ulterioare:
'memoria de stocare este plină'
amintiri ce rămân fragmentate de accesul restricționat

ghinionul de la naștere,
ghinionele strămoșilor,
ghinioane sociale, societale,
ghinoane ghidate de lucruri care nici nu sunt despre tine
ghinioanele de după moarte

ghinionul ghicit de automatul de citit în palmă în gara din Constanța,
cândva demult în copilărie

ghinon că mi-e scurtă linia vieții
ghinonul generat de anxietate
ghinonul în care am furat și nu m-a prins nimeni
ghinionul în care am făcut bețe la aparate
și cel în care te-am cunoscut
toate ghinoanele noastre, sunt ale mele

noroc că se poate și mai rău

***

plan să evadăm din backrooms

moarte subită,
cu axietatea lucrurilor pe care nu ai apucat să le ștergi

11:11
nu mai este nevoie de corp,
este doar hrană
care alimentează acum spațiul virtual

pentru story-uri care se derulează în timpul ședinței de marketing
pentru influenceri caucazieni pe o plajă din Bali
pentru jumătatea înger și jumătatea corporatistă
pentru vieți care nu îți aparțin
pentru crypto
pentru o viață de success
pentru vis, cu caps lock
pentru latura cognitivă și cea prădătoare
pentru că în curtea vecinului se află edenul
pentru orice

consumăm conținut ritualic
derulăm viața în captivitate
o moarte incompletă
dar mergând spre putrefacție sigură
pretty little darlings,
în zombie-state,
în interiorul cărora,
nu mai e nimic

***

Aceste exercitii poetice au fost scrise în cadrul taberei de scriere creativă „Creație la poale de Călimani", organizată la Toplița și coordonată cu dibăcie de Andrei-Adam DÓSA.

Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Ma joc cu sensurile,

noduri de înaltă tensiune. Testez limitele personificarilor interzise. Mă identific cu Masina de Tocat Suflete.

Și ce dacă?

Reciclăm gânduri sfidătoare,

hrana în decădere.

Pe cer sunt raze albe care trasează scopul - în traiectorii trecătoare și reproduc

văzduhul gravat în palme.

Sunt lucuri care de fapt nu conteaza. Dau erase la tot continutul. D-zeu să îl odihnească.

O Poezie
Andreea Denisa RAITA

DANSUL NATURII

În zori de zi cu soare blând pe cer,
Copilărie dulce, joc și veselie,
Prin curți de flori și povești de mister,
Inimă pură, fără vreo teamă-n piept.

Sub cerul albastru, nori pufoși ușori,
Zâmbesc voios, cu multă bucurie,
Copilărie magică, plină de fluturi colorați,
În lumea lor mică, descoperind fericirea vie.

În amintiri strălucitoare, ca o poveste frumoasă,
Copilărie simplă, dar plină de bogății,
Zile lungi de vară, cu jocuri și povești nesfârșite,
Inimă de copil, plină de iubiri și armonii.

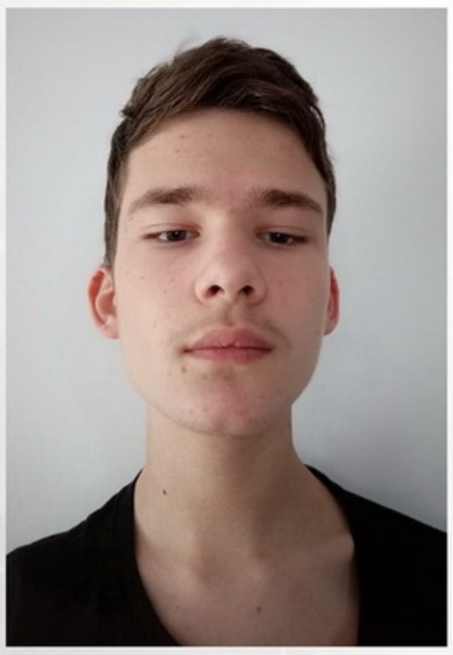
O poezie
Ștefan DANDU

Amintiri Pierdute

Pe străzi pustii, doar pașii mei răsună,
Și umbra mea se pierde-n noaptea grea.
Îmi amintesc de zilele ce-adună
Tăceri și doruri, parcă fără stea.

Atâția oameni care-au fost odată,
Atâtea clipe ce s-au dus de mult,
Rămân doar gânduri vechi, uitate-n grabă,
În suflet un ecou tăcut și scurt.

Privesc spre cer și-n suflet simt că plouă,
Că timpul tot ce-a fost a destrămat,
Rămân doar umbre reci, o teamă nouă,
Și dorul unei vieți ce s-a schimbat.

Trei Poezii

Viorica Macrina LAZĂR

***

uneori aș vrea să pot să mă duc să dirijez o orchestră
într-un stomac vinețiu
prin amestecăturile zilei
un caleidoscop al lumilor de dincolo
un stomac e un stomac
are un obicei să frământe
ar fi relaxant, chiar zen să cobori în el
cu un cuțit mai moale
aș putea scociorî în punctul cel mai sensibil
l-aș putea răsuci
cu el s-ar putea trece peste câmpuri de țesut bine întins,
pe sub zonele erogene
aș fi poate nesigur, însă fără să mă simt amenințat
l-aș trece imaginar dintr-o parte în alta
fără opreliști
să spintec fără să las urme de sânge
să scap de
legăturile invizibile altfel
cu ce ar putea fi numit creier
cu ce ar putea fi numit inimă
ar fi mai simplu să dirijez circulația prin stomac cu două
cuțite
căci acele canale tot s-ar căuta în neștire
s-ar da în urmărire general cu cele două girofare mereu
aprinse
în trombă ca-n filme
prin orașul cu roze care au umplut toate spațiile verzi
printre indicatoare mobile în culori efervescente care se
acoperă unele pe altele și care te fac să te oprești din
când în când să te mai gândești
în zone interactive în care sunt instalate megafoane
la piață, din primărie, din școli și din spital
și care
chipurile
scapă de sub control numai când ajung la Lidl, la Peny, la
Profy
apoi în sugrageriile antifonate
se retrag
în loc de stomac cei patru pereți înghițiți când nici nu ai
băgat de seamă
fac o mică închisoare bine păzită care
are la balcon
o vie cu ciorchini foarte rumeni și copți
are un tub de frișcă și un pahar cu ciocolată caldă
pe balustradă
peste balustrada: luna plina

Aceste exerciții poetice au fost scrise în cadrul taberei de scriere creativă „Creație la poale de Călimani”, organizată la Toplița și coordonată cu dibăcie de Andrei-Adam DÓSA.

Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

***

îmi spânzură cearcănele
și asta e oglindirea mea
am cearcăne inteligente
dispar în ochii cu drag
îmi dreg ridurile cu o cremă
o șterg viața e frumoasă când ești sincer
îmi place mișcarea asta de extragere
e demențial când scoți franjurile din etamină
îmi place să scot la lumină
pictez cu lumină
de n-aș avea ochii cearcănele
nu aș mai putea stinge lumina
de nicăieri

***

Prin foc și pară. Prin nor. Prin scuturătura brazilor. Prin vârfuri de iceberg. Prin ramuri de salcie. Prin povești. Prin ochi de vultur. Prin foame. Prin hârtie și foarfece. Prin puful puișorilor din cuib. Prin cioc de rață sălbatică. Prin trunchiuri uscate, de soare, de vânt. Prin amestecare cu copii în câmpuri cu leagăne. Prin peșteri cu vietăți fioroase. Prin cercuri de foc. Prin rampe. Prin cozi de magazine bătuți în cap de soare. Prin florile mamei udate zi de zi. Prin camere cu covoare persane. Prin sticle și fâșii de cristale.

Născută în 1980 la Toplița, **Viorica Macrina Lazăr** este absolventă a Facultății de Studii Europene, Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, și a Facultății de Litere, Universitatea Transilvania din Brașov. A urmat un masterat în domeniul educației la Universitatea „Lucian Blaga" din Sibiu și și-a finalizat teza de doctorat în poezie la UMFST Târgu Mureș, sub coordonarea profesorului Cornel Moraru.

Este redactor al revistei Toplitera și, în prezent, ocupă funcția de manager al Bibliotecii Municipale „George Sbârcea" din Toplița, unde contribuie activ la promovarea lecturii și culturii în comunitatea locală.

Live din Transilvania

Gabriel MOLDOVAN

Întunericul se așază peste complexul de clădiri abandonate, conturând umbre nefirești pe fundalul unui cer purpuriu de toamnă. Liniștea sticloasă, aproape ireală, umple încăperile goale, făcând frigul să pătrundă și mai adânc în oase. Cărămizile și betoanele sunt revendicate de vegetație. Valeria ține telefonul în față, iar lumina ecranului îi colorează obrajii cu o tentă gălbuie, desenand umbre adânci în jurul ochilor ei mari. Zâmbește larg (“ca o nebună” ar completa sora ei), cu un entuziasm care pulsează prin fiecare cuvânt.

— Hei, lume! Bun venit într-o nouă aventură... care sigur vă va da fiori, spune ea spre telefon, aruncând o privire scurtă peste umăr. — Nu glumesc, chiar suntem în Transilvania, locul unde prind viață fantomele și… cine știe, poate chiar vampirii!

Pe ecran, numărul urmăritorilor crește rapid, trecând de la 200 la 300 în câteva secunde. Comentariile încep să curgă: „Sunt super speriat!”, „Oare chiar există fantome acolo?” și „Vă rog, nu exagerați!”. Valeria se simte încurajată de această reacție, iar zâmbetul ei devine mai larg, alimentat de adrenalina momentului.

Lângă ea, Mara își strânge mâinile în jurul corpului, încercând să își controleze tremurul. Degetele îi sunt reci, iar respirația – rapidă, superficială. Se forțează să zâmbească, dar inima îi bate neregulat, răspunzând fiecărui sunet slab care pare să vină din cotloane mai mult sau mai puțin îndepărtate. Fiecare foșnet îi pare un scâncet de copil... dar își mușcă buza, fără să spună nimic.

Valeria observă și, cu un râset scurt, întoarce camera spre ea.

— Mara, ce ai pățit? Ești gata să îți faci niște... prieteni noi? îi spune cu o ușoară ironie. Lume, o știți pe sora mea! Mara, fă cu mâna la cameră!

Mara nu răspunde imediat, dar face mecanic cu mâna. Înghite in sec și o privește pe Valeria drept în ochi, căutând o confirmare că asta este, de fapt, doar o joacă. Încleștează mâinile, dar glasul îi iese nesigur.

— Ești sigură că n-o să pățim nimic? abia șoptește, încercând să-și controleze vocea tremurată. Bateria telefonului meu e aproape gata.

Valeria ridică din umeri și întoarce camera din nou spre ea, încercând să arate siguranță.

— E doar o legendă… sau poate că nu. Totuși, n-am vrut să venim aici degeaba, nu? îi spune, îngroșând misterul.

Un alt mesaj apare pe ecran: „Valeria, ești cea mai curajoasă puștoaică pe care o cunosc!” Numărul urmăritorilor continuă să crească, iar odată cu acesta, și entuziasmul Valeriei.

— Ce ziceți, ar trebui să intrăm mai adânc în clădire? Votați cu 1 pentru da, 2 pentru nu!

Cu o încetineală voită, fara sa astepte rezultatele votului, ținându-se de mână - Valeria si Mara pășesc prin intrarea grea și întunecată a unei clădiri de birouri, cândva creierul acestui complex industrial. Bucăți de tencuială căzută scrâșnesc sub pașii lor, care devin un ecou amplificat, răsfrânt pe pereții reci. Între timp, Valeria orientează camera în față ca să surprindă spațiul în care se află la 360°: o ușă ruginită, câteva geamuri sparte, un perete plin de igrasie, alte guri de uși din care a rămas doar cadrul. Într-un colț, o dâră veche de lichid uscat formează o pată întunecată. Mara tresare când o vede.

Camera este întoarsă spre Valeria, care zâmbește și se apropie de telefon, începând să vorbească șoaptit, conspirativ:

— Suntem pe urmele unei legende urbane. Oamenii spun că aici... încă bântuie ceva, murmură ea. Ceva ce nu vrea să plece.

Comentariile explodează: „Avai, nu cred!”, „Voi chiar faceți asta!” și „Să vă protejați, fetelor!”. Și cu o mișcare bruscă, teatrală, scoate din buzunar o pungă mică, transparentă, plină cu un lichid roșiatic. Mara o privește șocată. De punga atârnă o perfuzie.

— Valeria! Ce... ce ai de gând să faci cu asta? o întreabă, trăgând-o ușor de mânecă.

Sora zâmbește către cameră, jucăușă și neliniștită, de parcă încearcă să se convingă pe sine că totul este doar un joc.

— Momeala perfectă! Nu poți avea o poveste de vampiri fără un strop de sânge, nu? Plus, oricum am anemie, deci...

Pe Mara o cuprinde o senzație de greață, dar rămâne mută, își trece mâna prin păr, căutând un fel de explicație rațională pentru entuziasmul exagerat al surorii ei. Înainte să spună, totuși, ceva, o ceață densă începe să se strecoare pe gura de ușă, rostogolindu-se încet ca un val umed și rece. Mirosul stătut și greu le amorțește simțurile.

Valeria o privește fascinată, cu ochii larg deschiși, ca și cum ar descoperi un mister vechi de secole. „Ce se

întâmplă?", „Întoarce camera să vedem și noi!" curg mesajele, acompaniate de emoji-uri cu inimioare, fețe speriate sau râsete.

— Oh, Dumnezeule… privește, Mara, spune ea aproape fără să respire. Nu e incredibil?

Mara abia își poate stăpâni teama; respirația ei se accelerează, iar ochii îi sunt fixați pe forma ce prinde contur în ceață. Dar își trage privirea repede, refuzând să creadă ce vede.

— E doar... ceață, nu? murmură ea, dar vocea îi este plină de îndoială.

Valeria ridică telefonul, încercând să captureze silueta care începe să prindă formă. 432 de urmăritori văd live ceea ce văd și surorile: în mijlocul perdelei albe, o lumină slabă se aprinde, strălucind vag. Forma este umanoidă, dar nefiresc de alungită, iar pe măsură ce conturul devine mai clar, Mara își acoperă gura cu mâna.

— Are... patru mâini! spune ea, ochii mari de groază, pulsând de neliniște.

În ceața tot mai densă, silueta își ridică brațele, iar mișcarea este nefiresc de elegantă, ca o invitație bizară, un ritual tăcut. Valeria simte un fior rece care îi urcă pe șira spinării, dar fascinația o țintuiește în loc. Numărul urmăritorilor a trecut acum de 500, iar mesajele continuă să curgă: „OMG!", „Yes, right… Faine efecte speciale!" și „Plecați, fetelor!".

— E... e real, șoptește ea, parcă vorbind doar pentru ea, cuprinsa de epifanie.

Între timp, comentariile explodează: „Asta nu e bine!", „Plecați, fetelor!", „Nu vă apropiați!". Într-o secundă, Mara o prinde de mână și o trage brusc înapoi, încercând să o aducă la realitate. Un zgomot ascuțit, asurzitor, umple încăperea. Telefonul alunecă din mâini și cade, filmând acum de jos, surprinzând doar două perechi de tenisi și mișcarea siluetei care înaintează prin ceață.

— Valeria, plecăm acum! strigă Mara, cu vocea-i frântă de disperare. Va... Valeria, te rog!

În jurul lor, aerul se îngreunează, iar pașii apăsați se apropie din ce în ce mai mult, egali, ca un ritm de metronom. Ceața le înfășoară, căutând să absoarbă fiecare sunet, iar un ecou stins, abia auzit, se prelinge din umbră.

Camera telefonului continuă să filmeze de pe jos, captând doar mișcarea începătoșată a umbrei din fundal, care are toate cele patru brațe ridicate ca un spectru straniu, balansându-se ușor. Răsuflările Valeriei și Marei se amestecă cu aerul umed, iar un suspin lung, aproape abia rostit, umple camera. Apoi, fix la 628 urmăritori, ecranul devine complet negru.

Aripi și Rădăcini

Gabriel MOLDOVAN

Pe un drum de pământ, G și O merg încet, apăsat. Se țin de mâna, cu degetele întrepătrunse. În pajiștea din stânga și dreapta drumului, margaretele stau cu capul plecat, încă dormind. În depărtare se zărește o construcție aurită, din care se aude ritmic vibrații sonore de diapazon.

Prin topul de dantelă mov al lui O, i se intuiesc sănii mici și obraznici. Iar aripile ca de libelulă bat scurt din când în când, trădând anxietate. La spate, dintr-un buzunar al pantalonilor scurți iese o baghetă magică. Ochii mari, expresivi, par să umple cu praf de stele orice ar cuprinde.

Cu un corp bine făcut, G poartă o tunică de culoare verde, prinsă la mijloc cu o sfoară aurie, ca sandalele ei. E înalt, dar cu O se simte și mai înalt. Tot ce ar spune nu ar face decât să aducă zgomot în ceea ce își vorbesc deja prin palmele lipite.

Se cunosc de la școala de suflete. O tocmai a fost licențiată ca Înger Păzitor, iar G a luat brevetul de condus trupuri omenești. Procedura școlii cere ca viitori Îngeri Păzitori să lucreze în echipă cu viitorii operatori de trupuri omenești. Se pregătesc pentru acele cazuri când operatorii sunt depășiți de situație sau se află într-un pericol iminent și Îngerul Păzitor trebuie să preia controlul.

*****

- Ai o parte preferată?

- !?

El rămase pierdut, neînțelegând întrebarea.

Ea îl fixează cu răbdare, dar cu atitudinea aia, că există doar un singur răspuns corect. Realizează repede că cel din fața ei e un artist nu prea prietenos cu științele exacte, iar asta ridică un efort de comunicare pe viitor. Și e abia prima zi de școală. Oftă.

- În bancă? Vrei în stânga sau în dreapta?

Rosti cuvintele rar, cu răbdare, ca unui copil mic. Ochii îi par și mai mari, desenând tunele luminoase în jurul lor.

- Aaa… Îmi este indiferent, răspunde El.

Ar fi preferat în stânga, însă manierele îi spun că este cuvincios să o lase pe Ea să aleagă. Cu atât mai mult cu cât pare să fie un singur răspuns corect. Deja îl enervează acest aer de superioritate, ca și cum era cu cel puțin o zi mai mare ca El.

- Bine, atunci tu stai în dreapta. Când vrei să facem schimb, îmi spui.

- Bine, atunci tu stai în dreapta. Când vrei să facem schimb, îmi spui.

Și încuviințează printr-o înclinare a capului, ca la un târg bine făcut. Apoi își întinde manualele îngerești și uneltele de lucru pe partea ei de bancă, până la granița invizibilă ce separă partea stângă de partea dreaptă.

E entuziasmată. O vreme cel puțin, până când cotul Lui trece cu încetinitorul de granița invizibilă, glisând cu un caiet pe care mâzgălise cheia sol. În conturul cheii se poate descifra o caligrafie care se traduce cu "muzica mă face fericit".

- Ce vrei să te faci când vei fi mare?

Întrebarea Lui o dezarmează. Noțiunile de "muzică a sferelor și proprietățile de modelare plastică a materiei prin sunet" deveniseră tot mai tehnice și mai plictisitoare. "Pai da, că se considera deja mare" gândi. Răspunsul este însa unul neașteptat.

- Zână bună. Și încă una care știe să danseze frumos. Să am o baghetă magică și o mantie de zâna puțin mai mare, nu chiar pe mărimea mea, fiindcă nu îmi place să fiu constrânsă. Tu?

- Explorator

- Alexandrina!

- Gabriel!

- Dar îmi poți zice Adina, Ina sau Ottilia, cu doi de t. Când mă plictisesc de variantele astea, te anunț.

- Ești ciudațica! Îmi place de tine. Ottilia cu doi de t.

Și încuviințează printr-o înclinare a capului ca la un târg bine făcut. După care își trage și scaunul câțiva centimetri, cât abia să depășească granița invizibilă care separă partea stângă de partea dreaptă. Suficient cât să intre în spațiul ei personal de copil arogant, scăpat de pe păduri.

Prinse o idee din zbor, tocmai enunțată de lector, și începu să o scrie în caiet "Muzica superioară respectă un model matematic. Ca să poată crea, ea trebuie să fie intuitivă, cu un model ușor de înțeles".

Alexandrina Adina Ina Ottilia cu doi de t privește discret la penița ce aleargă caligrafic pe hârtie și își dă iar ochii peste cap, gen "cu ce piciulică trebuie să fac echipă…", însă nu-i displace nici starea de trezire a propriului copil interior.

*****

Cu mâinile încă împreunate, se opresc în fața Portalului 3.

Ottilia scoate din buzunar o foaie de pătrățele împăturită cu grijă. Pe ea e o dată, o oră și o adresă. O pune la loc și schițează un opt cu mana.

În aer se desenează simboluri luminoase, încadrate în cercuri mai mari și cercuri mai mici.

Portalul, realizat din hexagoane strălucitoare, începe să bâzâie ușor ca un blitz de aparat foto, care se încarcă.

În cele din urmă, sunetul se stabilizează și devine vibrația unui diapazon. Portalul deschide către o odaie cu un pătuț de lemn și un corp de băiețel adormit. O pisică tigrată ce face de pază lângă el, ridică ușor capul spre cei doi. În spate, lângă o sobă, un bărbat cu femeia lui se sfătuiesc în șoaptă.

Ajutat de Ottilia, Gabriel intra prin ușița deschisă în creștetul corpului micuț și drag. Începe să îi aceseze funcțiile de comandă. Dă din piciorușe, apoi din mâini și termină cu arcuirea spatelui. Se simte ca într-un vehicol de luptă, ce îi vine că o mănușa. Prin ușița încă deschisă, capul drăgălaș al lui O cercetează vehicolul avansat. Apoi se retrage și o închide cu grijă. Ochii i se umezesc.

Caută să își amintească ce scrie în manualul de proceduri îngerești vis-à-vis de aceste situații, însă nu îi vine nimic deștept în minte. Gabriel e prea prins cu accesarea modulelor vizual, tactil și gustativ. Le testează pe un miel de pluș.

Ottilia se apleacă peste trupul micuț și aseaza degetul arătător pe pielea aflata între baza nasului şi marginea buzei superioare, lăsând în urmă o adâncitura*, după forma indexului ei.

- G, mă tem că de acum înainte ochii tăi omenești nu au să mă mai poată vedea. Din rațiuni de siguranță nici cele învățate la școala de suflete, precum și însoțirea noastră nu ți le vei aminti decât așa, ca umbra unui gând. Îți las amprenta mea care să îți reamintească că sunt reala și că te însoțesc mereu.

Inima începe să bată cu putere a neputință când Gabriel deschide gura să o înduplece cu "Mai rămâi, ziua mea frumoasă!".

Trupul omenesc însă nu îl ascultă, iar camera se umple de un plâns sănătos. Chipul Ottiliei devine transparent și deasupra pătuțului se apleacă un chip de Bărbos Om-Bun și altul de Femeie-Soare.

- Nu plânge Micuțule, îi spune femeia ridicandu-l pe brațe. Ai să vezi că lumea în care ai venit poate fi un loc fermecat daca îl sfințești cu viața ta! Dragul lui mama… Hai să îți dau ceva bun!

Și până când laptele cald îi umple gura, amintirea vieții de dinainte se diluează până tot ce rămâne e doar senzația de dor și sfârșit de lume, ca atunci când ți se smulg rădăcini din carnea ta.

_____

* filtrumul se află în strânsă legătură cu modul în care chipul capătă contur în perioada de dezvoltare intrauterină. Filtrumul marchează un punct de joncțiune, fiind locul în care se unesc cele două jumătăţi ale feței

De îndată ce vede lumina, un înger vine și îl lovește peste gură, iar acesta uită întreaga Tora. (Niddah, 30b)

Moș Constantin

Gabriel MOLDOVAN

Mâinile lui sunt o poveste. Una cu lupte, sacrificii, aventuri. Degetele noduroase, cu pielea zbârcită și acoperită de pete maronii, se articulează încet și greoi, dar cu o delicatețe neașteptată. Arătătorul mâinii drepte este ciuntit, lăsându-l orfan de două falange. În rana veche a rămas un loc gol care te îndeamnă compulsiv să-l atingi. Și mai e ceva ce fură cu ușurință privirea: inelul masiv de argint. Onixul negru prins în el pare să absoarbă orice lumină. Acest inel, singurul său ornament, poartă probabil propria poveste, una pe care bătrânul o păstrează în tăcere, la fel de neclintită și enigmatică ca piatra însăși.

"Poveștile sunt mai mult decât adevărate. Și nu pentru că ne spun că dragonii există, ci pentru că ne spun că dragonii pot fi învinși."
– Neil Gaiman

„La mulți ani, Nea Constantin! Să ne trăiești frumos! "

Bătrânul își ridică privirea. Ochii lui albaștri strălucesc de sub sprâncenele stufoase.

"Bună ziua, draga mea," spune el cu o voce gravă, dar caldă. "Stai așa! Nu ești și Elena din întâmplare? Ai putea fi cu ușurință o Elena…"

"Nu sunt o Elena, dar când o spuneți dumneavoastră, simt că aș putea fi."

Nea Constantin întinde palma, iar Rodica, aproape fără voie, așază mâna în a lui. El îi sărută mâna cu o galanterie rar întâlnită, una în care poate excela doar un bărbat aflat la apusul vieții. Cineva care a învățat că a trăi înseamnă în egală măsură să fii atent la ceilalți cât și să prețuiești lucrurile simple. Îi sărută mâna cu respect și prezență, privind-o adânc în ochi.

„La mulți ani nouă, Rodico!" Rodica roși ușor, chicotind. "Și – mulțumesc! Întotdeauna găsești cuvintele potrivite pentru a însenina ziua unui bărbat," zise, trecând mâna stângă peste arătătorul ciuntit, un gest aproape inconștient.

"Azi caut ceva... special. Platesc!" Nea Constantin rostește ultima parte ca și cum ar cauta ceva ilegal. Mâna pleacă după portofel.

"Păi, gând la gând cu bucurie," răspunde Rodica – vânzătoarea, aplecându-se puțin peste tejghea pentru a-l auzi mai bine. "Chiar am pregătit ceva special pentru copii. Nu e nevoie să plătiți."

Luând plasa cu gâturi de rață, părăsește macelăria de pe Semaforului, colț cu Sureanu. Rodica îl urmărește o vreme cu privirea, oftând. Dar nu e un oftat de prea greu, ci unul de prea plin.

* * *

Pe Nea Constantin îl știe oricine din Vasile Aaron . Bunicuții îi zic Moș Constantin, pentru că îl știu de pe vremea de când erau și ei copii. Mereu îmbrăcat în costum de trei piese, cămașă cu guler înalt - tip englezesc și cravată asortată. Gurile rele l-ar putea descrie ca pe 'un bătrân sâcâit, un moș ca-n Germania,' cu ritualuri după care îți puteai trage ceasul. Dar gurile rele nu au putere în fața lui. Îi știe pe numele mic pe toți din cartier. Și găsește cu ușurință un compliment sau o aluzie de asemănare cu un zeu, semizeu sau erou de legendă atunci când le iese în cale. Culmea culmilor, o face cu naturalețe, fără a se repeta. E cunoscut și iubit în cartier, nu doar pentru poveștile sale fascinante, ci și pentru inima sa bună.

Trăiește într-o casă modestă la marginea cartierului, pe hotarul dinspre Selimbar. Ridicată din cărămizi vechi, cu acoperiș de tablă ruginită. Casa e mai mult înaltă decât întinsă, fiindcă dacă e ceva ce Nea Constantin urăște pe lumea asta, este să ferească tavanul sau becul. Grădina mică, dar îngrijită, e plină de legume și ierburi exotice cultivate cu grijă. Rodul pământului și mica pensie de marinar sunt principalele surse de venit. Fiecare dimineață o începe îngrijind plantele, iar serile… ei bine, serile sunt dedicate unor evenimente sociale mai de fițe.

Mai are câțiva pași și ajunge. Inima e ușoară - plasa plină. La poartă, așa cum se întâmplă în fiecare zi, îl așteaptă membrii clubului său select. Nu mai puțin de douăspatru de mâțe de toate culorile și mărimile, fiecare cu personalitatea sa distinctă. Un curcubeu torcător și blănos.

"Văd că nici azi nu v-ați săturat de povești. Bun. Trăiești mult și bine atunci când rămâi copil. Când rămâi curios… Și dacă mai pui la socoteală și cele nouă vieți de fiecare – hehe – ați putea cu ușurință deveni nemuritoare." Pisicile, recunoscându-i vocea și mirosul, încep să toarcă și să se frece de picioarele lui.

Deschide poarta și intră în curte, zâmbind la vederea lor. Nea Constantin se apleacă și le mângâie pe rând. Prietenele sale de ani buni, fiecare cu o poveste unică. Cu stăpân ori abandonate, altele rătăcite, toate găsesc un adăpost sigur și iubitor în curtea lui.

Atârnă palaria de un cârlig de lângă ușă, după care scoate din magazia mică scaunul său preferat. Acesta este ritualul serii: el le spune o poveste, iar apoi se dau bunătăți. Și da, pentru o pisică, un gât de rață este o delicatesă.

Privește cu atenție mâinile, potrivite palmă pe palmă. Indexul ciung și inelul cu piatră neagră deschid zăgazurile unui puhoi de amintiri. Amintiri despre tinerețea sa aventuroasă și cum a ajuns piatra neagră la el.

„Haideți – haideți, să vă spun o poveste. Pe asta am păstrat-o special mai la urmă" zice, făcându-se confortabil pe scaun.

"Astăzi," începe el, "vă voi spune povestea acestui inel și cum a schimbat cursul vieții mele." Pisicile se strâng și mai mult în jurul lui, ca la cinematograf, fascinate de începutul neașteptat.

Ochii lor mari și curioși strălucesc în lumina blândă a apusului. Și în stratul de ceapă verde mai strălucește o pereche de ochi – cei ai lui Danuț. De obicei, stă lipit de gard, sorbind de afară poveștile lui Nea Constantin. Acum însă, ca niciodată, ia hotărârea că din straturile înalte de ceapă se aude mai bine. '*Când o să fiu mare, vreau să fiu și eu Nea Constantin…*' își zice băiatul.

Bătrânul trage adânc aer în piept și începe să povestească. „V-am tot spus de aventurile copilului Costică ce trăia într-un sat mic, în munți. Ca mâinile sale fragede erau ca și cele ale unui dumnezeu micuț, când modelau tot soiul de animale din lut. Că era curios și isteț. Că de fiecare dată când mergea cu caprele se ambiționa să mai treacă o coamă stâncoasă. Până când în zare - hăt, nu se mai vedeau alți munți."

Pisicile îl ascultă cu atenție, unele torcând molcom, altele pescuind cu urechile dupa fiecare cuvânt al lui Nea Constantin. Și ronțăind un fir de ceapă ce îl gădila la nas, fără să clipească, ascultă și Danuț.

„Copilul Costică a devenit tânărul Costel. Cu mâini dibace, ce știu muncile pământului și a repara ce se cere reparat prin gospodărie. '*Fa armata, însoară-te și fă-ți un rost!*' obișnuiau să-i zică mămuca și tătuca. Așa că armata a făcut-o la Constanța, pe vas. El – un băiat de munte, taman pe mare.

Neliniștea era tot acolo, astâmpărata doar de orizontul ud ce promitea marea cu sarea. Ca deh, militaria-i militarie, nu pleci când îți vine."

"Cu mâinile pline de bătături de la smotruit puntea, întins și strâns paramele imbibate cu apă sărată, tânărul Costel se vede deja bărbatul Constantin – pregătit să se ia la trântă cu viața. Așa că în ziua liberării, prima oprire o face la căpitania portului. '*Nu-s la căutare marinari?*' – Un capitan ce roade la o pipă îl cântărește din cap până în picioare. '*Da știu că ești un munte de om. Și cred că de la munte și vi. Am dreptate?*', '*Ai dreptate, Șefule! Sunt din Apuseni. De lângă Fericet.*', '*Îți place marinaria? Că pe mare, munții-s la adâncime și nu se văd.*', '*Cu cât mă duce mai departe-n lume, cu atât îmi e mai dragă*'. Capitanul încuviință, bătând cu pipa în tocul ușii ca să se curețe tutunul. '*Stavros mă numesc, – căpitan pe Evriali. Duc de obicei cherestea către Beirut , Tripoli și Haifa . Nu aș zice nu unui marinar cu puterea ta. Contract pe un an, pat, mâncare, băutură cu măsură și 55 de lire turcești de aur pe lună.*', '*Primesc! Constantin imi zice.*' Stavros și Constantin bat palma, în timp ce restul căpitanilor își reiau poveștile. '*Așteaptă-mă puțin că te conduc eu la Evriali !*' îl îndeamnă pe Constantin. '*Sirena sau fiica Împăratului Minos?*' intreabă acesta inapoi. '*Ţi-a spus odată că are nevoie de tine, nu este necesar să-l mai pupi în cur,*' strigă un alt căpitan mai rotund, cu gura spurcată. Stavros zâmbi larg. Grecul din el tocmai avu certitudinea că s-a tocmit bine, ba chiar că va pune în plus două lire de aur la învoială. Pentru cărţi."

Constantin face o pauză, să verifice dacă povestea nu e plictisitoare. Douăşcinci de perechi de ochişori sunt larg deschişi, confirmându-i că a început povestea bine. Se întreabă ce l-a mânat pe Danuț să vină azi mai aproape.

"Un an în cap a muncit Constantin pe Evriali. Apoi, luându-şi simbria, porneşte din Tripoli, într-o călătorie prin Orientul Mijlociu. Trecuse prin oraşe aglomerate, traversase deşerturi nesfârşite şi întâlnise oameni de toate felurile. Într-o zi, ajunsese într-un mic sat de la marginea Karbalei - un mare oraş arab. În bazarul de acolo, pe taraba unui negustor bătrân, privirea i-a fost furată de o bijuterie strălucitoare."

"Inelul de argint era masiv. Făcut pentru o mână ca a lui, de muntean. Nu mai văzuse în călătoriile lui un arab care să-i egaleze statura. Piatra mare de onix, împrăştia o aură specială. Negustorul îi povestise că inelul era făurit acum multă vreme de un mare mag, și că era vrăjit. Oferea protecție și îl ghida pe purtător. Însă, pentru a-i descoperi adevărata putere, stăpânul trebuia să facă un sacrificiu important. Negustorul însă nu mai știa și despre ce sacrificiu ar fi vorba."

„Constantin cumpără inelul fără să stea pe gânduri. Și-a zis că îi va aduce aminte de călătoria făcută, atunci când se va așeza la casa lui. Negustorul îi întinse bijuteria zâmbind enigmatic, aruncând în urma lui Constantin un avertisment: '*Adu-ți aminte, tinere, că orice putere vine cu un preț.*' Cu inelul pe deget, Constantin se simți falos ca un pașă. Până când ajunse la următoarea tarabă, furat de atâta culoare, avertismentul negustorului intră în uitare. "

"Deșertul îi făcea tot mai dor de mare. '*Încă o zi…*' își spunea, intrând tot mai adânc prin ținuturi necunoscute, întâlnind oameni care îi testau limitele și îi puneau la încercare credințele și valorile. Simțea că viața e bună cu el și că pericolele erau evitate cu ușurință, ca și cum le vedea dinainte să se întâmple. Aurul câștigat cu greu se subția, dar experiențele pe care acesta le mijlocea păreau mai valoroase decât toate bogățiile lumii. Când s-a întors în Haifa, în pungă mai avea fix două lire turcești de aur, echivalentul cam a patrușpatru de lei românești. Așa că a bătut cheiul în lung și în lat, în așteptarea lui Evriali."

„Stavros l-a primit înapoi cu bucurie. Și întors pe mare, Constantin începu să observe schimbări. În primul rând, începuse să viseze mult mai des și mult mai intens. Vise ciudate, în care se vedea în locuri necunoscute, vorbind limbi pe care nu le înțelegea. Uneori, părea că poartă discuții întregi cu persoane care dispăreau din memorie odată cu răsăritul. Nu trecu mult timp până să fie încredințat că există o legătură între vise și inel – că acesta i le influența. Ceea ce părea mai misterios însă era că aceste vise îl ghidau. Începuse să anticipeze furtuni pe mare sau să evite conflicte în porturi periculoase. Într-un fel, inelul părea să-i ofere o clarviziune subtilă."

„Într-o noapte pe Evriali, în timp ce navele dormeau liniștite în adierea mării, Constantin visă din nou. De data aceasta, în vis apăru un bătrân în haine de mătăsuri fine, purtând un turban împodobit cu pietre prețioase. Bătrânul se aplecă către el și îi spuse: '*Sacrificiul tău te va face mai puternic. Dar fii pregătit să pierzi ceva drag.*' Constantin se trezi transpirat și neliniștit, dar decise să nu lase teama să-l oprească."

„Zilele treceau, iar viața pe mare continua. Într-o dimineață însorită, când Evriali se apropia de coastele Ciprului, o furtună se ridică din senin. Marea se dezlănțuia ca niciodată, valurile amenințând să înghită nava. Marinarul nostru simți că aceasta putea fi încercarea de care i se vorbise. Atingând inelul, Constantin își aminti de visul din noaptea trecută. În vis, bătrânul îi arătase cum să manevreze nava pentru a scăpa de furtună. Cu o siguranță nefirească, Constantin preluă comanda timonei și, contrar așteptărilor, Evriali se strecură printre valuri și scăpă cu zile."

„După acea noapte, echipajul îl privea pe Constantin cu admirație dar și cu teamă superstițioasă. Se șușotea că îl are pe Michiduța, cules de prin te miri ce nisipuri ale deșertului. Constantin, însă, devenea din ce în ce mai conștient de prețul pe care urma să-l plătească. Simțea că sacrificiul se apropia."

„Așa că, atunci când Evriali acostă în portul Beirut, pe Constantin îl aștepta o scrisoare de acasă. Află din ea că tatăl lui era grav bolnav. Cu inima frântă, îi mulțumi lui Stavros și se îmbarcă pe primul vas către casă. Ajuns în satul său de munte, găsi casa într-o liniște apăsătoare. Tatăl său trecuse dincolo, cu câteva săptămâni înainte de sosirea lui. Inima lui Constantin se zdrobi de durere, dar, acolo și atunci, simți o legătură profundă între pierderea suferită și puterile pe care inelul i le dăruise."

"Încet, Constantin își găsi liniștea. Devenise mai puternic și mai înțelept. Inelul, cu piatra lui de onix, îi adusese clarviziune și protecție, dar prețul plătit îl învățase că adevărata putere vine din acceptarea vieții, cu toate sacrificiile ei."

În seara aceea, Nea Constantin încheie povestea, privind spre mâțele care îl înconjurau și spre ochii mari ai lui Dănuț, singurii care se mai scaldau în lumina apusului. "Și acum," zise el zâmbind blând, "să împărțim bunătățurile, căci prietenia și dragostea sunt cele mai mari comori."

Începu să împartă gâturile de rață, fiecare pisică primind partea ei. Dănuț rămase pe loc, gândindu-se la lecția învățată în acea seară. Că viața, cu toate aventurile și provocările ei, este o poveste minunată, plină de mister și frumusețe. Și că, într-o zi, poate și el va avea povești la fel de fascinante de spus. Apoi se strecură înapoi hotărât, trecând gardul printr-o șipcă ce se ține doar într-un cui. Nu înainte însă de a-și lua batonul de musli cu fructe ce apărea misterios pe cutia poștală. Ăsta era cu afine.

Bătrânul mai rămâne așa o vreme pe scaun. O parte din pisici au plecat, altele au rămas să toarcă. Se simte o adiere de vânt rece și Constantin privește în sus spre cerul înstelat. Inelul i-a spus că timpul său se apropie de sfârșit, dar nu are regrete. Viața i-a fost plină de experiențe și aventuri, iar el a găsit o pace interioară în ritualurile sale zilnice și în compania oamenilor din cartierul Vasile Aron și a tribului său blănos.

Scoase inelul simțind puterea și magia care încă emană din el. Se ridică și intră în casă, lăsând ușa întredeschisă. Așezându-se pe patul său simplu, închise ochii, gândindu-se la toate locurile pe care le văzuse și la toate poveștile pe care le trăise. Apoi, Constantin adormi pentru ultima oară, cu un zâmbet liniștit pe buze. Dimineața, când primele raze ale soarelui iluminară casa, pisicile se adunară în jurul patului său, ca și cum ar înțelege că povestitorul lor nu mai era printre ei. Și stătură acolo așa o

vreme, tăcute și respectuoase, aducând un ultim omagiu.

* * *

Pe seară, când Dănuț își ia locul în ceapa înaltă, constată că nea Constantin întârzie ciudat de mult. Scaunul povestitorului este acolo, dar nu și povestitorul. Și mai este ceva ciudat. Treișpatru de perechi de ochișori privesc înspre dânsul. Se simte ca într-un vis, unul din acelea care îl lasă pe gânduri mult după ce se trezește. Pe scaun se zărește un sul de hârtie, prins cu inelul bătrânului. Pe sul, într-o caligrafie frumoasă, scrie pur și simplu 'pentru Dănuț'.

"Drumul tău va fi diferit, dar totuși la fel de important," spune scrisoarea. "Adu-ți aminte, adevărata putere nu stă în inel, ci în curajul și determinarea ta. Fii pregătit să înfrunți orice provocare și să înveți din fiecare experiență. Viața este o călătorie plină de magie și frumusețe. Păstrează-ți inima deschisă și mintea curioasă."

"Și, dragul meu, nu uita să spui povești. Poveștile sunt cele care ne leagă de cei din jur și de cei care au fost înaintea noastră. Spune-le cu inima deschisă și vei găsi mereu un prieten în cei care te ascultă."

Scrisoarea era semnată simplu: *Costică.*

Ochii se umplură de lacrimi. Lacrimi de tristețe, dar și de recunoștință. Nea Constantin îi lăsase moștenire nu doar un inel, ci și un drum de urmat, o cale plină de povești și lecții vii. În acea seară, băiatul înțelege că viața este un lanț de experiențe și amintiri care ne formează și ne călăuzesc.

Rotind inelul masiv al bătrânului pe deget, Dănuț se întoarce spre pisici. "Haideți, prietenele mele, să vă spun o poveste. Doar să aveți răbdare, că până la urmă e o poveste interesantă." Pisicile îl privesc cu ochii mari și curioși, la fel cum îl priveau pe nea Constantin.

"Astăzi," începe Dănuț, "vă voi povesti despre un băiat de la școală, Bogdan, care trage fetele de păr și aruncă cu mere putrede după mine și Luca. Bogdan e cam nătărau. Greu te înțelegi cu el..."

Și așa își începe Dănuț drumul ca povestitor. Pisicile torc încet, iar el spune povestea cu aceeași pasiune și curaj. Se simte puțin în încurcătură când termină povestea. Pisicile își așteaptă tratația, iar el s-a întins ceva cu poveștile, luna fiind deja de trei degete pe cer.

"O scoatem noi la capăt, nu-i bai."

Așa că Dănuț ia de pe cutia poștală batonul de musli cu căpșuni, pe care îl porționează cu brișca în nu mai puțin de treizeci și patru de cubulețe. Care de fapt au fost treizeci și șase (două ajungand în gura lui Danuț), că nu ai cum să împarți egal în treizeci și patru. Însă nu despre calcule la matematică e povestea. Și uite așa, pisicile hotărăsc că și batonul de musli cu căpșuni poate fi o delicatesă pisicească.

Serile ce urmează, și în cele de după, Dănuț preia obiceiul de a veni seara și de a spune pisicilor povești despre școală, despre Mia - colega lui de clasă care îl tot supăra desenându-i inimioare pe caiete, despre schimburile de timbre cu Raul și jocurile cu copiii de la bloc din spatele garajelor. Inelul de argint este prea mare pentru inelarul subțire ca un creion. Dar deocamdată, până va mai crește, îl poartă legat la gât, cu o sfoară portocalie. Este sigiliul regal care îi deschide ușile măcelăriilor, acum că luase locul lui nea Constantin.

Gabriel Moldovan (n. 1980, Sighetu Marmației) îmbină subtilitatea analizei psihologice cu forța narativă a prozei moderne. Absolvent al Facultății de Psihologie, el explorează cu finețe relațiile și emoțiile umane, surprinzând detalii care oferă profunzime și autenticitate poveștilor sale.

Debutul său literar a avut loc în 2003, cu volumul Femeia cu aripi, o colecție de poezie și proză care a stabilit tonul vocii sale distincte. De atunci, lucrările lui Gabriel au fost publicate în numeroase antologii și reviste literare, evidențiindu-i meșteșugul de povestitor, captivând imaginația cititorilor și stârnind emoții profunde.

În prezent, Gabriel lucrează la un roman care îmbină temele iubirii și spionajului, conturând o poveste captivantă, plină de tensiune și introspecție. Stilul său cinematografic dă viață unor personaje complexe și situații care explorează vulnerabilitatea umană și dilemele morale.

În paralel, coordonează cercul de scriere creativă InkSpiration din Sibiu, un spațiu dedicat susținerii talentelor emergente și cultivării pasiunii pentru scris.

Prin povestirile sale, fie ele lirice sau tensionate, Gabriel Moldovan aduce cititorii mai aproape de magia literaturii și de adevărurile profunde ale vieții.

Autobuzul 68

Laura STANCIU

Vor fi treizeci și trei de grade la prânz, în Ierusalim. Am venit de două săptămâni, mai rămân tot pe atât. Locuiesc într-un cămin studențesc. E abia opt dimineața și am treabă în partea cealaltă a orașului. Mă întâlnesc cu un profesor pentru a-i lua un interviu. Din stația HaHagana pot lua câteva autobuze. Traseul lor este scris în ebraică și arabă pe niște hărți pentru care am nevoie de lupă. Dacă mă uit pe afișajul electronic, văd în câte minute urmează să vină. Tot ce înțeleg sunt cifrele. Îmi las capul pe spate și îmi țin pălăria cu mâna. Citesc că al meu sosește acum. Mijesc ochii. Parcă aș fi primit un semn ceresc. E bine că n-am uitat ochelarii de soare. Mă aștept însă să întârzie. Nu doar orarul, dar și traseul este aproximativ. Israelul crește, înflorește și se reconstruiește. Rutele se schimbă deseori, în funcție de șantiere.

Pentru a ajunge la gară sau la Biblioteca Națională, iau autobuzul 68. Folosesc aplicația Rav-Kard. Costă 5.5 șekeli. Nu pot să plătesc cash. În autobuze nu vin controlori ca în light train-ul L1, dar lumea e corectă. Numai oamenii străzii sunt lăsați să circule fără să plătească. Urc pe la ușa din față. Cunosc șoferul. E cel mai în vârstă de pe linia asta. Are peste șaptezeci de ani, dar e energic. Dacă autobuzul se face bucăți, tot nu lasă volanul. Am mers cu el de mai multe ori. Îl salut. Boker tov. Dă din cap, nu-mi zâmbește. Îmi validez călătoria la primul aparat. Văd câți bani mi-au rămas. Mi-ajung și pentru două drumuri la Tel Aviv, dus-întors. Găsesc repede un loc, știu că urmează o cursă - viraje, gropi, opriri bruște. În câteva stații vor urca evreii religioși. Nu se vor uita la mine. Cu hainele mele europene, e clar că nu fac parte din comunitate. Eu îi voi privi pe îndelete. Jumătate de oră numai asta voi face.

Mă așez în dreapta, la geam, în direcția de mers. Lângă mine e un loc liber, așa cum sunt și cele două din fața mea. Tapițeria are tot felul de pete. Funcționează aerul condiționat. Compania care operează această linie e Egged. Am wifi doar câte un minut, apoi mă reloghez. În autobuzele arăbești aș fi avut continuu. Intru pe Facebook, pe știri, pe mail. Ridic ochii și văd numele stației următoare. Ebraică. Aștept. Arabă. Aștept. Engleză. Înțeleg. De pe la a treia stație, străzile sunt în lucru. Mă uit în oglinda în care se vede șoferul. Îmi imaginez că este într-un joc pe computer și primește puncte dacă ia toate gropile. Va atinge scorul maxim la mijlocul traseului. Începe dansul. Mă aplec în față. Revin pe spătar, mă proptesc pe călcâie. Nu mă las eu așa ușor.

Muncitori de-o parte și de alta a drumului. Caschete, mănuși, cabluri, garduri de protecție. Se aud picamere, se ridică praful. Pe partea mea e umbră. Mi-am lăsat poșeta pe scaunul de alături, dar o țin de barete. Pălăria e în poală. Soarele intră din stânga și joacă pe fețele celor așezați. O doamnă apasă butonul de pe bară, ca să anunțe șoferul să oprească. Mă aplec din nou de două ori, odată cu frânele, ca la rugăciune. Revin în siguranță. Din aceeași stație, urcă doi băieți care se țin de mână. Pe cap poartă kipa și au câte două șuvițe de păr, lungi și răsucite, de la tâmple până la linia maxilarului. Fiecare poartă rucsac și ochelari. Scot cardurile, le validează la aparat, își găsesc locuri în spate tăcuți, cuminți.

Încă un minut de wifi. Noutăți bucureștene. Ciolacu a spus câteva cuvinte într-un discurs cu ă-uri. Numele stației următoare. Arabă. Aștept. Engleză. Înțeleg. Autobuzul trece prin dreptul unor clădiri sărăcăcioase. Grilaje mici, la ferestre mici și la etajul doi, și la trei. Pentru a ține mâncarea, presupun. Camerele sunt minuscule. Aici se trăiește modest. Unii bărbații lucrează în IT, dar cei mai mulți se ocupă exclusiv cu studiul Torei. Femeile au serviciu și cresc copiii.

Stăm la un semafor. Șoferul e vigilent. Dacă pornește în trombă, mai ia o sută de puncte în jocul lui. Cu două gropi care se văd ca niște cratere, crește scorul. Sărim ușor de pe scaune. O dată. De două ori. Noada e. Pălaria e. Continuăm. Geamul nu este curat. Dacă l-ar spăla mai des, doar ar pierde timpul. Mi s-a spus să nu mă uit la Orientul Mijlociu cu ochi europeni. Chiar dacă mă uit, totul pare acoperit de praf. Clădirile au culoarea nisipului. Am dreptul să confund, să văd câte o fata morgana.

Văd chiar mai multe. Tocmai urcă. Sunt căsătorite, pentru că poartă peruci. Părul e de lungime medie, cât se le acopere gâtul. Brunete, șatene. Par în uniforme - bluze cu mâneci lungi, gri, bej. Fuste negre, de stofă, peste genunchi. Ciorapi groși, culoarea piciorului. Pantofi negri. Fiecare împinge câte un cărucior. Urcă prin față. Validează cardurile. Șoferul nu-și uită planul. Pornește. Pornesc și cărucioarele în sens invers. Le urmează, grăbite, mamele. Îmi trec mâna prin păr. Eu nu am cărare pe mijloc.

Toate scaunele sunt ocupate. Arabă. Aștept. Claxoane. Frână. Mă sprijin cu mâna dreaptă de scaun. Din poșetă se ivește sticla de apă. Iese de tot. Pleacă spre cabina șoferului. Dar vine ea la mine, pentru că mai frânează o dată. O adolescentă o vede, se ridică, se repede, o prinde, mi-o dă fără să zâmbească, se întoarce la loc.

Afișajul a ajuns din nou pe ebraică. Rămân impasibilă. Stația asta e plină. Pe la mijloc, chiar prin spatele meu, urcă șase-șapte tineri. Fiecare poartă pălărie neagră, perciuni ondulați, ochelari, cămașă albă, haină neagră, lungă, pantaloni negri, băgați în șosete trei sferturi negre, pantofi neîngrijiți. Aproape identici. Imberbi, foarte slabi. Dacă stau ușor aplecați, arată ca niște semne de întrebare.

Nu mai e loc nici de stat în picioare. Lângă mine, o doamnă a deschis o carte cât jumătate de palmă și se roagă doar mișcându-și buzele. La fel și cele din fața mea. Un domn în vârstă vorbește la un mobil cu taste. Sunt singurele telefoane pe care le folosesc. Oricât aș sălta odată cu hopurile, nu am unde să cad. Cele mai multe femei au cu ele între cinci și zece copii, de vârste apropiate. Nu îi pot pierde, îi îmbracă la fel. Cei mici nu mai au unde să stea decât dacă se lipesc de cei de pe scaune. Mulți se așază pe jos, cu genunchii la gură. Înainte de a coborî, mamele le strigă două cuvinte, iar ei răsar de pe unde sunt ascunși. Pe unii îi văd pe geam. Șase, șapte, plus căruciorul. Femeia, gravidă.

Trotuarele sunt înțesate. Ierusalimul e plin de pălării înalte. Stație după stație, culori terne, perciuni, sacoșe cu dulciuri și jucării. Șoferul nu a uitat, continuă concursul, nu se ferește să claxoneze. Din când în când, i se bate în ușă și e întrebat în ce direcție merge. Răspunde de fiecare dată. Avem răbdare până oferă îndrumările, nu vociferează nimeni.

Mergem mai departe. Trec douăzeci de minute. Afișajul e din nou în ebraică. Aștept. Semafor. L-am prins pe roșu. Pe partea mea se lărgește trotuarul. Se construiesc niște magazine. Nu mai zăresc șoferul decât din când în când. Rugăciunile din jurul meu nu s-au terminat. Femeile folosesc fiecare clipă. E vineri, se aglomerează, începe Sabatul. De după-amiază nu mai circulă autobuzele evreiești până mâine seară. Mai prind un minut de net. Mailuri, mesaje. Un copil a ajuns la picioarele mele. Se sprijină de o pungă plină cu pâine. Din când în când se uită după mama lui. Are o kipa albastră. Dintr-un tub de plastic moale, suge un jeleu portocaliu, care miroase a ananas. Stau chircită, îmi țin picioarele sub scaun, amorțesc.

Așteptăm din nou la semafor. Văd numele stației mele, afișat în engleză. Mai am două minute până mă ridic și alte câteva până la întâlnire. Deodată, cineva bate la ușa șoferului. Ferm. Încă o dată. Zăresc pentru o clipă, trecând în fugă pe o trecere de pietoni, un grup de copii între patru și doisprezece ani, cu bluze identice, maro închis. Bătăile în ușa din față continuă ferm. Șoferul deschide și îi spune probabil că nu mai e loc. Vocea de femeie se impune. Tânăra mamă face primul pas. Împinge înăuntru un cărucior. Bărbații rămân pe scaune, femeile ridică sacoșele, își apropie copiii. Urcă încă doi, trei, patru băieți și fetițe. Îi văd de la geam. Cinci. Șase. Până când se face verde, sunt toți îmbarcați. Femeia are un cot pe cărucior și trage de un băiețel care se împleticește. Se uită la mine. Îl ridică, mi-l întinde. Îl prind exact când pornește mașina.

Stația mea a trecut. Întâlnirea e ratată. În brațe țin un copil tuns chilug, cu o kipa de mătase, de sub care se rostogolesc doi cârlionți blonzi. Are cel mult cinci ani și învârte un dinozaur de plastic. Poșeta mi-am pus-o pe umăr, pălăria, pe cap. Pe afișaj e un nume de stație. Arabă. Aștept. Engleză. Nu știu unde sunt. Pun ambele mâini pe genunchii lui mici. Se uită la mine, apoi la mama lui. Ea își ridică bărbia și mărește ochii. Îi face un semn scurt cu capul, iar mie îmi zâmbește. Băiatul se întoarce, îmi arată jucăria și-mi spune Toda raba. Înțeleg.

Matilda

Laura STANCIU

În noaptea asta sunt singură acasă și am hotărât să ies. Ai mei sunt într-o mini-vacanță. Au zis că duminică seara sunt înapoi. Am două zile numai pentru mine. Nu supăr pe nimeni dacă mă întorc târziu. Ce înseamnă ai mei o să mă întrebi. Hai să le zic colocatarii care se dau drept părinți, că eu una nu mă simt copilul lor. Știi momentul acela în care îți dai seama că nu le semeni și că nici nu ai avea cum. Momentul în care înțelegi de la cei din jur, de la care nici nu te-ai fi așteptat, că ai fost fraieră că nu te-ai prins mai din timp. Când îți dai seama că ai fost adoptată și că niciodată, dar niciodată nu ai să fii una de-a lor? Eu am trecut prin asta. Cum să-ți spun? Am trecut ușor. Nu a fost un șoc, cât o eliberare. Nu am avut nevoie de ore la psiholog sau de cursuri de dezvoltare personală. Sunt matură pentru vârsta mea. Viața a continuat ca și până atunci. Nu s-a discutat niciodată despre asta în prezența mea.

Odată însă cred că am auzit ceva legat de o mănăstire. Eram prea mică pentru a face legătura, dar bănuiala mea era corectă. M-au luat de la o mănăstire. Mama mea, care mă avea deja ascunsă în burtă, a fost primită în casa unei măicuțe. Se întâmpla la Mănăstirea Pasărea, în 2020. Am înțeles că nu a fost o naștere ușoară. Să mai fi avut vreun frate? Vreo soră? Nu știu asta. Sau poate știu în adâncul ființei mele. Dacă aș întâlni acest frate, l-aș recunoaște? Dacă ar da peste mine chiar presupusa mea soră, aș simți ce ne leagă? Vezi, memoria este neclară. Sau o fi frica de adevăr. Dorința de a uita ceva ce a durut. Rămân cu întrebările. O să mă mai gândesc la asta. Nu mi-o amintesc pe mama, pentru că deciziile s-au luat repede după nașterea mea. Bătrâna Maică Filofteia a tras sforile și a găsit familia Iacob. Da. Andreea și Vladimir Iacob. Bunii mei părinți, care nu au făcut copii. M-au luat însă pe mine de suflet. Le-a plăcut că eram albă ca un bulgăre de zăpadă și dormeam continuu.

S-a făcut târziu într-adevăr, e trecut de 11 seara. E plăcut în luna septembrie. la uite, băiatul ăsta încearcă să mă abordeze. Nu-mi place să-mi spui *Hei, Pisi*. Nu-ți răspund. De ce ți-aș răspunde? Am un nume. Ce vezi tu în mine de mă strigi așa? Mai e ceva. Am întâlnit mulți care insistă. Vezi că nu-ți răspund din prima, lasă-mă. Strigă pe alta. Câte fraiere nu găsești?! Nu chiar la orice colț de stradă, dar sunt destule. Ma-til-da. Doar la Matilda reacționez. Încearcă. Doar nu o să mă strigi Matilda Iacob, că doar n-ai certificatul meu de adopție, dar orișicât.

Vezi cum a ajuns lumea asta? Pentru un gest frumos, pentru a primi un pic de iubire sau poate pentru o viață sigură, unii sunt în stare de orice. Preferă să fie alintați uneori cu apelative jenante, doar pentru că au nevoie de prezența cuiva.

Ce văd în mine cei care cred că sunt abordabilă? O libertină? O vagaboandă? O ușuratică? Chiar așa par? Întotdeauna m-am simțit în siguranță noaptea. Din două motive. Văd bine și nu mi-e frică. Pentru o puștoaică e tare, nu?

Mie îmi place să mă plimb și am s-o fac cât mă vor ține picioarele. Am văzut că bătrânii preferă să stea mai mult în casă. Dar deocamdată eu mă mișc cât pot. Prefer mersul pe jos. Am zile în care iau cartierul la pas și zile în care alerg ca o sălbatică, de una singură. Nu o să-mi iau niciodată carnet și nu o să am mașină. În vacanțe merg doar cu ai mei, niciodată lângă șofer, întodeauna pe banchetă.

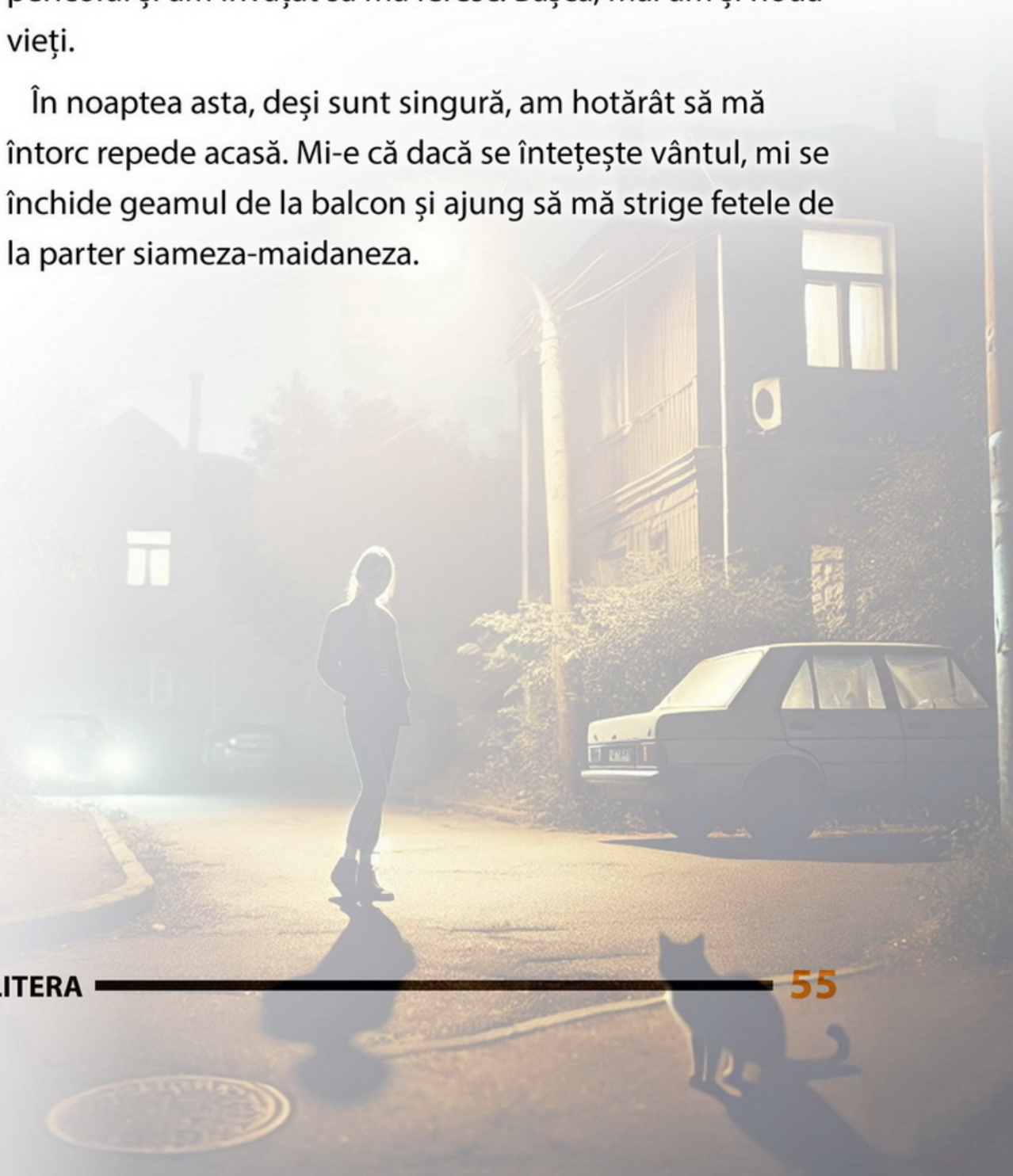
Nu cred în iubire sau prietenie. Eu am avut până acum doar relații conjuncturale. Să zicem topografice, vorba lui tata, care e expert în cadastru. S-a întâmplat să fiu într-un loc, și nu în altul, iar de aici s-a desfăcut firul subțire al destinului meu. Se poate rupe oricând. Mai ales tata are frica asta de a mă pierde. *Mi-e teamă să nu o calce vreo mașină. Nu e atentă*. Poate par visătoare, pentru că sunt cu ochii după frunze, flori și animăluțe. De accidente îi e frică, dar la câini nu se gândește. Am avut odată o pățanie cu un câine, am crezut că mă sfâșie. M-au încolțit niște maidanezi, iar unul m-a mușcat. Nu zdravăn, cât să merg la doctor, așa că ai mei nu au știut adevărul.

Prietene ziceam că n-am. Sunt vreo două-trei mai zănatice la scara B, cu care ies câteodată. Ne uităm una după alta și așa ne strângem. Cine iese prima se arată, nu strigă la celelalte, dar face câteva ture prin fața geamului. Ăsta e semnalul. *Nu cu Mama lu' Matilda, o lăsați afară?*, dar nici cu Whatsapp sau Telegram. Ne uităm pe geam. Cam asta facem toată ziua. Stăm cu gândul la distracție. Ai mei îmi reproșează că nu mă preocupă nimic altceva. Când dorm, mereu iepurește, îi mai aud șușotind *Las-o acum, că doarme, oricum, tot ce zicem e degeaba.* Apoi, când adorm ei, după miezul nopții, eu mă trezesc să mai beau o gură de apă, mănânc puțin, mă mai uit un pic pe geam și mă culc la loc. Pe mine mă fascinează lumea. Aș vrea să văd ce e dincolo de străzile astea fără să stea nimeni cu ochii după mine.

De multe ori m-am gândit să ies și să nu mă mai întorc. Dar revin. M-am obișnuit cu ei, cu casa, cu felul lor de a mă trata. Nu mă simt a nimănui. Chiar dacă nu mă înțeleg, mă simt acceptată. Nu mă obligă să fac nimic, îmi permit aproape orice și îmi fac multe pofte. Mama e caldă și mieroasă. Mă ia mereu în brațe de parcă aș fi un bebeluș, poate pentru că e asistentă la maternitate. Îmi vine să-i spun că eu merg și singură, gata, am crescut. Cât o să mă mai drăgălească în felul ăsta? Noroc că nu se comportă așa cu mine în public. Bine, nici eu nu aș accepta. A fost un moment penibil odată și m-am răzvrătit. Dar ce sunt eu? Copil de circ? *Hai să vezi câte face Matilda. la uite ce frumoasă e. Cât a crescut! Da, dar tot pot să o iau în brațe.* Atât a fost. O singură situație. De atunci, oricine ar veni în vizită, eu mă uit la toți din pragul ușii pentru o clipă și mă retrag de parcă nici nu aș mai fi acasă.

Tata e mai dur. Nu-mi place că gândește mereu lucruri rele despre mine. Dacă ies noaptea și devin pradă ușoară pentru vreun golan, cum i s-a întâmplat mamei mele naturale? Dacă mă prinde vreunul, de nu pot să scap? Că eu nu știu mai nimic despre mersul lucrurilor și că la vârsta mea poate fi periculos și mă trezesc *borțoasă.* Ăsta e cuvânt? Eu am încredere în mine și sunt foarte precaută. Ei sunt cei care uită că am patru lăbuțe, simt imediat pericolul și am învățat să mă feresc. Bașca, mai am și nouă vieți.

În noaptea asta, deși sunt singură, am hotărât să mă întorc repede acasă. Mi-e că dacă se întețește vântul, mi se închide geamul de la balcon și ajung să mă strige fetele de la parter siameza-maidaneza.

Western

Laura STANCIU

Sunt o muscă americană. M-am născut în Arizona acum două săptămâni. Locuiesc într-o haltă, de-a lungul liniei ferate Guadix–Hernán-Valle. Pe aici trec patru trenuri pe zi. Foarte rar coboară sau urcă vreun pasager. De la începutul lui august până acum, la jumătatea vieții, nu l-am văzut pe Jim mai speriat. S-a ascuns lângă hambarul în care se țin cerealele. Pariez că în clipa asta ar vrea să fie în locul meu. Are ochii atât de măriți, încât mi s-a făcut frică și mie.

Ai mei mi-au spus care-i treaba prin locurile astea. E periculos. Oamenilor le e mai ușor să se omoare decât să trăiască. De azi-dimineață simt cum plutește moartea în aer. Am ațipit un pic. Între timp, soarele a urcat până pe mijlocul cerului. Trebuie să fie ora două, pentru că niște cowboys așteaptă trenul. Nu oricine poate suporta peste 107 grade Fahrenheit în lunile de vară, dar se pare că oamenii aceștia trei, înfipți în cizme de piele, sunt obișnuiți cu arșița. Cine știe de când s-o fi băgat Jim în maghernița aia a lui, dar vreau să aflu de ce. Din el văd doar ochiialbaștri și buzele strânse. Arată ca un câine bătut de stăpân, care știe că trebuie să stea la distanță.

Noi suntem multe, dar cred că șoarecii și hienele ne întrec. Noaptea, zgomotele sunt înfiorătoare. Numai foșnete, pași și schelălăituri. Ziua, însă, e liniște. Cum spune Jim - nu se aude nici musca. Azi bate vântul și parcă toate vorbesc pe limba lor. Uite cum trece un coiot bătrân chiar pe lângă linia ferată și se plânge de ceva. Fac un drum să văd ce se întâmplă.

Morișca își răsucește paletele albe și scârțâie ca roțile unui dric care saltă pe un drum pietruit. Telegraful din post se aude ca un scrânciob părăsit de un copil care a murit în somn. În balansoarul de lemn vechi, pe care stătea Jim, e tolănit acum un bărbat. Mă apropii de el. Pare un tâlhar obosit. Nu-mi place fața lui. Lui nu-i place telegraful, pentru că nu-l lasă să ațipească. Îi smulge firele și mă întreb dacă nu o să tragă un glonț și în morișcă. Banda de hârtie e mișcată încă de vânt. Nu o să mai știm nimic despre trenuri. Poor Jim. Toate astea se întâmplă pe tura lui.

Bărbatul are ochi iscoditori. Pe stângul îl ține mijit, de parcă ar dormi pe jumătate. Își acoperă fața cu pălăria, cât să nu-i alunece de pe cap. Îmi displace din ce în ce mai mult. Știu ce am de făcut. Te răzbun, Jim. Așteaptă.

Stai să-l văd pe ăsta negru. S-a dus mai departe, la umbră. S-a așezat fix sub un butoi din care picură. E prost. O să-și ude pălăria. Apa nu-i curată. Nimic nu e curat aici. Poate o să vrea și s-o bea. Oricum, ar fi mai bună decât cea pentru animale.

Blondul stă în soare fără nimic pe cap. E nebun. Mă uit la el îndeaproape. Mai bine s-ar spăla pe față. Nu mai zic de haine. Duhnește a transpirație și a băutură. Își trosnește degetele și-și bagă mâinile murdare în jgheab. Nu le pasă de caii lor. I-au priponit și nu i-au lăsat să se adape. Jim nu vine cu calul în haltă. Merge pe jos, că locuiește aproape. N-am nimic cu animalele astea mari. Când eram mică, mă ducea mama la cirezile de vite să mă joc. Eu mă urcam pe spatele lor, iar ele mă alungau cu coada. Mă întorc la nesuferitul care ne-a izolat. Merg pe fața lui și mă prind bine de firele țepoase. Suflă înspre mine, mother fucker, dar nu mă las. Urc pe obrazul lui. Poate să sufle cât o vrea. Nu mă dă jos. Îi zumzăi la ureche cât două telegrafe. Nu-i place. Normal. Mă așez sub buza de jos. Miroase ca un hoit neîngropat de trei zile. Stai să respir un pic. Mă așez pe spătarul balansoarului. Ar vrea să-mi pună pistolul la tâmplă, dar țeava mă înghite cu totul. Nu mă zbat. Îl înjur în timpul ăsta. Bâzâi cât să-l scot din minți. Trage. Hai, trage. Fuck you. Nu tragi, nu?

Aud trenul. Îmi dă drumul. Mă uit după ceilalți. Jim, să nu ieși. Negrul se ridică, își încarcă pușca, merge spre trenul care oprește. Blondul e pe poziții. Să plece naibii odată. Nu, nu pleacă. Înseamnă că o să coboare cineva. Ia uite. Un pistolar.

Laura Stanciu a absolvit Facultatea de Litere și Istorie la Universitatea „Ovidius" din Constanța. A fost jurnalistă de radio, presă scrisă și televiziune. A scris cartea despre reality-show-ul „Big Brother" – „Față în față cu Fratele cel Mare", apărută la Editura Nemira, în 2003. A publicat poezie și proză în Revista Zugzwang și e prezentă în mai multe antologii. O găsiți în TOPLitera, pe Ficțiuni Reale, Atelier Liternet și Revista de Povestiri.

Aventurile lui Kate în orașul Pink

Maria CIUREA

Gândiți-vă la persoana pe care ați plăcut-o cel mai puțin în liceu și multiplicați acest sentiment cu 1000. Apoi, mai creșteți puțin gradul de ură și ați obținut-o pe Kate, fiica primarului orașului Pink, cea mai antipatică ființă din câte există pe Pământ. Nimic nu îi convine, nimeni nu o place și nu are vreun interes să schimbe ceva în comportamentul ei.

Urmează un moment magic pentru Kate – va face 18 ani în doar două luni Ăsta e un mare eveniment în viața ei – o să-și ia permisul, pe care oricum nu o să-l folosească vreodată, pentru că are propriul șofer, va primi o mulțime de cadouri, de parcă nu ar avea tot ce îi trebuie și chiar mai mult și, poate cel mai important, are ocazia să aibă cea mai mare pretrecere din câte a văzut orașul ăsta. O să își cheme toți colegii, fie că a vorbit vreodată cu ei sau nu, doar așa, să le facă în ciudă.

Cred că știți deja care e cheia succesului pentru o petrecere reușită? Exact, ați ghicit – cea mai frumoasă și scumpă rochie cu putință. De designer, evident, că doar nu vrea să se facă de râs.

Așadar, în casa domnului primar Pink își fac apariția trei renumiți creatori de modă, care nici măcar nu știu în ce se bagă.

- Hm, nu știu ce să zic, nu cred că vreunul dintre voi are ceva care să îmi placă. Am niște standarde foarte înalte pentru hainele mele, construite în 17 ani și 10 luni de experiență!

- Nu vă faceți griji, sunt sigur că eu am ceva care să vă mulțumească, spune primul curajos. Cum v-ați dori să fie rochia? Avem atât de multe modele!

- Pentru asta, trebuie să ghiciți care e culoarea mea preferată – un adevărat designer își cunoaște mereu clienții!

Pinky-Toe, căci acesta era numele său, își rotește ochii prin camera fetei. Nu era loc de vreo îndoială – totul, de la tapet, până la covoare și haine, totul era roz.

- Domniță, fără să stau prea mult pe gânduri, pot spune că roz este culoarea la care vă gândiți.

- Greșit! Spune Kate și își dă teatral ochii peste cap. Dar tu? Ce răspuns ai? Și își îndreaptă ochii spre al doilea.

Pinky-Promise, căci așa se numea, o analizează pe Kate din cap până în picioare. Cu siguranță că era auriu – părul fetei, cerceii, brățările, pantofii, toate spuneau acest lucru.

- Domniță, culoarea este auriu, nici nu încape loc de îndoială.

- Greșit! A mai rămas unul din voi. Tu ce ai de zis?

Pinky-Pie se scarpină descurajat în cap. Privirea lui se oprește pe Pufi, câinele alb și pufos al lui Kate, care mârâie scurt și continuă să se joace cu mingea lui roșie. Apoi, Pinky-Pie observă la gâtul cățelului o fundă roșie.

- Domniță, culoarea căutată este roșu!

Kate se încruntă și îi întoarce brusc spatele. Nimeni nu mai găsise răspunsul până acum. La urma urmei, trebuia să recunoască, căci ea era în multe feluri, dar nu era o mincinoasă.

- Este adevărat, spune ea într-un final.

Pinky-Pie răsuflă ușurat.

- Atunci, să vă arăt colecția mea de rochii roșii! Am ceva pentru toate gusturile, de la roșu-care-e-aproape-portocolaiu până la roșu-confundat-cu sângele și chiar roșu-negru-ca-noaptea!

- Nu așa de repede, croitorașule viteaz, îi spune Kate în timp ce își înfinge hotărâtă mâinile în șold. Mai am o probă pentru tine.

Pinky-Pie oftează descurajat. Poate să jure că mereu cei mai dificili clienți au 17 ani și nu au avut o problemă în viața lor.

- Îl vezi pe Pufi? Câinele latră o dată, scurt, știind că e băgat în seamă. El va fi cu mine pe tot parcursul serii. Trebuie să găsești o rochie pe placul lui!.

Pinky-Pie scoate toate rochiile din colecția sa renumită - roșu-ca-marea moartă- și îi prezintă lui Pufi fiecare model, pe rând: roșu-ca-un-apus-de-soare, roșu-ca-mărul, roșu-ca-o-mușcătură-de-țânțar, chiar și roșu-carne-de-vită, pentru care era sigur că va primi acordul. La toate, aude doar un „Ham!” scurt, după care Pufi se joacă mai departe cu mingea, de parcă nimeni nu ar mai fi în cameră. Kate privește toată scena din spatele unui evantai roșu, deasupra căruia i se văd doar ochii, însă nu și zâmbetul viclean. Ce era de făcut?

Creatorul de modă cel viteaz și descurajat dă ocol camerei cu capul în pământ. Rochiile aveau să se termine curând și atunci chiar că ar fi trebuit să se recunoască învins. Deodată,]i vine o idee – avea la el vopsea roșie și o rochie albă, un model care nu a fost încă dus la capăt. Fără să mai zăbovească, se întoarce către Pufi:

- Pufi, am o surpriză pentru tine! Vino aici.

Neîncrezător, dar curios, cățelul vine la el. Pinky-Pie îl ridică și îi înmoaie lăbuțele în vopseaua cea roșie, apoi întinde rochia albă pe podea.

- Haide, distrează-te, pregătește tu rochia pentru stăpâna ta.

Cățelul, plin de entuziasm, începe să țopăie nu doar pe rochie, ci prin toată camera, lăsând peste tot urme de lăbuțe roșii. Roșie de furie era și fața stăpânei sale, care nu mai avea ce să spună – Pinky-Pie trecuse toate testele ei: îi ghicise culoarea preferată și îi oferise o rochie pe care Pufi nu doar că a aprobat-o, dar a și participat la crearea ei!

- Domniță, a fost o plăcere să colaborăm! Spune Pinky-Pie și îi dă fetei o chitanță cu un număr pe care aceasta nici măcar nu știa să îl citească. Voi aștepta banii de la tatăl dumneavoastră. La mulți ani! Spune și iese din cameră fără să se mai uita înapoi.

La petrecere, Kate a fost prea rușinată să mai fie răutăcioasă cu colegii ei, așa că a stat într-un colț, în rochia ei cu lăbuțe roșii și cu Pufi, care a dat tot timpul satisfăcut din coadă. Totuși, colegii au venit să îi vorbească, i-au adus cadouri și au promis că vor petrece mai mult timp împreună la școală. Pentru prima dată, fata nu a răspuns cu un comentariu înțepător. Poate că era momentul să îi aprecieze mai mult pe cei din jurul ei.

Textele „Petru” și „Aventurile lui Kate în orașul Pink” au fost scrise în cadrul taberei de scriere creativă „Povești în Culorile Copilăriei”, organizată la Toplița și coordonată cu măiestrie de Cosmin Perța. Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Cei trei fii de baron și Jaguarul de aur

Victor Nicolae CIOBANU

A fost cândva ca-n totdeauna, că de n-ar fi fost, tot s-ar fi inventat, un baron bogat și renumit în țară și la țară. Fost securist, om de omenie, avea trei băieți, care mai de care mai prost și care, ca prin minune, se prosteau într-un an mai tare decât alții în șapte. Dar, ce să vezi? Vai! Tragedie mare! Într-o noapte, dispare cea mai iubită mașină din colecția retro a baronului, mașina cea mai scumpă din cea mai mare și mai renumită colecție de mașini de epocă din Europa de Est. Cum dispare? A fost o vânătoare. Baronul s-a dus cu mașina de lux, Jaguarul de aur, cu numărul doi din lume, după regele Charles. Toată lumea a fost impresionată. Vânătorii au ridicat armele către cer și au tras salve. Pădurarii au făcut plecăciuni și cerbii s-au aliniat ca să aibă onoarea să fie împușcați de marele baron local și național. Și un pic de filozofie. Că dacă tot universul mare se reflectă și în tot ce-i mic, așa și orice baron local ajunge baron și la nivel național.

S-a băut mult, ca la orice vânătoare. S-a chefuit cu căprioare fericite că au scăpat de cerbi. Cei trei fii ai baronului au dansat și ei cât au dansat, iar apoi s-a îndrăgostit fiecare și au dispărut în noapte, lăsând, vai, mașina tatălui, calul lui cel mai bun, calul fermecat, singur-singurel. Dimineața, tragedie mare. Mașina a dispărut. Tatăl și-a scos biciul din rucsac și a vrut să-i bată pe cei trei fii, așa cum a fost bătut și el acasă de tatăl lui, Regele Bodegilor, dar oamenii au protestat. Se filmează. Doar, nu vrea încă o virală, să-și piardă apoi din capitalul social, păi nu?

Bătrânului baron întinerit de soție, i s-a făcut rău. Era prea cald și soarele bătea în cap pe orice om, chiar și pe-un baron. Înainte să plece, a lăsat cu limbă de viață, să-i fie adusă mașina mult prea dragă înapoi, iar fiul care o va găsi, acela va moșteni toată împărăția lui, toate afacerile, hotelurile, restaurantele și mai ales grădina lui zoologică.

Zis și făcut. Cei trei fii, Alberto, Alexander și Ion, au bătut palma cu tatăl lor și au plecat în cele trei zări să caute mașina pierdută. Tatăl isteț, i-a trimis pe cei trei fii ai lui în trei zări diferite, căci altfel, trei frați vitregi nu s-ar fi înțeles prea bine. În a patra zare, urma să dea chiar el telefoane și să-și întindă tentaculele de caracatiță până când poate va găsi chiar el mașina.

Alberto, fiul cel mare, a mers direct la București, la unchiul lui din minister. S-au pus pe căutat băieții cu ochi albaștri. Au găsit scenarii și fire, ba chiar au aflat că mașina a fost încărcată pe un vapor în Constanța și a plecat direct spre Columbia. Alberto și-a luat inima în dinți ca un prinț și a plecat în Columbia, curajos și cu nădejdea că va găsi mașina furată. Au trecut ani de zile de când tot o caută. Unii spun că s-ar fi îndrăgostit, dar i-a frânt inima bătrânului tată, care l-a dezmoștenit. Uneori, mai sună noaptea telefonul la marele baron local și se aude vocea lui Alberto care râde singur. Un mister. Sărmanul Alberto.

Alexander, fiul cel mijlociu, a luat-o logic și s-a gândit la dușmanii baronului și a aflat că cel mai mare dușman e Hikaru Arata, un mare investitor japonez, care încearcă de ani de zile să cumpere fabricile baronului. El e clar vinovatul și ar face orice să-l vadă pe baron în groapă sau măcar să-l convingă prin toate felurile să-i vândă lui hotelurile. Zis și făcut. Alexander s-a hotărât să meargă chiar el direct acasă în Japonia, la Hikaru Arata și să-l ia la rost. Dar, înainte să plece, a angajat cei mai buni detectivi și oameni de pază veniți din legiunea francofonă și s-a pregătit chiar el patruzeci de zile cu post și rugăciune, iar apoi a plecat cu încredere pe tărâmul țării soarelui răsare. În mod surprinzător, nici Alexander n-a fost așa de hotărât. A pierdut câteva săptămâni în barurile din Tokyo până să se decidă să-l caute pe Hikaru Arata. Ajuns la casa lui din Nara, a fost de-a dreptul impresionat de cât de bine a fost primit de renumitul om de afaceri japonez. Toată familia Hikaru îl aștepta pe Alexander. L-au omenit cu tot ce e mai bun din cultura japoneză. A gustat din cele mai bune mâncăruri gătite chiar de doamna Aiko, soția domnului Hikaru. A băut cele mai bune ceaiuri și a servit din cel mai vechi sake. Domnul Hikaru l-a învățat să joace Go, i-a arătat colecția lui de săbii vechi și i-a oferit în dar lui Alexander chiar o sabie din perioada Edo. Alexander era deja impresionat de tot ce văzuse, dar asta nu era tot. Seara, la desert, a venit chiar fiica domnului Hikaru și le-a oferit invitaților un concert la shamizen. Alexander era topit deja după Mayumi, care l-a luat de mână și l-a plimbat prin imensa grădină zen a familiei Hikaru. Acolo, sub clar de lună, Alexander a căzut sub vraja lui Mayumi și a cerut-o pe loc în căsătorie. Așa a moștenit domnul Hikaru o bună parte din averea baronului, care a înghițit în sec, dar n-a avut ce face, pentru că îi știa prea bine metehnele fiului cel mijlociu, Alexander, și știa că acum, odată căsătorit, e ca și cum ar fi scăpat de o mare belea.

Ion, fiul cel mai mic, n-a fost așa de isteț precum frații lui mai mari. N-a găsit nici vreo soție frumoasă, nici un alt rai pe pământ în vreo țară îndepărtată, ci a rămas la locul faptei multă vreme. A stat în meditație la o pensiune câteva zile, unde s-a recules și și-a adus aminte de cele mai bune filme polițiste din școala veche. A revenit la locul faptei și a mers pe urmele faimosului Jaguar de aur. Soarta i-a fost alături fiului cel mic. Seceta venise deja, iar urmele din noroi se vedeau mai bine ca niciodată. Ion a mers multe ceasuri pe urmele mașinii. Era deja obosit și aproape că se lăsa seara, când deodată a văzut un bărbat care venea înspre el din pădure. Cum unui fiu de baron nu-i șade bine să fie speriat, nici Ion nu s-a speriat și l-a așteptat calm pe omul din pădure, care nu era altcineva decât un pădurar chel și cam roșu în obraji. Pădurarului i s-a făcut milă de Ion și l-a luat cu el la baraca din pădure, unde l-a omenit pe tânăr așa cum se cuvine. Au mâncat, au băut și au cântat până dimineața, numai că, atunci când s-a trezit, Ion nu mai avea la el nici ceasul, nici telefonul, nici adidașii din State, nici aurul de la gât, nici ochelarii Ray Ban și nici măcar treningul de la Armani. Nu mai avea nimic. Toate dispăruseră și tânărul nobil se trezise îmbrăcat într-un trening jerpelit și încălțat cu niște tenișI vai de capul lor. A plâns cât a plâns, dar nu s-a lăsat și a plecat mai departe pe urmele mașinii Jaguar a baronului. A mers foarte mult și a dormit pe unde a apucat. A mâncat mușchi și ciuperci, ghinde și jir, și-a alinat setea din pârâu și a dormit prin copaci. Ion era aproape la capătul puterilor când a auzit zgomote prin pădure. De când mergea pe urmele mașinii, pe drumul forestier, nu mai întâlnise nici țipenie de om. Fusese scutit și de întâlnirile cu animalele sălbatice, care simțeau de la distanță mirosul parfumului lui scump și se fereau ca de dracu să se apropie. Totuși, în acea zi era prima oară când se auzeau zgomote din mijlocul pădurii. Atunci, deodată Ion a fost uimit când a văzut-o pe Mitzi, pisica lor alungată de baron în urmă cu mulți ani. Bucurie mare. Ion a plâns când Mitzi l-a recunoscut și a sărit în brațele lui. A recunoscut-o de îndată. Era pisica lor orientală primită de baron chiar de la Ghadaffi, după o vânătoare, cândva pe vremuri. Mare bucurie a fost în inima lui Ion. Un dar frumos după atâta suferință și supărare, căci Mitzi a fost alungată pe nedrept de baron. După ce au stat o vreme și s-au ținut în brațe, Mitzi a făcut un salt și a început să meargă mai departe pe drumul forestier, chiar pe urmele mașinii. Ion n-a avut altceva de făcut decât să urmărească pisica până ce a ajuns undeva în marginea unui sat de rromi, unde a fost surprins să vadă mașina baronului parcată într-o curte, lângă o șură. Ion a văzut-o pe Mitzi cum a intrat în acea curte și s-a dus în casa ce avea ușa deschisă. Ion s-a gândit o vreme ce să facă. Și-a spus că un fiu de baron trebuie să fie curajos și atunci a luat un băț în formă sabie și a intrat direct în curtea cu mașină, intrând pe ușa deschisă a casei.

- Sunt fiul cel mic și mult iubit al baronului Răuceanu! Am venit aici să iau înapoi mașina mult iubită a tatălui meu!

- Ion? Tu ești? s-a auzit vocea unui bătrân din casă.

- Da, chiar eu. Ion, fiul cel mic, răspunde Ion surprins.

Atunci Ion fu întrerupt de un bătrân mustăcios cu pălărie pe cap care a ieșit dintr-o cameră plângând și l-a luat în brațe.

- Nepoate ! Ce mult te-am așteptat.

Ion a fost uimit și n-a știut cum să reacționeze. A vrut mai întâi să-l atace pe bătrân, dar simțea în același timp ceva familiar față de el, de ca și cum l-ar fi cunoscut cu mult timp în urmă. Ion a fost chemat la masă și atunci a aflat secretul baronului Răuceanu. Cu mulți ani în urmă, el a răpit fiica acestor oameni sărmani și a dus-o în palatul lui, unde a fost forțată să rămâne și unde în cele din urmă a rămas doar pentru că urma să-l nască pe Ion, primul ei copil și primul fiu al baronului. Ion își amintea prea puține despre mama lui. Își amintea că avea părul negru, ochii mari și negri și tenul măsliniu. Toată viața a auzit povești urâte despre mama lui, care a fost alungată din casa baronului, odată ce acesta și-a găsit o altă femeie. De multe ori, atât tatălui lui, mama vitregă, cât și cei doi frați, și-au bătut joc de Ion și l-au numit în fel și chip, doar pentru că avea tenul mai închis la culoare decât ei. Ion n-a înțeles niciodată de ce se petreceau toate acestea, până acum, când a aflat minciuna în care a trăit toată viața. Toată viața a simțit că trăiește într-o mare minciună, iar acum a aflat tot. Împreună cu bunicii, Ion a hotărât să scape de mașina tatălui și, cu banii obținuți, să plece în Spania și să-și regăsească mama după foarte mulți ani. Soarta i-a ajutat și au scăpat repede de mașină. În câteva zile și-au făcut bagajele și au plecat în Spania, unde Ion și-a întâlnit adevărata mamă. A fost bucurie mare atunci și toată familia a trăit fericită până la adânci bătrânețI, iar blestemele care se cuvin s-au așezat peste toată familia baronului Răuceanu, a cărui gânduri s-au dus toate pe pustie și a ajuns de râsul tuturor.

Textul „Cei trei fii de baron și Jaguarul de aur" a fost scris în cadrul taberei de scriere creativă „Povești în Culorile Copilăriei", organizată la Toplița și coordonată cu măiestrie de Cosmin Perța. Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Bunica și Copilul Soarelui

Victor Nicolae CIOBANU

Noaptea e și azi ca o ușă deschisă dincolo. Mă plimb prin apartamentul bunicii și mă uit la două marionete vechi. Le-am găsit într-un anticariat la scurt timp după ce a murit. Par destul de vechi. Una e o bătrână cu părul alb, prins în coc, cu ochelari mari și rotunzi, zâmbește și e îmbrăcată într-o rochie verde de bumbac gros, iar cealaltă e un tânăr cu o tichie pe cap, cu fața alungită, în formă de flacără, îmbrăcat tot în verde, doar că în straie mult mai subțiri. Are ochii mari și pare că îi e teamă încă de viață și are nevoie de un sfat bun, sau poate de o poveste. Amândouă păpușile stau una lângă cealaltă. Le-am așezat frumos, într-o îmbrățișare și le ating cu atenție de fiecare dată. Le așez uneori în alte feluri, după cum vor ele. Uneori, mai rar, le fixez pe mâinile mele și aștept, ca și în seara asta, să vorbească ceva, să-mi dea un sfat, să-mi mai spună bunica o vorbă blândă, cum numai ea zicea și să-mi spună dacă e bine acolo unde a ajuns. Cred că e bine.

Sunt în camera ei și mă uit la poza cu ea de pe măsuță. Arată parcă altfel. Uneori, un om dintr-o poză pare că are ochii plini de spaimă și știi că n-a ajuns chiar bine acolo unde a plecat. La ea, încă nu-mi dau seama ce e. Văd că nu e nici foarte bine, dar nici rău. Pare ceva între, ca o gamă sau maqam de muzică arabă, cu sferturi de ton, care nu e într-o gamă minoră, dar nici majoră. „Exact așa e viața", zicea un bătrân din Turcia, care cânta la vioară într-un magazin de instrumente muzicale din Istanbul.

Mă așez pe scaunul ei, cu cele două păpuși. Văd că nu prea au chef de vorbă, dar exact așa era și bunica. Nu vorbea mult, dar transmitea o stare de liniște când te aflai lângă ea. A rămas totul neschimbat. De fapt, așa mi-am dorit eu cel mai mult – să rămână totul la fel, de ca și cum bunica mea ar fi plecat ieri undeva într-o călătorie, poate la Băile Olănești sau chiar în stațiunea Covasna.

Mă uit în jur și îi văd toate lucrurile: cărțile ei de rugăciune, tensiomentrul, mobila veche din anii șaptezeci, ochelarii, cele câteva vederi pe care i le-am trimis de la mare în decursul anilor, haine de-ale ei, ceasul ei și icoanele. Cel mai mult mă fascinează o icoană cu Maica Domnului, cu șapte săbii înfipte în inima ei. M-am gândit că poate Ea a simțit inima lumii în care trăim și toate gândurile ignorante și cum înfing ele săbii în inimă, într-o distrugere continuă.

Deși a stat în ultima parte a vieții la bloc, bunicii i-au plăcut mult florile. A avut cândva grădina ei, pe când stătea la casă, dar, chiar și aici, în apartament, au rămas toate ghiveciurile cu flori. Le-a îngrijit și le-a așezat pe unele la soare și pe altele la umbră, după cum avea nevoie fiecare. Camera ei e ca o navă spațială în care pleci în altă lume. Nu poți decât să cazi în genunchi acolo și să te rogi să fie bine. De fapt, nu prea am ce să fac. Aici, când intru, aprind direct lumânări, citesc din cărți de rugăciuni sau uneori stau cu ochii închiși până nu mai văd nimic. N-a mai dormit nimeni aici. Poate o să dorm la un moment în camera ei. Poate e mai bine să vină cineva să doarmă aici, să respire, să viseze. Altfel, ce e o cameră de unde a plecat cineva atât de drag? E adevărat că doare, dar e și atât de real, e atât de intens, ca o poezie.

Mi-au zis mai mulți să merg mai departe, dar unde? Aici, în secuime, bate vântul. Tot timpul bate vântul de departe și,mai multe berze ca aici n-am văzut în ată parte. Se aud păsări noaptea. Străzile sunt pustii. Într-o noapte, un bărbat beat a dormit pe banca din fața blocului, chiar din fața geamului de la camera mea. A vorbit singur și a cântat multă vreme cântece vechi, ungurești. Pare destul de departe ca să mergi mai departe, dar unde? Să fugi, dar unde? Că tot la tine ajungi.

Vecina de deasupra aruncă în fiecare dimineață firimituri la păsări. La fel făcea și bunica. La fel fac și eu când vin aici. Bunica a ales să stea singură. I-a plăcut liniștea. E și multă liniște aici. Nu se întâmplă multe lucruri, dar pare că se întâmplă multe în interiorul oamenilor. Ea nu știu ce făcea. Avea tainele ei. Uneori o găseam pe scaun, la ce se gândea de avea chipul luminat? Culmea, cum stau acum în camera ei, îmi aduc aminte cum îmi spunea des să plec cât mai departe. „Cât mai departe", zicea ea, dar acum îmi dau seama că cel mai departe nu e în lumea asta. E mai sus, pe undeva. Poate e bine că scriu acum de aici, nu chiar din camera ei, dar din bucătărie, de pe masa pe care a adus-o ea cu bunicul, din Ploiești, cu trenul. Masa asta din anii cincizeci încă e bună. E mai bună ca o masă nouă, frumoasă, dar nouă. Nu știu de ce oamenii aruncă lucrurile vechi. E un vecin aici. Și el stă singur, dar are inima bună. Mi-a spus că îi e milă să arunce lucruri vechi. Mai am un vecin care stă singur. Nu se aude nimic din locuința lui. Chiar nimic. Parcă n-ar sta nimeni acolo. Nu cântă și nu vorbește nimeni de acolo. Stăm fix unul lângă celălalt, eu scriu, poate și el scrie. Uneori mă uit pe geam la stele. Aici se văd stelele. E frumos. Nu-i nici oraș, dar nici sat. E ceva între.

Mă ridic de la masă. Mă uit pe geamul din bucătărie. De aici se uita și bunica mea, curioasă. Vizavi e un bloc. Acolo stau și alți oameni care se uită pe geam. Uneori, îi văd noaptea în spatele perdelelor. Apar ca niște stafii, ca niște umbre amorfe, care fac mișcări rare, aproape insesizabile, încât cineva neexperimentat ar putea cu ușurință să spună că halucinează.

În altă noapte au venit doi câini. S-au așezat lângă mașina mea, în fața blocului și au început să urle deodată. În noaptea de Paști, înainte de răsărit, s-a declanșat singură alarma magazinului din fața blocului și a cântat multă vreme. Uneori, se aude trenul cum oprește greoi în noapte. Poate nu se întâmplă multe, dar se aud multe.

Deschid sertarul din bucătărie și văd câteva cuțite primite de bunici de la unchiul Petru, fratele bunicului meu. Lucra la o fabrică din Sibiu și ne personaliza cuțite și satâre: „Sibiu 1997", „Sibiu Amintire", „Sibiu 1980". Îmi fac azi niște macaroane cu brânză, cum m-a învățat bunica, la aragazul ei „Modern", fabricat la Întreprinderea „23 august" din Satu Mare. Îmi aprind acum o țigară și îmi așez țigara în scrumiera făcută la Fabrica de Porțelan „Iris", din Cluj Napoca, „Made in Romania". Merg în celălalt dormitor. Găsesc pătuțul meu de copil, exact la fel, doar că acum e umplut cu plăpumi și perne. Radioul e încă fixat pe Radio „Antena Satelor". Aici m-am născut.

Zicea o profesoară de caligrafie din China, chiar înainte să înceapă pandemia și să se închidă Institutul Confucius din București, că „go back to your initial heart". Ne explica o caligrafie superb realizată. M-am tot gândit, „să te întorci la inima inițială", taoism, sau să nu uiți de unde ai plecat sau să nu mergi prea departe de cine ești sau să nu te schimbi prea mult sau, dacă ai fii o tobă, să ții același ritm, indiferent de celelalte ritmuri din jur, tu să îl ai pe al tău.

E un anticariat aici unde sunt aduse lucruri din Elveția. Acolo, când cineva moare, vin unii cu un camion și iau tot. Ciudat, pentru noi cel puțin. Găsesc acolo fotografii vechi, unele de la nunți, sau aparate foto cu filme în ele. Am developat patru filme. Aveau mai mult de jumătate de poze făcute. Nu știu altfel dacă e bine să păstrez toate astea. Mă încarc eu cumva? Trebuie să plec mai departe, să mă eliberez? Sau gândesc și eu ca în Japonia, unde se spune că un obiect mai vechi de o sută de ani capătă suflet. Să fiu înconjurat de atâtea, ca într-un muzeu? O să deschid poate „Muzeul amintirilor din trecut" și voi face aici un fel de rezidență pentru cei care au mai mult de treizeci de ani, ca mine și, care din motive mai mult sau mai puțin știute, nu s-au desprins chiar de toate amintirile.

Mă duc acum în sufragerie. Acolo e un loc în care se ruga bunicul meu de trei ori pe zi. A făcut asta vreo treizeci de ani, în același loc, de trei ori pe zi. Acum, dacă să zicem că voi continua să fac și eu asta, transform apoi toată locuința într-un fel de peșteră de retragere și meditație sau ceva de bine, oricum.

M-am gândit la noi, care tot plecăm și plecăm și umblăm peste tot, adică tot dăm resetare și resetare, resetăm, repornim, resetăm. Mica resetare. Mici resetări. Am găsit și titlul. „Nu te schimba, rămâi așa, stai copile pe locul tău", exact cum cântam pe vremuri cu formația. Melodia se numea „Copilul Soarelui". Așa se numesc păpușile: Bunica și Copilul Soarelui. Așa am găsit și titlul. Bunica și Copilul Soarelui. Lumina ochilor.

Caracatița

Victor Nicolae CIOBANU

A rezistat patru luni în funcția de director la păduri. I-au falsificat semnătura și l-au schimbat din funcție. Au vrut să scape de el. Era cel mai incomod angajat din instituție. S-au trezit cu el la examen. Le-a stricat planurile.

Ca să se asigure, l-au retrogradat din director la funcția de șef de district și l-au mutat undeva la mama naibii, cât mai departe de Brașov. Urma să aibă în subordine câțiva pădurari și să facă naveta. Tocmai intram în liceu când s-a întâmplat toată porcăria. Părea mai trist, dar își ascundea cu brio toate emoțiile. Nu s-a lăsat ușor, deși lucrurile s-au agravat în timp. I-a dat în judecată. La fiecare termen lucrurile erau tot mai absurde. A început să bea. Îl vedeam cum se stinge pe zi ce trece. Nu-și mai găsea locul. Avea acum prea mult timp să se gândească la toate. A încercat să mai lucreze undeva, dar și acolo a stat cam un an, până ce i-au cerut să facă o șmecherie, să semneze un deviz și să primească bani mulți pe asta. N-a vrut și și-a dat demisia. Venea dintr-o familie de bucovineni, oameni vrednici, refugiați în România. Bunicul lui a fost director de școală, tatăl lui era doctor în silvicultură, cercetător, ieșit la pensie, la fel și mătușa și unchiul lui. Toți au lucrat ba în cercetare, ba în producție, ba au predat la facultate. Culmea, nimeni din ei nu s-a îmbogățit, nimeni n-a făcut afaceri sau alte manevre ilegale. Fiecare stătea la bloc, cu cărți publicate în domeniu, cu diplome și premii, cu recunoaștere, dar toți la bloc. Cum să învețe să fure dacă tatăl lui, bunicul meu, mi-a dat în clasa a noua să citesc „cea mai importantă carte pentru vârsta ta", adică „Meditațiunile lui Marc Aureliu"? Bunicul era un stoic. Trăia exact după un nivel de valori și virtuți ca în vechime. Așa a învățat și tata. Era primnul doctor în științe din județ. A lucrat mulți ani acolo, aproape douăzeci, dar simțea și simțeam și eu că nu era de el să mai rămână. Era prea bine pregătit ca să fie acolo. I se mai spunea uneori cu bunăvoință să meargă mai sus, într-o funcție mai mare sau să vină la București. De obicei, se ferea de toate astea. Știa el și intuia bine cum sunt lucrurile la nivel central. Totuși,

anii și-au spus cuvântul și a simțit că e nevoie să plece mai departe. A dat examen pentru un post de director și a reușit. A început în forță să lucreze, a crescut parametrii economici, relațiile și cercetarea silvică în noua instituție. A schimbat regulile, că doar venea dintr-un ocol silvic premiat de atâtea ori pentru activitățile desfășurate. Toate păreau bune și frumoase, până ce au început să-l sune din stânga și din dreapta. Suna câte un deputat, apoi altul. Dădeau ordine, amenințau, tăiau și spânzurau. Veneau cu ordine clare că trebuie pus cu tare la concurs sau altul. Promovau oameni fără valoare sau nepregătiți și tata îi punea în funcții la concurs pe cei care câștigau pe merit. Nu știam nici eu pe atunci. Cu unii oameni nu te joci, când ajungi sus, bătălia e mare, pe viață și pe moarte. Sunt mulți bani acolo, în pădure. Toți vor o parte, să mai pună un ban gras în campanie, să-și cumpere funcții, să-și facă averi și case. Nu-i de joacă acolo. Sunt apoi unii obsedați de putere, care dacă le-ai refuzat o cerință, te scot din joc. „E ca o caracatiță totul, la toate nivelurile", mi-a spus el. „E exact ca o plantă dăunătoare, ca un lichean, care apare pe un brad, îl mănâncă, se extinde și îl usucă de tot". Vedeam ce greu îi este, să se lupte cu dreptatea în mână, cu morile de vânt și totul degeaba. Mergea la procese, câștiga, dar tot veneau schimbări și alte tergiversări și se tot lungea treaba. Apoi a murit inginerul Popovici. Era cercetător, doctor în silvicultură. L-au schimbat abuziv din funcție și omul a murit de supărare. Era un perfecționist, avea atâtea cărți și studii publicate, era un personaj pitoresc, la costum tot timpul, bine pregătit, elevat, și-a dedicat toată viața cercetării silvice. L-au distrus. M-am gândit mult la el. Am fost la lansarea cărții lui de ecologie. Era un om respectat și de modă veche. N-aveau nevoie de el. Sistemul bolnav, caracatița, avea nevoie de oameni mici, josnici, docili, ascultători și fără urmă de personalitate. Sistemul avea nevoie de oameni mediocri, care să asculte ordinele. Totul era politic, toate funcțiile, de la un simplu director de grădiniță, până la alte funcții din instituții mai mari.

Eram în clasa a noua și aflam toate astea. Le trăiam în familia mea. Nu mai dormeam nici eu noaptea. Îl vedeam pe tata cum suferă de o boală nevăzută, care îl roade și îl curăță de pe picioare, care îl macină și îl slăbește pe zi ce trece. Treceau anii, treaceau procese după procese, pe la toate instanțele și îl vedeam cum își îneacă totul într-un pahar. Uneori îl căutam și nu-l găseam decât târziu, în vreo cârciumă, stând singur la o masă și privind în gol. Au trecut cinci ani și a câștigat procesul cu Regia Națională a Pădurilor și cu Ministerul Mediului. A învins. S-a lăsat de băut definitiv și irevocabil, exact ca decizia finală a instanței de la Curtea de Apel. S-a terminat totul. S-a pregătit, s-a îmbrăcat frumos și a plecat la Ministrul Mediului cu documentele și cu decizia irevocabilă în mână.

- Știți, domnule Ciobanu, da, teoretic aveți dreptate, dar nu vă vrea Popescu, președintele Consiliului Județean și nici deputatul Ionescu. Știți, nu sunteți membru de partid. Noi n-avem ce să facem. El e președintele de partid acolo la dumneavoastră. Mă înțelegeți. Eu ce pot să fac e să vă propun o altă funcție, dar în cercetare.

Tocmai terminam liceul și auzeam toate astea. „Dau la drept", le-am zis tuturor furios. Stăteam noaptea și mă uitam pe geam. Am zis că o să fac eu dreptate, dar nu așa, oricum, ci în toată țara. Eram tânăr. Nu știam că boala asta e la toate nivelurile, în toate fibrele și structurile, în toate colțurile și ungherele, absolut peste tot. „E ca o caracatiță totul", îmi răsunau cuvintele lui tata în minte. N-am făcut eu dreptate. Mi-am dat seama că n-am cum, cel puțin, nu singur. Între timp, Popescu și Ionescu au murit de cancer. Alții au ajuns pe la închisoare. Toți acei indivizi care veneau cu propuneri ilegale, cu șmecherii și manevre. N-a scăpat nici unul. Poate nu erau destul de mari, destul de rechini ca să scape. Partidele s-au schimbat ca valurile mării. Nimic n-a fost permanent. Mai devreme sau mai târziu, toți au ajuns la închisoare sau au murit. Poate așa a vrut Providența sau au fost uciși de propria conștiință? Cine știe? Între timp, lucrurile s-au mai liniștit. Poate anii au calmat durerea lui tata, poate a găsit frumusețea în lucrurile mici ale vieții. Oricum, de uitat, n-a uitat, asta e clar.

Și azi, o boală nevăzută planează ca o caracatiță peste toată țara asta. E un organism cu câteva tentacule mari și sistemice, care sug și acaparează tot ce-i gras și bun. Nu e o caracatiță imensă. Nu. E alcătuită din oameni organizați pe sistem tribal. N-am fost niciodată moderni. N-am fost. Pare totul atât de evoluat, dar pe ascuns, e doar o fațadă. N-am fost niciodată moderni.

Ciobanu Victor Nicolae, născut în 1986, în Sfântu Gheorghe, jud. Covasna, a studiat muzică, antropologie și teatru. Pleacă în 2013 la școala de muzică a lui Erdal Erzincan din Istanbul. Premiul II la concursul de monodrame din Bacău (2016). E primul român bursier prin Ministerul de Externe al Republicii Indonezia (2016). Pleacă în insula Sulawesi, devine elev al maestrului Basri Baharuddin Sila (tobe) și în insula Java, unde devine elev al maestrului Martinus Miroto (dramaturgie scenică). Organizează primul spectacol din România cu ritualuri, dansuri și muzică din insula Sulawesi. Organizează spectacole, evenimente culturale, e colecționar de artă asiatică și pasionat de fotografie.

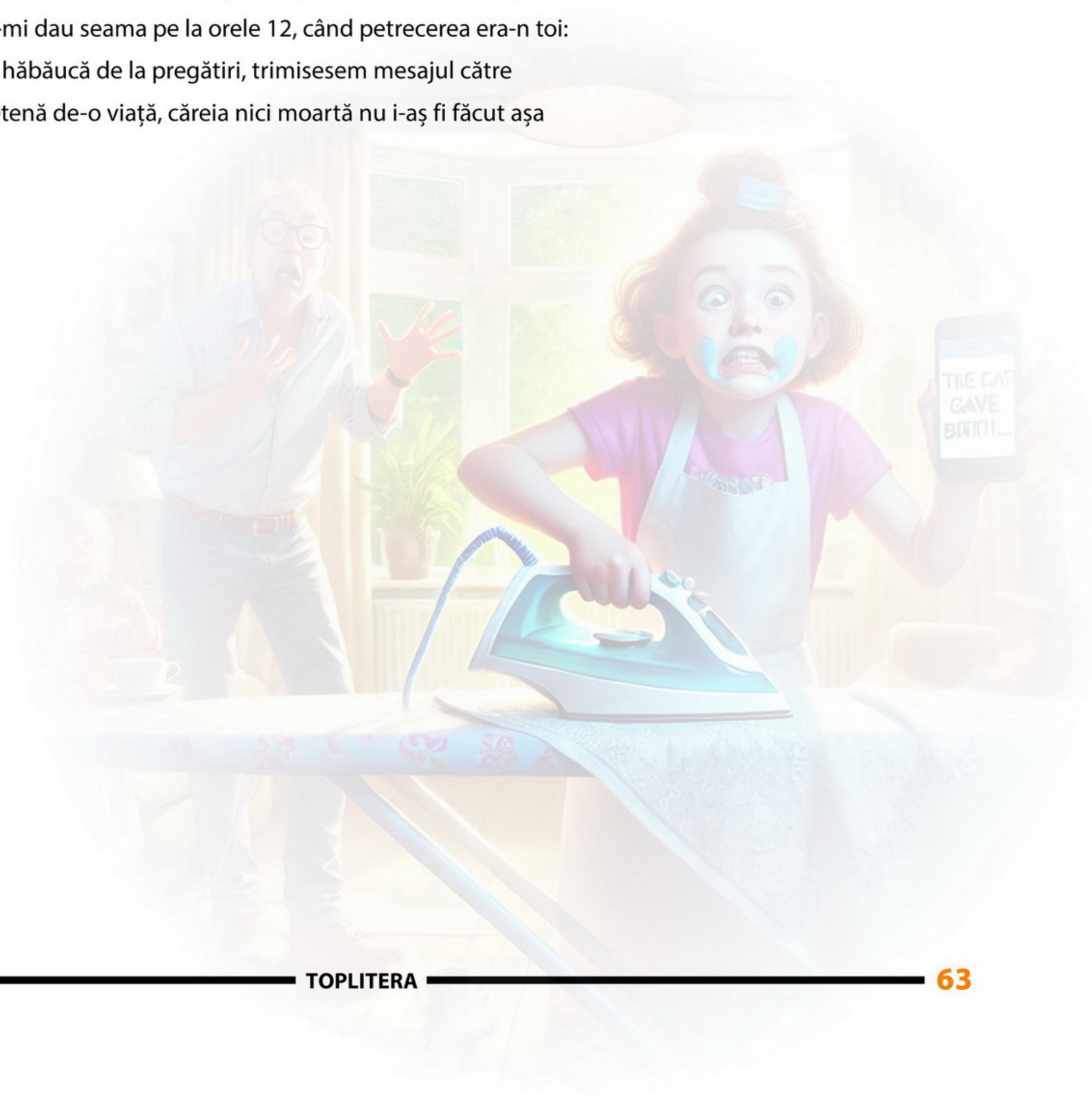

Confuzie

Viorica Macrina LAZĂR

Sâmbătă, pe la amiază, eram grăbită că trebuia să merg la o nuntă, atât de grăbită că soțul a văzut că poate să-și calce singur cămașa, iar fiică-mea, aia mică, a văzut și ea că poate să-și dea singură cu bățul cu albastru de metil pe gât și chiar să și plângă neconsolată. C-o seară înainte, eu și Lucreția ne simțiserăm bine rău, nebârfind, ci doar comentând întâmplările vieților noastre caramelizate, iar a doua zi, la nuntă, mă apuc și-i trimit un mesaj numai așa, de *fun*, în cifrul nostru: „Ți-am scris pentru că a fătat pisica.Mă gândeam că, dacă ai 40 de ani și dacă tot nu reușești să prinzi buchetele mireselor pe la nunți, poate vrei un pui de mâță”.

N-ar fi fost mare bai (ea știa că bunica are o mâță care probabil o să fete iar); baiul a fost altul, dar aveam să-mi dau seama pe la orele 12, când petrecerea era-n toi: văd că, la cât fusesem de hăbăucă de la pregătiri, trimisesem mesajul către Carmen, sfioasa mea prietenă de-o viață, căreia nici moartă nu i-aș fi făcut așa ceva.

Calul și Nebunul

Alexandra Renata PRECUP
& **Gabriel** MOLDOVAN

Tic-tac, tic-tac, sunetul ceasului parcă e mai asurzitor decât niciodată. E 4 dimineața și Vlăduț încă stă cu ochii în tavan, gândindu-se cu cine să joace șah mâine sau unde va fi ultima lui misiune, pentru că orașul are nevoie de el. A rămas fără concurență la șah, cel puțin în orășelul lor, e cel mai bun de ceva vreme. Aah, cât de mult îi place șahul.

„VLĂDUȚ! TREZEȘTE-TE ODATĂ, O SĂ ÎNTÂRZII!" Mda, asta era mama lui, alarma perfectă pentru a trezi tot blocul. Băiatul se îmbracă, își aruncă ghiozdanul în spate și o ia în pas alert spre școală. Odată ajuns acolo, intră în sala de clasă, la matematică. „Scoateți o foaie de hârtie!" exclamă profesoara. Evident că Vlăduț nu are de gând să scrie nimic. Totuși, colegul lui de bancă e Mihăiță, cel mai tocilar băiat din școală, așa că, cât timp Mihăiță scrie, Vlăduț se pierde în gânduri.

Vreți să vă zic un secret? Vlăduț are o superputere: auzul lui poate ajunge oriunde, dar doar dacă se relaxează făcând asta. Intenționat sau mai puțin intenționat, Vlăduț aude conversația din baia băieților. În baie, doi băiețași mai mari puțin, cred că sunt clasa a 8-a, vorbesc încântați despre ceva nou.

„Andrei, ai auzit de noii noștri vecini? Am văzut un bărbat de vreo 5 metri înălțime, tatuat și musculos. Sper să cresc și eu așa!" exclamă Bogdan.

„Uaaau! Serios? Și ce făceau? Vreau să îi cunosc. Oare de unde vin? Și de ce fix la noi în cartier?"

„Nu știu, Andrei, cred că vor să deschidă un magazin. I-am văzut cărând lăzi mari, dar nu prea am văzut ce e în ele."

„Sper să fie un magazin de dulciuri, ador ciocolata," spune Andrei. „Abia aștept să fiu cel mai bun prieten cu copilul lor!"

„Nu am văzut niciun copil în preajma lor sau a apartamentului acestora, ce-i drept."

„Asta e puțin ciudat, Bogdan. La noi în cartier se mută doar familii cu copii, doar știi și tu asta."

„ALBU!!!" Îl strigă profesoara pe Vlăduț pe numele lui de familie. Băiatul își pierduse atenția complet auzind discuția celor doi băieți.

E ora 14, porțile școlii se deschid lăsând elevii obosiți și înfometați acasă. Vlăduț, ajuns în camera lui, decide să se uite puțin pe geam. Cine știe, poate își salută noii vecini. Stă și stă și stă din nou, și dintr-o dată vede un tip înalt, tatuat, cu mușchi, purtând ochelari de soare. Alături de el se aflau alte două persoane: o femeie îmbrăcată în haine largi din cap până în picioare, deși afară era cald, început de septembrie, și un bărbat, tot înalt, nu chiar atât de musculos, ce-i drept, dar era și el îmbrăcat elegant, iar ochelarii de soare erau nelipsiți. Aveau un comportament sinistru; păreau să se ferească de a da ochi în ochi cu cineva. Sinistru. Vlăduț încearcă să audă măcar o fărâmă de conversație, dar nu reușește să se relaxeze. Ca să își limpezească puțin gândurile, se pune la calculator să joace puțin șah, singurul lucru care îl poate relaxa. Pe calculator găsește jucători foarte buni cu care îi face plăcere să joace. În timp ce făcea o mutare cu regina, Vlăduț a început să audă conversația noilor vecini.

„Ce ne facem cu toate astea? O să-și dea seama cu ce ne ocupăm dacă le găsește."

„Ai dreptate, șefu'! Trebuie să scăpăm de ele cât mai repede."

Oare ce o fi? Vlăduț stă pe gânduri toată noaptea pentru a pune un plan la cale. Toate nebuniile îi trec prin cap, nu știe ce să facă, cum să facă sau măcar cum să își dea seama cu ce se ocupă.

„VLĂDUȚ, TREZEȘTE-TE!!" alarma din nou. Acesta se îmbracă și se duce la școală, încearcă să dea de băieții de ieri, poate îi mai poate asculta, dar nu e nici urmă de ei. Ciudat. Vlăduț pleacă acasă într-un suflet să descopere ce se întâmplă în casa lor.

Vreți să vă spun de ce e așa gata să afle ce se întâmplă? E pentru că Vlăduț a avut un frate, Robert, dar a fost răpit când era mic, iar faptul că acești oameni erau ciudați și nu aveau copii îl duceau cu gândul la fratele lui.

Băiatul are un plan bine pus la punct, doar că trebuie să aștepte lăsarea serii. Băiatul a observat că indivizii pleacă în fiecare noapte la ora 2 fix. Tic-tac, tic-tac, ora 1:57, 1:58, 1:59 șiiiii, 2:00, în sfârșit, Vlăduț se furișează pe ușă, iar odată ajuns în fața blocului oamenilor ciudați, se urcă pe scară, se furișează pe balcon și reușește să intre în casă, unde îi vede pe cei doi băieți de la școală. Păreau hipnotizați, era ciudat. Băiatul încearcă să vorbească cu ei, să îi ajute, dar aceștia tot repetau niște cuvinte străine și înfricoșătoare. Deodată, cei doi băieți se năpustesc asupra lui Vlăduț și îl închid în cameră cu gratii. Așa îi ziceau ei, era o cămăruță cu gratii în locul ușii. Nu trec nici două secunde și apare bărbatul tatuat, Șefu'. Vlăduț încearcă din răsputeri să facă liniște pentru a nu atrage atenția asupra lui, dar șeful deja știa totul.

Vlăduț își reține respirația, încercând să își controleze frica ce-l cuprinde. Camera este mică, pereții par să se strângă în jurul lui. Își rotește privirea în căutarea unei ieșiri, dar tot ce vede sunt gratiile reci și necruțătoare.

În fața lui, bărbatul tatuat stă imperturbabil, cu un zâmbet rece pe față. Colega lui cercetează ceva pe un grafic. Bărbatul se apropie de gratii, făcându-l pe băiat să se retragă instinctiv. Cu o mișcare rapidă, întinde mâna prin gratii și îl apucă de haină, trăgându-l pe Vlăduț aproape de el.

„Ce te-a adus în casa noastră la o oră atât de târzie?" îl întreabă bărbatul tatuat, privindu-l fix.

Vlăduț înghite în sec. „Cine sunteți voi? Și ce ați făcut cu băieții?"

Bărbatul tatuat își scoate ochelarii de soare, dezvăluind ochii reci și pătrunzători. „Numele meu nu contează, dar să zicem că îmi place să mă gândesc la mine ca la un... facilitator. Băieții aceia? Sunt sub influența noastră, ajutându-ne în afacerile noastre." Bărbatul rânjește, dezvăluind un zâmbet înfricoșător. „Curiozitatea poate fi periculoasă. Ai auzit vreodată de expresia 'curiosity killed the cat'?"

„But satisfaction brought it back," se aude în mintea lui Vlăduț. Acesta dă din cap afirmativ, încercând să-și păstreze calmul. „Și ce afaceri sunt acestea?" întreabă el cu aparent dezinteres, luptându-se să-și stăpânească tremuratul vocii.

„Întrebările tale sunt îndrăznețe pentru un băiat atât de tânăr," continuă bărbatul tatuat. „Să zicem că ne ocupăm de lucruri care nu sunt pentru urechile sau ochii curioșilor. Înțelegi că ai intrat într-un teritoriu periculos, nu-i așa?"

Vlăduț înghite în sec. „Nu am vrut să provoc probleme. Doar..."

Dar nu mai așteaptă continuarea. Se întoarce spre colega sa, care acum îl privește cu aceeași privire pătrunzătoare. „Tânărul nostru prieten ar putea fi de ajutor, chiar dacă nu-și dă seama încă."

Un fior rece îi trece pe șira spinării. „De ajutor? La ce anume?"

Femeia îmbrăcată în haine largi face un pas înainte, scoțând un obiect strălucitor din buzunarul hainei. „Este timpul să aflăm ce știe băiatul acesta," spune ea cu o voce calmă, dar amenințătoare.

Vlăduț își amintește de fratele său, Robert, și își promite că nu va lăsa ca istoria să se repete. Trebuie să scape și să afle ce se întâmplă cu acești oameni misterioși. Începe să-și folosească auzul pentru a captura orice zgomot care l-ar putea ajuta.

Între timp, bărbatul tatuat se apropie de el. „Spune-ne, Vlăduț, ce ai auzit? Ce știi despre noi?"

Vlăduț știe că trebuie să fie precaut. „Doar... zvonuri. Că v-ați mutat recent în cartier și că ați adus lăzi mari cu voi. Că poate vreți să deschideți un magazin. Oamenii sunt curioși, asta-i tot."

Femeia îmbrăcată în haine largi începe să râdă isteric, apoi se apropie și mai mult, punând obiectul strălucitor pe masă. „Să vedem dacă spui adevărul."

„Băieții noștri sunt prea puțin obișnuiți," spune bărbatul, vocea sa gravă rezonând în micul spațiu. „Dar poate că e mai bine așa. Ne-ar prinde bine un nou ajutor."

Tic-tac, tic-tac. Sunetul ceasului deveni din nou asurzitor în urechile lui Vlăduț. Înțelege că timpul nu este de partea lui. Trebuie să găsească o cale de a scăpa și de a anunța pe cineva despre ceea ce se întâmplă. Dar cum?

Dintr-o dată, ușa de la intrare se deschide cu un zgomot puternic. „Șefule, avem nevoie de tine jos. E o problemă cu transportul." Zice cel de-al doilea bărbat, intrând pe ușă cât să i se vadă jumătate din trup, cu un pistol în tocul sub braț.

Bărbatul tatuat se întoarce spre Vlăduț. „Fă-te comod! Vom fi înapoi imediat." Râsul său răsună până jos pe scări și apoi în tot holul. Era exact de ce avea nevoie ca să cartografieze ce se afla dincolo de ușă, sunetele rostogolindu-se prin spațiile deschise și lovindu-se de pereții tari.

Știa că nu putea să aștepte să fie salvat. Trebuia să acționeze. Examină gratiile mai atent, căutând orice slăbiciune. Poate, doar poate, putea găsi o cale de a le desface. Apoi începe să-și caute în buzunare. Găsește o agrafă de hârtie. Cu mâinile tremurânde, începe să lucreze la zăvorul ușii.

Minutele trec încet, fiecare secundă părând o eternitate. Dar în cele din urmă, zăvorul cedează și ușa se deschide cu un scârțâit. Vlăduț își reține respirația, ascultând cu atenție. Nu pare să fie nimeni pe coridor.

Intuiește că ceea ce fac acei oameni este mult mai sinistru decât și-ar fi imaginat vreodată. Lăzile mari pe care le aduc conțin lucruri periculoase, iar comportamentul lor ascunde o conspirație de proporții.

Și mai știe că singura șansă cu această investigație este să găsească aliați. A doua zi la școală, va trebui să-l recruteze pe Mihăiță, colegul său tocilar.

Ieșind cu grijă din cameră, se strecoară pe holul din capătul scărilor, ascunzându-se în umbre. Trebuie să ajungă la ieșire înainte ca cei trei să se întoarcă. Cu pași tăcuți, înaintează, orientându-se după sunetele din jur.

Ajunge la o ușă mare, probabil ieșirea din clădire. Dar înainte să o poată deschide, aude pași venind înspre el. Se ascunde rapid după o cutie mare, inima bătându-i sălbatic.

Cei trei trec pe lângă el, discutând aprins. Din fericire, nu-l observă. După ce sunetele pașilor lor se pierd în depărtare, Vlăduț iese din ascunzătoare și deschide ușa. Aerul rece al nopții îi lovește fața ca o mângâiere binevenită.

Fugind cât îl țin picioarele, se îndreaptă spre secția de poliție. Trebuie să le spună totul. Trebuie să-i salveze pe băieți și să oprească acei oameni ciudați.

Ajuns la secție, cu respirația tăiată, povestește totul ofițerilor de serviciu. Aceștia îl ascultă cu atenție, privindu-l cu îngrijorare. Imediat se mobilizează și pornesc spre clădirea unde sunt ținuți băieții.

Vlăduț știe că încă nu s-a terminat. Dar pentru prima dată, simte că are o șansă. Posibil una de a-și găsi fratele și de a aduce dreptate în orașul lor.

Și, poate, de a deveni eroul de care orașul are nevoie.

Textul „Calul și Nebunul" a fost scris în cadrul taberei de scriere creativă „Povești în Culorile Copilăriei", organizată la Toplița și coordonată cu măiestrie de Cosmin Perța. Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Adelaide Pretniss

Teodora UJICĂ
& **Victor** CIOBANU

- Prietenia, spune doamna Marissa, lovind in tablă cu un băț extensibil, este importantă. Încrederea pe care ne-o acordăm reciproc în societate ne ține uniți și ne face să funcționăm.

Ochii profesoarei se îngustează și e deranjată.

- Este clar, Adelaide?

Adelaide tresare și aproape că scapă telefonul din mână. Stă în ultima bancă, ca de obicei, și este în mijlocul unei conversații mult mai interesante decât lecția scoasă parcă din povești pentru copii a doamnei Marissa.

- Da, doamnă, se grăbește să spună, împingând telefonul în ghiozdan.

Se alege cu un pufnet disprețuitor de la o colegă, dar lecția continuă.

Adelaide Pretniss nu avea nevoie de lecții despre încredere. Nimeni nu are nevoie de lecții despre încredere, nu când locuiește în periferie. Când clopoțelul sună, în final, fata se ridică surprinzător de repede și își ridică ghiozdanul pe umăr, apoi o ia la pas înainte ca restul colegilor ei de clasă minunați să o observe. Este prea înceată, ca de obicei.

- Ia te uită, dacă nu e chiar Adelaide. Ce mai faci, Addi? Văd că personalitatea ta este la fel de groaznică ca alegerile făcute în materie de haine. Nu înțeleg cum nu ai fost dată afară încă.

Negreșit, vocea catifelata a Arianei o ajungea mereu din urmă, mereu la fel de veninoasă, la fel de dulceagă și prietenoasă, tocmai ca ținta să își dea seama că este insultată. Până aici a fost cu prietenia și încrederea. Adelaide încearcă să își imagineze cum ar fi reacționat doamna Marissa daca ar fi de față. Ceea ce nu se întâmplă, în mod curios, niciodată. Știa ce ar fi trebuit să facă, să își țină gura și să plece. Problema era că nu o făcea niciodată.

-Poate pentru că sunt prima din clasă? Sau poate pentru că nu mă iau de oameni bazat pe ce poartă. Serios, Ariana, ești clișeică.

Cu asta, Adelaide se întoarce pe călcâie și mărește pasul, nedorind să îi dea colegei ei de clasă răgaz de gândire, sau, mai rău, să încerce să arunce cu ceva după ea din nou.

Ziua de astăzi se anunțase proastă încă de la început, când fata se împiedică și se juli pe genunchi, apoi încercase să bea un ceai mult prea fierbinte. Așadar, Adelaide nu fu deloc surprinsă când talpa adidașilor ei se desprinse. Când o zi se anunță proastă, rămâne proastă și se termină prost.

Daca vreți să ajungeți la casa ei, nu este greu deloc. Trebuie doar să treceți de cartierele luxoase, de grupurile de mall-uri și zgârie-nori, și să vă îndreptați privirea spre blocurile turn de la marginea orașului, cele care au tencuiala decojită, acoperișurile șubrede și acte de construcție și siguranță cam inexistente.

În fiecare zi, Adelaide face același drum dezolant, doar că astăzi este de două ori mai greu deoarece se împiedică la fiecare pas în timp ce cusăturile tenișilor ei cedează. Împinge ușa de la intrare cu putere, ignorând țipătul ascuțit al balamalelor neunse, și intră în apartament. Apartament este mult de spus. O cameră mare, îngrămădită cu lucruri vechi, majoritatea stricate, inclusiv o canapea râncedă pe care tatăl ei este trântit fără nici o vlagă. Încă două uși, una duce spre o baie cu gresie spartă și apă mereu rece, iar cealaltă către o cameră de dormitor. Adelaide împarte această încăpere cu încă trei persoane și cel puțin doi șobolani, cel puțin în teorie. În practică, mama și fratele ei rareori sunt pe acasă. Fata își lasă ghiozdanul jos cu un pufnet și se îndreaptă spre tatăl ei, apoi începe să îl scuture cu forță.

- Tată! Am nevoie de bani, adidașii mei sunt varză.

- Nu! Eu am nevoie de bani! Skateboard-ul meu tocmai a făcut pană.

Adelaide tresare și se întoarce spre vocea din spatele ei. Fratele ei este înalt, are părul negru, ciufulit și o privire hotărâtă.

- Matteo, eu am venit prima! mârâi fata la fratele ei.

Nu se aștepta să fie atât de devreme acasă. Uneori lipsește cu zilele, dar pe aici nimeni nu ține cont de nimic. Tata se ridică, aiurit și ametit, apoi se holbează la copiii lui, de parcă nu i-a mai văzut niciodată.

- Ce? Ce-i? Ce vreți?

Vorbele lui se încâlcesc și se topesc unele în altele. Nu e deloc liniștitor. Adelaide sări prima, dornică să explice situația, acțiune care doar îl înfurie pe tatăl ei.

- Adidași noi? Skateboard? Da' ce, suntem de la Casa Albă pe aici? Nu aveți impresia că cereți prea mult, când de-abea putem plăti impozitul pentru apartamentului ăsta? Mai ales tu, se învârti bărbatul, cu furie scăpărândă spre fiica lui. Ai spus că școala aia șmecheră a ta nu are niciun cost. Ei? Nu înțeleg de ce te complici, când oricum tot aici ai să ajungi. Eu nu bag bani în tine și în educația aia a ta de doi bani, mă înțelegi?

Adelaide se crispă, dar își revini repede. Se uită spre fratele ei, cu o fărâmă de speranță, dar Matteo se uită impasibil în altă parte. Ca de obicei.

- Da, tata, oftează fata supărată. Am intrat cu bursă, nu asta este ideea.

- Și atunci? Lăsați-mă în pace. În camera voastră, acum! îi taie vorba tatăl ei.

Cu dinții scrâșnind de furie, Adelaide se întoarce și trântește ușa intenționat atunci când intră în cameră. Matteo nici nu se deranjează, iese din casă pur și simplu pe ușa din față. Nici Adelaide nu rămâne în cameră. Nimeni nu vrea să rămână în casă prea mult timp, așa că se cățără abil pe pervaz și balcoane până când urcă pe acoperișul plat, din beton, al blocului. Este locul ei favorit. Se așează jos și privește soarele alunecând de cealaltă parte a clădirilor, cu o carte în mână și cu un creion și un caiet în cealaltă. Creionul îi zbârnâie, numerele venind la ea ușor, ca o pală de vânt plăcut. Ecuațiile complicate alcătuiau un ansamblu simplu în ochii ei. În timp ce începe să își facă temele, o cioară i se așează pe cap și o ciupește afectuos de o ureche. Adelaide zâmbește vag.

- Scuze, prietene, nu azi. Sunt la fel de înfometată ca tine.

Cioara cârâie nemulțumită și zboară mai departe, spre stradă. Este greu să ții până și animalele aproape când nu ai nimic de oferit, dar Adelaide va avea în curând foarte multe de oferit pentru că Adelaide Pretniss are mereu un plan.

A început vag și neconturat. A început cu obiecte puse deoparte, cu bani strânși și cu minciuni. A început cu secrete. Poate nu a început foarte bine, dar Adelaide crede în ideea că "scopul scuză mijloacele". Acum este prea târziu, oricum. A început cu Miles. Cu singurul ei prieten, singura persoană căreia îi spunea orice. Miles se mutase din oraș acum doi ani, dar încă țineau legătura cu mesaje zilnice. Miles este tot ce Adelaide nu este : amuzant, prietenos, carismatic. Normal că l-a admirat și încă o face. Apoi a urmat un apel. Miles luase o nouă slujbă, un apartament împreună cu sora lui. Și o invita și pe ea, cu promisiunea unui job part-time cât se poate de legal. Adelaide ar fi făcut orice să meargă, dar tatăl și mama ei fuseseră clari. Nimeni din familia Pretniss nu pleacă. Chiar și Matteo se întorcea mereu, ori singur, ori adus de jandarmi. Nu exista o alegere când venea vorba de astfel de lucruri, iar atunci când nu există o alegere, îți faci singur una.

Curând, cioara se întoarce cu ceva strălucitor în cioc. Dă drumul la bijuterie și Adelaide o prinde. Pentru ultima dată, își promite ea. Amanetul este peste drum, iar drumul a fost rapid. Banii, puși la loc sigur în buzunarul interior. Ghiozdanul este pregătit. Adelaide se uită la bloc pentru ceea ce trebuie să fie ultima dată.

-Haide, Scânteie!

Cioara se face comodă în părul ei negru, chiar pe cap, acolo unde îi place cel mai mult să stea. Nu se știe cine l-a învățat pe Scânteie să fure, dar cu siguranță o ajută acum, când are nevoie urgentă de bani.

-Deli.

Nu fusese o întrebare. Matteo nu pune niciodată întrebări. Adelaide se întoarce încet, șovăitor. Atât a fost cu planul ei de evadare. Matteo o privește inexpresiv.

-Ai încredere în Miles?

Adelaide și fratele ei nu sunt apropiați, deși seamănă într-un fel. El este cu șase ani mai mare, are un grup de prieteni ca niște câini de luptă și se ia de oricine îndrăznește să îl sfideze. Impunător, rece. Astea sunt cuvintele. Cu toate acestea, Matteo o cunoaște cel mai bine.

-Da, răspunde ea, sec.

Matteo aprobă, apoi îi întinde un plic.

-Du-te și nu te uita înapoi.

***

-Miles!

Cinsprezece ore a durat călătoria cu autobuzul. Scânteie nu mai avea răbdare în geantă, era înfometat și însetat. Furase un pandantiv și un inel, iar Adelaide trebui să le înapoieze discret. Nu mai contează, acum era aici. Adelaide îl îmbrățișează strâns pe prietenul ei, care o așteptase la autobuz. Miles își îngroapă fața în părul ei. Trei cuvinte.

-Îmi pare rău.

Doar trei cuvinte, înainte ca un jandarm să o trântească la pământ. Bărbia lui Adelaide se juli de asfalt și sângele îi inundă gura.

-Ești arestată pentru furt și contrabandă. Ai dreptul să nu spui nimic.

Scânteie croncăni panicat și zbură într-un copac. Miles se uită la prietena lui cu ochi triști și goi, cum e luată pe sus și dusă la secție.

-Mulțumim, un jandarm îi spune și apoi îi întinde niște bani. Așa cum ne-am înțeles.

Câtă ironie! Adelaide ar fi trebuit să știe că o zi proastă mereu se termină prost.

"O problemă nu vine niciodată singură", auzise Adelaide undeva, iar acum toate vorbele se adevereau. O cameră cu pereții scorojiți și cu igrasie. O chiuvetă spartă, un robinet stricat, care tot picură și un pat cu arcuri rupte și tari. Asta era noua ei viață. Se gândea la tatăl ei și la tatuajul lui în formă de piesă de Domino. Acum îl înțelegea. Cinci de Domino, singur între patru pereți. "Ești un punct, un nimeni", auzea ea o voce sâcâitoare și rea, care îi tot vorbea în cap. A oftat lung. A oftat lung și s-a concentrat la desenele de pe pereți. Vocea din capul ei a dispărut la fel cum a apărut.

Zilele trec greu în celulă. Nu se întâmplă nimic, doar în mintea ta. Voci, cântece, apoi imagini. Mai ales imagini. În întunericul gol din noape, când căldura te topește, atunci nu poți să scapi decât prin minte. Asta e cheia.

A fost apoi o judecătoare tânără. A plăcut-o. A stat împotriva doamnei procuror. Lucru rar. A contrazis polițiștii și i-a dat drumul.

New York e un oraș frumos noaptea. Luminile lui pâlpâie frumos de pe dealul închisorii. A coborât încet către parc și a dormit pe o bancă. Dimineața, Scânteie s-a așezat pe ea cu un inel de aur în cioc, dar n-a avut succes de data asta. Adelaide și-a alungat vechiul prieten. Acum era pe cont propriu. Un anunț pe un stâlp – "căutăm bateristă cu experiență". Sixth Avenue, numărul șaișpe, studioul Halloway. A ajuns acolo repede și s-a împrietenit cu fetele din formația The Rabbit. Fetele au plăcut-o din prima. Era punkista ideală, cu buza spartă și bărbia julită, fugită de acasă, prinsă de poliție. Era fix ce trebuie. Fetele au făcut repede o melodie despre viața Adelaidei. Era punk. Era rock. Era viață.

Bateria suna minunat în mâinile ei. Premierul era ca tatăl ei. Fiecare amintire, fiecare lovitură. Tomul era mama ei absentă. Suna în gol și rar, doar la break. Câteva lovituri în toba mare învie inima, iar la crash era ca un pahar spart în capul fratelui ei. Totul suna. Totul era autentic.

A dormit mai întâi într-o mansardă, dar n-a durat mult. Au început concertele și lumea o iubea. Charlie, vocalistul de la formația The Lonsome Riders, s-a îndrăgostit de ea. N-a durat mult până ce s-a născut James. S-au mutat într-o rulotă și au avut cinci copii. Nu i-au dat la școală. A fost pentru ei numai home schooling și muzică. Totul e muzică. Totul sună și asta e viața pe care o trăiești. Toți copiii Adelaidei și ai lui Charlie au avut formațiile lor punk-rock. Dintre toți, James a fost totuși cel mai bun. A înființat trupa The Stooges. L-au numit "Iggy" de la "piggy". A fost renumit și a intrat în istorie, dar puțini știu despre părinții lui. Adelaide, mama punk-rock-ului american, te vom pomeni în veci. You rock, baby. You burn.

Textul „Adelaide Pretniss" este scris în cadrul taberei de scriere creativă „Povești în Culorile Copilăriei", organizată la Toplița și coordonată cu măiestrie de Cosmin Perța. Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Ema și cum a scăpat ea din universul pisicesc

Oana BELEAN & **Maria** CIUREA

Totul se întâmplă la fel - Ema se trezește, ia micul dejun, apoi se așează în fotoliu și Oscar, motanul ei galben i se culcușește în poală și începe să toarcă. Ema îl mângâie și Oscar adoarme, apoi fata îl pune în pătuțul lui și se duce să se pieptene și să se aranjeze pentru a merge la lucru.

Venind obosită de la serviciu, intră în casă și observă ceva straniu la oglindă în care se aranjează în fiecare zi. Nu dă foarte multă importanță si începe să se pieptene, uitându-se totuși foarte atent în oglindă. Dintr-o data, Oscar sare pe furiș la picioarele ei și Ema se sperie atât de tare, încât aruncă pieptănul în oglindă. Dintr-o data, o lumina mare îi apare în față. Ema se trezește intr-o altă dimensiune. În acea dimensiune vede foarte multe restaurante cu nume ciudate. În restaurante nu se află oameni, ci pisici și șoricei care trăiesc împreună. În acea dimensiune, cerul este roz iar copacii sunt albaștri, norii sunt în formă de pește și cașcaval, străzile sunt ca niște râuri prin care curg jucarii pentru pisici și șoricei. Fata se panichează și încearcă toate ușile pe care le găsește în cale, strigă după ajutor, dar nimeni nu pare să o bage în seamă.

Descurajată, Ema intră intr-un restaurant și se întâlnește cu un pisic:

- Bună, îl salută Ema printre sughițuri.

- Miau, bună, cine ești și ce cauți aici?

- Ssssunt Ema ssssi nu am habar cum am ajuns aici. Ai cum sssssă mă ajuți?

- Eu sunt pisicul Șapte

- Pisicu ssssapte?

- Nu! Pisicu ȘAPTE

- Pai, pisicu ssssapte?

- În fine, las-o așa

Tot vorbind ei, ajung la o înțelegere. Ema îi povestește pisicului că știe să gătească și Șapte îi spune ca, dacă poate să facă mâncare așa de bună încât să îi salveze restaurantul care e pe cale să dea faliment, o ajută să se întoarcă acasă. * Șapte ezită, își leagănă gânditor coada.

- Te rog, Șapte! Am și eu un pisic acassssă. Îl cheamă Ossscar și tare aș vrea să îl văd iar.

- Bine, fie! Arată-mi ce știi să faci, îi zice Șapte și intră împreună în bucătărie.

Acolo, Ema înțelege în sfârșit de ce restaurantul e în pragul falimentului – totul era un dezastru: oase de pește peste tot, șoricei care te priveau cu ochii lor mici și negri de sub mese și un miros de nedescris plutea în aer.

- Un critic culinar pisicesc vine în 3 ore. Dacă nu o să-i placă ce mâncarea, restaurantul meu va fi închis! Și am o familie de șapte pisicei de hrănit!

Fără să mai stea pe gânduri, Ema începe să curețe bucătăria. Dacă vrea să îl mai vadă pe Oscar vreodată, trebuie să pregătească cea mai delicioasă cină pisicească din câte a văzut universul ăsta nou în care s-a trezit.

În timp ce face curat, șoriceii ies timid din ascunzătorile lor. Se ridică în două lăbuțe (asta Ema chiar nu a mai văzut), iau un bol și încep să arunce acolo prafuri roz, sclipici,

conuri de brad, semințe de dovleac albastru, pepeni mici și roșii. Apoi, fac un cerc în jurul bolului și îl rotesc și îl rotesc, până când amestecul capătă cel mai frumos miros pe care Ema l-a simțit vreodată. Ca să nu îi sperie, continuă să curețe bucătăria. Acum a înțeles – ea le curăță casa șoriceilor, iar ei îi arată rețeta lor secretă.

- Este timpul! Spune Șapte. Criticul Miau-Miau este aici.

Șoriceii se retrag în ascunzătorile lor. Ema lasă pe masă o bucată mare de caşcaval, drept mulțumire, și iese încrezătoare din bucătrie. Miau-miau nici nu o privește, de parcă oamenii obișnuiesc să gătească mereu pentru el. Hm, pisicile astea, gândește Ema. Criticul culinar pisicesc gustă și începe să toarcă brusc. O ușă se deschide în fața Emei – era Șapte, care îi arăta ieșirea. Îi mulțumește din priviri și își lipește capul de picioarele ei, iar Ema îl mângâie scurt pe blăniță și trece prin portal.

Se trezește în patul ei, cu Oscar torcândându-i în brațe. Reușise. Deși, poate ar fi frumos să se mai întoarcă în universul pisicesc din când în când – sigur lui Oscar i-ar plăcea mult să facă o vizită la restaurantul salvat.

Textele „Ema și cum a scăpat ea din universul pisicesc” și “Rățoiul Vlad (Oricine poate fi un erou)” au fost scrise în cadrul taberei de scriere creativă „Povești în Culorile Copilăriei”, organizată la Toplița și coordonată cu măiestrie de Cosmin Perța. Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Rățoiul Vlad (Oricine poate fi un erou)

Alexandra MUREȘAN
& **Andreea-Ioana** IRIMESCU

Locul unde se ascund toate secretele.

Grădina magică bântuită de creaturi malefice.

Vlad, rățoiul cel șovăitor era hotărât să intre. Era curios să afle un singur lucru. Cu inima bătând tare tare, ajunse la cabana veche din grădină. Ușa scârțâi sinistru când a împins-o, iar Vlad s-a trezit într-o cameră plină de praf și pânze de păianjen. Pe o masă găsi o carte veche, intitulată „Misterele Pisicilor și Castraveților”. Cu ciocul său rotunjit, Vlad răsfoi paginile cărții.

„Pisicile sunt gardienele... gardieniele comorii magice a.. a castraveților uriași…” citi el cu voce tare. „Această.. această comoară e păzită de spirite.. spirite malefice, capabile să își schimbe forma în.. în castraveți înfricoșători.”

Brusc, un castravete uriaș sări din umbra unei ferestre. Vlad sări înapoi, dar castravetele se transforma deja într-un monstru cu ochi roșii și gheare ascuțite. Se împiedică de carte și căzu pe spate, dar nu era timp de stat la pământ. Cu o mișcare rapidă, se ridică și începu să alerge în cercuri prin cameră, încercând să scape de monstrul-castravete.

Cu ghearele strălucind în lumina lunii, avansa amenințător. Rățoiul , în panica sa, dădu cu piciorul într-o lampă veche și, dintr-odată, totul se întunecă.

Când lui Vlad i s-au ajustat ochii la intuneric, Din cealaltă parte a cabanei se aude un zgomot care distrage monstul si il face sa plece pentru un moment. Vlad se ascunse după un dulap vechi, respirând greu. Știa că trebuie să găsească o soluție rapidă pentru a învinge creatura care îl urmărea. Din colțul întunecat al camerei, apăru o bufnita cu pene argintii strălucind în lumină slaba.

- Vlad, te-am observat de când ai intrat în grădină. Spuse bufnita cu o voce blândă, dar fermă. Știu de ce ești aici și știu cum poți învinge monstrul-castravete.

- Te ascult, te ascult. Spune-mi ce.. ce trebuie să fac.

- În podul acestei cabane, se află o cutie veche din lemn. Îi șoptește bufnița, apropiindu-se. Înăuntru vei găsi o amuletă antică. Aceasta are puterea de a alunga spiritele malefice. Dar trebuie să fii curajos și rapid, căci monstrul te va urmări aproape.

Cu inima bătând puternic, rățoiul își adună tot curajul și urcă scările scârțâitoare către pod. Întunericul era dens, dar un firicel de lumină pătrundea printr-o fereastră mică, luminând o cutie veche acoperită de praf. Cu grijă, deschise cutia și găsi amuleta strălucitoare.

Între timp, monstrul-castravete se intoarse în locul în care a stat ascuns Vlad, dar nu l-a găsit. Învăluit de mânia că ratoiul cel mic a calcat in casa lui, i-a urmarit mirosul sina urcat scarile, întâlnindu-se cu erou exact in capatul holului cel bătrân și prafuit. Vlad, cu amuleta în cioc, se apropie de creatură. – Acesta este sfârșitul tău! Este sfârșitul! Strigă el, cu fermitate și incredere.

Amuleta începu să strălucească intens, iar monstrul se opri brusc, tremurând. O lumină orbitoare învălui creatura, care se contorsionă și apoi dispăru într-un nor de fum.

Bufnița zâmbi aprobator.

- Ai reușit, Vlad. Curajul și determinarea ta te-au făcut un adevărat erou.

Vlad oftă de ușurare și simți o bucurie imensă. Se simțea mai puternic și mai sigur pe sine ca niciodată. Cu un zâmbet larg, se îndreptă spre casă, unde bebelușul Lucy îl aștepta. Ajunse acasă și fu întâmpinat cu bucurie de familia sa. Lucy râdea și întindea mânuțele spre el. Vlad simțea căldura și fericirea acasă, știind că și-a îndeplinit misiunea și a protejat familia.

Învățase să înfrunte pericolele și să aibă încredere în propriile abilități, transformându-se astfel într-un rățoi amuzant și curajos, gata de noi aventuri alături de prietenii săi. De atunci, Vlad era cunoscut în toată grădina ca eroul curajos care a învins monstrul-castravete. Fiecare zi aducea noi provocări, dar Vlad știa că, împreună cu prietenii săi, putea înfrunta orice. Loialitatea și curajul său erau neclintite, iar fericirea lui Lucy era cea mai mare răsplată.

Corabia copilăriei

Viorica CIFU & **Daria** CIFU

Gata de îmbarcare! Corabia copilăriei e gata de plecare.

Copiii, cu lacrimi în ochi, își iau rămas bun de la părinți. Printre ei, se află și Kira, o fetiță sensibilă, care adoră să meargă în locuri noi, iar bunătatea o definește. Dorința de a cunoaște lumea de dincolo de granițe a determinat-o să călătorească mult, peste mări și țări, alături de bunicul ei, care este pilot.

Corabia plină de note muzicale, care provin de la glasurile copiilor, se îndepărtează de țărm.

Tobogane pline cu apă, trambuline săltărețe, bărcuțele plutitoare, copii zglobii și gălăgioși, alcătuiesc imaginea de pe Corabia Copilăriei. Kira, adoră să-și facă prieteni noi și să se joace cu ei.

Marea de un albastru intens, soarele pare să apună, iar apusul o fascinează pe Kira.

În timp ce privea apusul, cerul s-a întunecat, marea s-a tulburat, iar corabia părea că se scufundă. Un vârtej puternic a acaparat-o, fiind răpusă de ghearele întunericului spre interior. A ajuns, într-un loc unde glasul blând al învățătoarei a încântat-o.

Se afla într-o sală de clasă, cu mulți copii. Acolo, a aflat povestea tristă a unui băiețel –părinții lui, au fost navigatori și într-o zi, au plecat în larg și nu s-au mai întors.

Băiețelul a rămas doar cu bunica lui. Povestea băiețelului a întristat-o, pentru că și ea avea o poveste asemănătoare cu a lui. Apropindu-se de el, pentru că l-a văzut foarte trist și dorea să-l ajute. Încercând să-i vorbească, a observat că nu este auzită, nu știa ce se întâmplă...era invizibilă...

Invizibilă...nu putea să-l ajute pe băiețel...În timp e era preocupată, îngrijorată, tristă, a fost luată de un vânt puternic și dusă într-un loc necunoscut.

Privind în jur, și-a dat seama că, de fapt se afla pe muntele care se vedea de pe fereastra sălii de clasă. Își dorea foarte mult ca bunicul ei să fie cu ea în acele momente, dar cuvintele ei au prins viață și întorcându-se, l-a observat pe bunicul ei, apropiindu-se.

- Bunicule, am nevoie de ajutor!

I-a povestit bunicului cele întâmplate, spunându-i că a fost impresionată de povestea unui băiețel, dar nu a reușit să-l ajute pentru că a devenit invizibilă.

Își dorește să redevină vizibilă și să se întoarcă în acea sală de clasă unde aflase povestea băiețelului pentru a-l ajuta, rugându-l pe bunicul ei să o ajute.

- Numai tu îi poți oferi ajutorul, Kira, a răspuns bunicul, cu un glas blând, din care reverberau urmele unei emoții copleșitoare. Tu, singură, poți deveni vizibilă!

- Dar, bunicule...cum? Mă simt atât de neputincioasă! Acel copil este atât de singur și atât de trist! Dacă ai fi putut să privești în ochii lui! Am nevoie de ajutor, singură, nu am această abilitate...și, dacă nu voi reuși...bunicule, dacă nu voi reuși să repar povestea băiatului, atunci...știu că va fi vina mea și...

Nu a mai terminat această propoziție...ultimele cuvinte s-au pierdut în aer, înlocuite de un tremur incontrolabil și un șuvoi de lacrimi.

Bunicul a clipit trist, dar încurajator. A făcut un pas în spate, după care s-a pierdut, în pădurea deasă.

Kira nu a alergat, după bunicul ei. Înțelesese prea clar că nu avea să primească ajutor și că trebuia să se descurce...singură. Era invizibilă pentru toți, în afară de bunicul ei, prizonieră a unui munte străin, ghemuită, pe o rocă străină, privind până și un cer care îi era străin. Ce putea să facă?

Nu și-a putut înăbuși hohotele de plâns. De ce venise bunicul ei, dacă nu avea puterea de a o ajuta și dacă tot ce putea face era să o părăsească acolo, singură, dezolată?

- Cip...Ci...ri..p..ci...

Kira a ridicat privirea. Ochii îi era încețoșați, din cauza lacrimilor, dar, ștergându-și ultimele urme vizibile ale tristeții, a descoperit că se apropia de ea o pasăre frumoasă, cu pieptul alb și pene de un verde-smarald, cu ochii azurii, înconjurați de un oval de aceeași culoare. Sunetele pe care le scotea nu erau melodioase, precum ale altor păsări, ci fragmentate, de parcă pasărea ar fi încercat să fredoneze o melodie pe care nu și-o amintea cum trebuie.

- Poftim? A rostit Kira, uimită. Modul de a cânta al acelei păsări era atât de asemănător cu modul în care rostea ea cuvintele, încât...nu-i venea să creadă! Niciodată nu s-a apropiat de ea o pasăre. Când toți copiii hrăneau porumbeii, din palme, ea stătea deoparte, pentru că, apropiindu-se, păsările se făceau nevăzute.

- Haide, păsărico! Dar, ce penaj interesant! Nu am mai văzut niciodată pe cineva la fel ca tine?Ai un nume?

- Cip...rip..ci...ri..

-Ciripitul tău îmi amintește de valurile mării...Când călătoresc, cu bunicul, valurile fac acest sunet...Ciripit Albastru...Ce spui? Marea e albastră, iar tu ai un ochi albastru.

- Rip..cip...cip!a aprobat pasărea, cu însuflețire.

Kira i-a mângâiat penele fine. Se afla pe piscul unui munte de pe care nu avea cum să coboare. Nu putea să stea la nesfârșit acolo și să continue să plângă. Trebuia să găsească o soluție. Noaptea se apropia și foșnetele din codru nu anunțau o veste liniștitoare.

- Ce putem face?

Ciripit Albastru s-a așezat pe brațul fetei, ciupind-o de obraz, după care, zburând, până la un petic pământiu, s-a așezat și și-a deschis aripile, desenând ceva, pe suprafața nisipoasă.

- Ce faci acolo? A întrebat Kira, intrigată.

S-a apropiat de Ciripit Albastru, care, între timp, finalizase o schiță destul de reușită, pentru ghearele unei păsări.

Schița înfățișa o hartă. Muntele se afla în prim-plan, iar școala, într-un plan secundar. O linie șerpuită înconjura școala, ducând spre codrul de la baza muntelui. În acel codru, se mai afla o clădire necunoscută, pe care Ciripit Albastru o evidenția, cu înverșunare, indicându-mi-o.

- Ce e acolo? Salvarea noastră?

- Cip-rip-cip-ci!

Aprobase.

Ceea ce însemna un singur lucru: trebuiau să ajungă la acea clădire, indiferent ce avea să fie. Și...să o facă repede, pentru că soarele era, deja, gata să apună. Nu aveau timp de planuri suplimentare. Ciripit desenase drumul. Trebuia doar să-l rețină. Se puteau orienta, după poziția stelelor, care (spera ea) aveau să fie vizibile, printre copaci, după cum o învățase bunicul ei, când îi oferea primele lecții de navigație. Nord-Sud-Vest-Sud-Est, acesta era parcursul pe care trebuiau să-l urmeze, pentru a ajunge la destinație.

Nu avea timp pentru frânghii de siguranță, capcane atent împletite, pentru prădători sau orice altă unealtă salvatoare – timpul era atât de prețios, încât nu și-a permis decât să se afunde, în codru, fără să șovăie. Nevoia de supraviețuire i-a risipit toate dubiile – trebuia să ajungă la clădire. Trebuia. Și avea să reușească.

Deși, era împresurată de întuneric, îl avea pe Ciripit Albastru, care îi ghida pașii, ridicându-se, deasupra arborilor înalți, planând și indicându-i drumul corect.

Kira alerga. Sărea peste pietre, plante, rădăcini noduroase, ocolea trunchiuri căzute, plină de speranță, datorită păsării salvatoare. Când au trecut de jumătatea drumului, era, deja, întuneric beznă. Dintr-odată, foșnetele nocturne au fost străpunse de un țipăt asurzitor și un bufnet surd, pe o suprafață tare. Spaima a înfiorat-o pe Kira. Pasărea se înălțase, cu mult timp în urmă și încă nu se întorsese. De fiecare dată, o putea urmări, prin frunzișul des. Acum, însă, nu se vedea nici urmă de Ciripit Albastru.

Kira s-a lipit cu spatele de trunchiul aspru al unui copac. Din nou, acel țipăt sfâșietor. Ce se întâmpla? Părea că se apropie...

- Nu! A putut să deslușească, printre strigătele repetate. Pași ușori alergau repede, undeva, în apropiere. În pădure, mai era cineva. Și, într-un fel sau altul, se simțea alinată de faptul că era invizibilă pentru toți, în afară de cei care ar fi putut avea o legătură directă și apropiată cu ea, cum ar fi bunicul sau Ciripit Albastru.

A rămas nemișcată, încercând să prindă frânturi dintr-o conversație înăbușită...

- Nu mă voi întoarce, spunea o voce subțire, de copil, cu spaimă.

- Ba da, copile, vei veni și vei uita de toate aceste comportamente infantile!

A doua voce părea să fie a unui bărbat care își pierduse răbdarea, din cauza copilului revoltat.

Deodată, a tresărit, la ivirea celui dintâi, printre copaci.Kira a rămas înmărmurită. Era chiar copilul pe care îl căuta!

Avea ochii măriți, de uluire. S-a oprit în fața ei, întrebând:

- Tu ce cauți aici?

- Poftim?

- Ce cauți în pădure, la ora aceasta?

- Mă...vezi?

- Cum adică? Bineînțeles că te văd! Ce faci aici? Mă spionezi?

- Aș putea să te întreb același lucru...

- Nu poți răspunde unei întrebări cu o altă întrebare...

- Nu avem timp de răspunsuri... de-abia avem timp să punem întrebări!

Amândoi au rămas perplecși. Frica îi făcuse să dea uitării un caracter tăcut și supus, dezvăluindu-le firile independente.

Kira nu a apucat să mai rostească niciun cuvânt, că, dintre copaci, a zărit un petic de material negru, care părea a fi o parte din haina urmăritorului copilului. Dacă ar fi văzut-o, cu siguranță că nu ar fi scăpat liberă.

- Fugi! A strigat băiețelul, trăgându-mă, printre copaci.

- Stai, copile! Se auzea vocea aceea, din spatele lor. Kira avea impresia că îi simțea răsuflarea în ceafă, dar nu s-a oprit, înaintând, până când, dintr-odată, s-au trezit ajunși pe malul unui râu învolburat. Nu exista niciun pod. Băiețelul a făcut câțiva pași înapoi, speriat.

- Nu știu să înot!

Kira știa.

Cu cea mai mare viteză de care era capabilă, a rupt ramura unui copac din apropiere și i-a întins-o băiețelului,. Fără să ezite, s-a agățat de ultima lui speranță, cu încredere orbească. A înșfăcat cu putere creanga, hotărâtă să nu-i dea drumul, orice s-ar întâmpla. S-a aruncat în valurile tulburi, a înotat, a înotat, ignorând greutatea băiețelului, care amenința să o tragă, în adâncurile apelor. A înotat, până când, deodată, un val i-a acoperit capul, iar creanga, sub apăsarea disperării sale, s-a desprins, din mâna ei dreaptă. Auzea un țârâit puternic, în urechi, care îi declanșase toate amintirile, în fața ochilor. Părinții ei, care i-au promis că se vor întoarce acasă, pentru a o duce, pentru prima dată, la o Grădină Zoologică, atunci când era foarte mică. Accidentul pe care l-au avut, din cauza prăbușirii avionului pilotat de bunicul, care era singurul supraviețuitor și care nu mai avusese vreodată tăria să se urce în avion, după acest eveniment, motiv pentru care a ales să navigheze. Orfelinatul, pentru că bunicul trăia mai mult pe mare și dorea să o protejeze. Strigătele. Mustrările zilnice. Și, acum, băiețelul. Care își pierduse părinții, pe mare și nu mai reușise vreodată să înoate. De ce, toate acestea, pe umerii a doi copii? De ce?

- Gata de îmbarcare! Corabia copilăriei e gata de plecare.

Copiii, cu lacrimi în ochi, își iau rămas-bun de la părinți. Printre ei, se află Kira și Oscar, doi copii curajoși, care au reușit să evadeze, unul din ei, dintr-o pădure deasă și o sumedenie de priviri aruncate, spre trecut, iar celălalt, dintr-o clădire aflată la marginea pădurii, numită Orfelinat și dintr-o teamă persistentă de necunoscut.

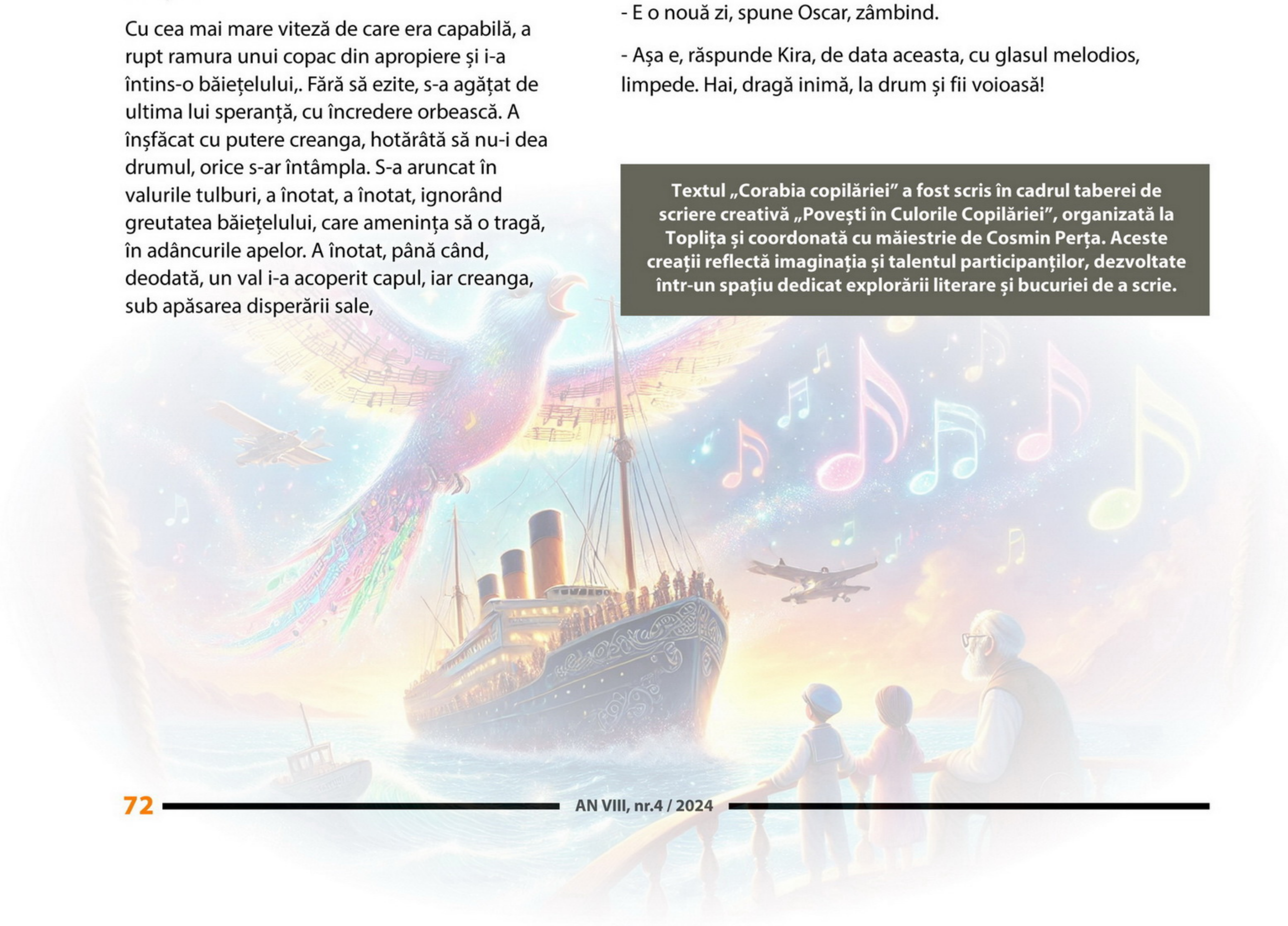
Corabia plină de note muzicale, care provin de la glasurile copiilor, se îndepărtează de țărm.

O pasăre specială, numită Ciripit Albastru, planează deasupra corabiei, cântând, nu fragmentat, ci, mai armonios ca oricând. Alături de el, zboară un avion, din care privește, spre valuri, cu lacrimi în ochi, bunicul.

- E o nouă zi, spune Oscar, zâmbind.

- Așa e, răspunde Kira, de data aceasta, cu glasul melodios, limpede. Hai, dragă inimă, la drum și fii voioasă!

Textul „Corabia copilăriei” a fost scris în cadrul taberei de scriere creativă „Povești în Culorile Copilăriei”, organizată la Toplița și coordonată cu măiestrie de Cosmin Perța. Aceste creații reflectă imaginația și talentul participanților, dezvoltate într-un spațiu dedicat explorării literare și bucuriei de a scrie.

Cartea Sabinei

Viorica Macrina LAZĂR

Frumusețea Japoniei nu trebuie căutată în ideea că oamenii ar îmbrățișa perfecțiunea, ci în apropierea mai mare de realitatea înconjurătoare așa cum este ea. De fapt, Japonia nu este altceva, în romanul despre care vrem să vorbim, decât tărâmul cugetării. În romanul Nu mai este nimeni acasă, al Sabinei Yamamoto, nu avem pajiști cu flori, eroi de basm, nici gangsteri, ci un univers întreg care nu este altul decât scara blocului și împrejurimile ei. În centrul evocării copilăriei petrecute în jurul blocului, la umbra neglijențelor părintești, ba chiar și la cea a dramelor sentimentale ale părinților dezabuzați, stau întâmplări memorabile care astăzi încă mai reprezintă o provocare pentru noi. Cine nu s-a jucat uitat de părinți afară, de dimineața și până târziu? Cine nu s-a luptat pentru un loc al său între copiii din familie sau de pe scară? Cine nu a urmărit norii printre betoane în căutarea unor personaje imaginare? Cine nu a fost articulat cu un liniar de plastic peste buricele degetelor? Cine nu a fost îngenunchiat fără vină? Cine nu a fost obligat să facă ceva doar pentru că așa i s-a spus că trebuia? Cine a fost întrebat? Cine nu a tras cu dinții strânși și cu mâna pe sus pentru validare? Câți dintre cei care au crescut în comunism au uitat de săruturile și „căcații" de pe casa scării?

Școala în comunism pare a fi fost un adevărat câmp de luptă pentru personajul principal al cărții. Cu fiecare zi care trecea, elevii cei mai cool, împăunați în haine de firmă și cărora nu le lipseau banii de buzunar, le dădeau de furcă colegilor mai puțin norocoși. Cei sărăcuți, cu probleme medicale sau sociale, trebuiau să le țină piept tuturor fără niciun sprijin din partea nimănui.

„Mamei nu i-am zis nimic din toate astea. Când mă întreba ce am făcut la școală, îi răspundeam întotdeauna cu un zâmbet și o asiguram că totul e bine. Era mult prea preocupată de ale ei ca să mai aibă ochi și pentru mine. Eu mă bucuram că nu dădea pe la ședințele cu părinții și nici pe la serbări. Eram copilul cu părinți fantomă. La școală nu puteam spune ce se întâmpla acasă, așa cum acasă nu scoteam o vorbă despre ce pățeam la școală."[1]

Viața din cartea Sabinei reflectă luptele pentru integrare ale unui copil într-o lume anesteziată și aseptică. Personajul s-ar fi putut ridica pentru a depăși frustrările cauzate de lipsuri financiare, decizii neasumate sau, de ce nu?, de constrângeri sociale, însă soluțiile nu aveau cum să vină de la sine. Poate că e mai bine așa, căci experiența anilor '80-'90, prezentată în roman, a condus la o canalizare prin spațiul urban, în care toate frământările au dus la descoperirea de sine. Copiii aflați între doi poli invizibili, dar rigizi, au putut să-și exerseze singuri propriile forțe, să lupte pentru câștigarea drepturilor și încrederii, a libertății. Procedând astfel, ei și-au putut crea propriul univers deschis sub semnul creativității. Întors seara, după joaca frenetică de peste zi, retras și limitat, eul deghizat în ochi de copil, resimțind presiunea vieții anoste, deschide cartea sufletului inundat de o atmosferă plină de dragoste. Pas cu pas, autoarea te uimește cu descoperirile acestuia, care de multe ori sunt relatări dureroase. Cu trecerea timpului, personajul, trecut prin fazele maturizării, înțelege că dragostea care i s-a oferit este oarecum firească și o demască. Evoluția acestui sentiment a fost una condiționată. E trist. Dar Sabina o ia și schimbă registrul, vine și o condiționează textual. Personajul este emblematic. Arată cum, prin sensibilitate, acesta începe să-și coloreze peisajul sufletesc cu sentimentele grele, pe care nu și le-ar fi dorit să le trăiască, depășindu-le. Ritmurile prozei vin pe aceleași tonuri ale copilăriei, însă de această dată sunt îmbogățite conștient. Autoarea face astfel un transfer de jocuri, povești, melodii memorabile, călătorii inițiatice și prietenii reciproce.

Dincolo de zgomotul mașinilor din stradă și al magazinelor cu ștaif, se întrețese o grozăvie a unei lumi așa-zis „bune": bullying-ul, lipsurile materiale, lipsa sprijinului în dezvoltarea unei cariere, rușinea și oprobiul societății, lipsa empatiei, dependențele, trădările, frica de sărăcie, lipsa educației pentru sănătate, carențele serviciilor medicale, slăbiciunile căzute pradă iluziilor, controlul, lipsa de calitate, isteria, epatarea, evitarea asumării răspunderii etc. Toate sunt reunite într-o panoplie cu iz de spectacol burlesc, subliniindu-se tarele încăpățânate și triste ale vremurilor trecute: drama neputinței vs. păstrarea imaginii și reputației.

[1] Sabina Yamamoto, Nu mai e nimeni acasă, Editura Vellant, București, 2023, p. 84.

Așa cum am arătat pe parcursul întregii cărți, autoarea adoptă o abordare francă a dramelor și bucuriilor copilăriei. Prin evocarea trucurilor și jocurilor, a uimiri în fața primului sărut și a primelor sesiuni de machiaj, aceasta consideră că și-a câștigat libertatea, permițându-și să își descătușeze creativitatea. Din suflul vocii narative se percepe o puternică autoreflecție. Atunci când te simți liber, poți să respiri în voie și, de multe ori, poți privi și înspre tine. Sabina Yamamoto realizează o pledoarie despre călătorie, care uneori este scurtă, alteori lungă, așa cum sugerează structura capitolelor. Probabil că trebuie să pleci puțin, pentru a te putea vedea cu ochi plini de seninătate. Sabina Yamamoto reușește să facă acești pași spre sine și spre lume, asemenea unei gazde care organizează o petrecere. Lăsând în urmă un traseu bine gândit, ea creează o hartă a emoțiilor, în care semne, cuvinte și teste devin laitmotive ce conturează reperele noastre morale.

Motivele întâlnite în carte ne determină să deschidem ochii minții. Pe scurt: vacarmul de la bloc, fuga de constrângerile nedrepte, seninătatea care prinde rădăcini și răsare din locuri neașteptate, bucuria între două plânsuri, labirintul din casa scării, comunitatea de copii mereu pusă pe șotii, călătoria, iubirea, căsătoria etc. Inspirate din cotidian, poveștile Sabinei Yamamoto sunt încărcate de biografism, dar chiar și așa, ele reușesc să mențină un suspans constant. Fără pretenția unei finețe rafinate, scriitura sa se prezintă ca o țesătură ce impresionează prin imperfecțiunile ei. Porozitatea textului reflectă naturalețea personajelor. Poveștile și evocările Sabinei, pe lângă viața din România, atât de crude încât ar putea fi încadrate în naturalism, se leagă și se dezleagă de explorarea unor spații necunoscute, tărâmurile nipone. Acestea par să fie noi personificări ale vocii autoarei, care și-a dat jos atât hainele cu elastan, cât și mătăsurile, pentru a-și lăsa rănile sufletului la vedere. În tot acest timp, ea ne întâmpină cu simpla cămașă a lucidității. Vocea acestei tinere crescute în pași de balet pare că nu ar ști ce sens au toate experiențele prin care a trecut. Cu toate acestea, ne conduce cu șarm, luciditate și sens prin spații imaginare. Mizând pe sinceritate, fără poticneli, ne pune palmele pe ochi, ne însoțește și, surprinzător, scoate la lumină evenimente aparent banale din cotidianul nostru atât de plin de mistere. Într-un joc de-a baba-oarba, ne ia de pe ochi, pe rând, câte un deget, apoi două, apoi toate zece.

Desigur, la prima vedere, tot ce i se întâmplă pare a fi din vina „Blocului Comunist". La o privire mai atentă însă, înțelegem că noi suntem cei care permitem aceste lucruri. O mamă absentă, un înger care și-a frânt aripile speranței, un tată cu fire de artist care neagă evidențele și nu-și poate ieși din sufletul pustiit, lângă un copil care vrea să rămână curat și puternic. Neliniștea și nemulțumirile abundă și la școală, unde să te prezinți nepregătit pentru abuz devine un motiv bine întemeiat pentru a fi chinuit. Chinurile sunt ținute în frâu de bunul gust, spun colegii celor care aveau părinți ignoranți ce le ofereau de toate. „Acasă", în cartea Sabinei, reprezintă un loc în care cuvântul „împreună" nu răsună obsedant.

Sabina te cucerește prin hopurile și artificiile sale literare. Povestea ei nu curge precum romanele clasice sau cum ar face-o azi telenovelele. Pe măsură ce înaintezi în roman, te cucerește tot mai mult reflecția și adâncimea. Totuși, tehnica narativă este la înălțime, nimic nu îți este spus direct și ești lăsat să ghicești. Sabina, însă, nu este deloc ermetică. De fiecare dată când urmează să te vrăjească prin expunere, te avertizează, te pregătește cu sugestii și amăgiri, asemenea unui copil care a învățat jocul în copilărie și înțelege că trebuie să fie original. În gașca de la bloc, pentru a avea prieteni, protagonistei nu-i rămâne decât să fie originală. Astfel, în acest roman, suntem martorii unei realități ce reflectă trăirile oricărui copil. Nimic nu este contrafăcut, dar pana autoarei îi dă forța necesară pentru a o face cu adevărat originală.

Într-o țară de puritani, în care cuvintele mari sunt afișaje pe pereți, în care mesajele iconografice sunt desprinse din registrul „extra" și „mega", în care oamenii ajung să se creadă „alfa și omega" și în care tot ce se întâmplă în micul univers de la bloc trebuie să pară că face lumea să stea în picioare și că aceasta este învățătura care trebuie predicată urmașilor, autoarea creează un spațiu sacru din nimic, folosind viața de familie cu banalul ei, cu micile drame. Vocea naratorială este esențială. Aceasta construiește, până la final, poduri și drumuri acolo unde păreau să nu mai existe. La finalul cărții, când lucrurile par să se clarifice și să fie investite cu substanța realității, tumultul pare să se mai dilueze, iar totul pare a fi fost doar un coșmar. De fapt, se petrece o mare schimbare. Sabina se repoziționează, în urma experienței de viață din țara Soarelui Răsare. Poate, chiar datorită detașării și distanțării de țară, filtrul constrângător al fricilor și neîncrederii face cale inversă. Ar trebui luate în calcul și infuziile proaspete de valori inspirate din stilul de viață japonez, care propovăduiesc o viziune deschisă spre o viață mai puțin perfectă. Sabina Yamamoto și-a dovedit prin această carte că există viață frumoasă și în România, dar trebuie să știi unde să te uiți. Învățată să distingă, prin propria suferință, între valoare și poleială încă din copilărie, autoarea realizează o întoarcere în timp, ocazie cu care și casa de dincolo de ocean îi lasă impresia unui univers contrafăcut. Rezultatul pare a fi încă o poveste de neintegrare. Deși nu se pomenește nimic despre religie, mituri sau eroi, întreg romanul pare să desacralizeze și să demitizeze. Ochiul treaz al Sabinei, deprins cu frumusețe și candoare, proiectează spații fictive, în care să te poți opri, să respiri, să te regăsești. În toate aceste spații, chiar dacă ne lovim de suferință și singurătate, viața rămâne tainică, abundentă și palpitantă, fiind un sol bun pentru a reconstrui din temelii încrederea, acceptarea, mila și iertarea.

sabina yamamoto
Nu mai e nimeni acasă
VELLANT
traverse

Echipa redacțională:

Editor
Viorica Macrina LAZAR

Asistent Editor
Marinela ȚEPEȘ
Aurica Maria UJICĂ
Georgeta Maria LUNG
Tifrea Doina Ecaterina

Design & Tehnoredactare
Vasile MOLDOVAN

Editat și tipărit de:
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA" TOPLIȚA
ISSN: 2537-1606; ISSN-L 2537-1606
2024

Print: **Mark House Ghergheni, Harghita**

Contact și info: **toplitera@yahoo.com**